

"Taylor Adams, garibi'nı duyandırmaz
bu seviyeye taşıyor. Bu kadarı herşeyden önce"
—RILEY SAGEN

KÖTÜ YORUM

BURADA SENİ BENDEN BAŞKASI DUYAMAZ

TAYLOR ADAMS

NOX

Çeviren: Ediz Nihan Akbay

SADECE BEĞENMEDİĞİ BİR KİTABA KÖTÜ YORUM YAZMIŞTI AMA YAZARIN TEPKİSİ O KADAR HAFİF OLMAYACAKTI

Hayatın gerçeklerine daha fazla dayanamayan Emma Carpenter, evinden ayrılmış ve golden retriever cinsi köpeği Laika'yla beraber ücra bir kasabadaki eski bir sahil evine göz kulak olmaya başlamıştı. Artık esrarengiz komşusu Deek'le Adam Asmaca oynamak dışında kimseyle iletişim kurmuyordu.

Günlerini ucuz romanlar okuyarak geçiriyordu ama *Cinayet Dağı* açık ara en kötüsüydü. Emma, klişelerle dolu bu kitaba acımasız bir yorum yapmadan edemedi. Kitabın yazarı H. G. Kane'in bu kadar alınacağıysa aklının ucundan bile geçmezdi.

Yorumunun paylaşılmasından kısa bir süre sonra evinde meydana gelen olaylar onu iyiden iyiye tedirgin etmeye başladı. Uyurken bir siluet onu izliyor, birileri köpeğiyle uğraşüyor ve tek başına çıktığı yürüyüşlerde ikinci bir ayak iziyle karşılaşılıyordu. Tüm bunlar internet üzerinde yapılan sıradan bir tartışma yüzünden yaşanıyor olamazdı, değil mi?

“Muazzam bir psikolojik gerilim... Heyecan gitgide yükselirken olağanüstü ters köşeler bir yandan mevcut beklentileri yerle bir edip bir yandan da yepyeni ihtimallerin kapısını aralıyor...”

...s Weekly (starred review)

NOX*

DESTEK
DUKKAN

www.destekmediagroup.com www.destekdukkani.com
Noxyayinlari Noxyayinlari Noxyayinlari
info@destekyayinlari.com

KDV'den muaftır.

Kötü Yorum

Düzenleme
Ny.Ozlem

GİRİŞ

Son.

Emma Carpenter e-kitap okuyucusunu bıraktı. Çok derinlerden yüzeye çıkmış da ciğerleri yanıyormuş gibi hissediyordu. Beyaz ekranında o üç harfi gördüğüne hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

“Tanrı’ya şükür.” Gözlerini ovuşturdu.

Bu acayip e-kitabı komşusunun önerisiyle doksan dokuz sent karşılığı indirmişti. Romanın kapağı, sıkıcı siyah bir fonun üzerine Comic Sans fontundaki beyaz harflerle yazılmış *Cinayet Dağı* kelimelerinden oluşuyordu. Tekinsiz bir görüntüsü vardı ama şu gerçek görüntülerden oluşan yasadışı video kasetleri andıran dandiklikteydi. Sudan ucuza alınan bir şey nasıl bu kadar yanlış olabilirdi ki?

Alt başlığı kitabı satın aldıktan sonra fark etmişti: *Okuyacağınız En Korkunç Kitap.*

Eyvah.

Bu zırvalık, bir yorumdan ya da tanınmış birinden alıntılanmış gibi görünsün diye tırnak içine alınmıştı ama herhangi bir kaynak belirtilmemişti. Yazarın şahsi böbürlenmesiydi.

Eyvah eyvah.

Emma, Apalaş Dağları'nın eteklerinde sırt çantalarıyla bir başlarına seyahat eden iki üniversite öğrencisinin maceralarını anlatan bu korku romanını her şeye rağmen azmedip bitirmişti. Biri psikoloji öğrencisi, diğeryse hukuk fakültesi giriş sınavlarına çalışan bir hazırlık öğrencisiydi. İnsandansa süs eşyasına benziyorlardı: Kibirli, kontrolsüz, aptal ve hatta belki de yazılmış en ikna edicilikten uzak lezbiyen karakterlerdi. Kitaptaki en sahici karakterin seri katil olması çok şey anlatıyordu.

Emma'nın ıssız-bir-yerde-tehlikeli-biriyle-kapana-kısımla formülüyle ilgili her zamanki sızlanmaları (*Neden telefon hiç çekmiyor? Neden kimse silah taşımıyor? Tanrı aşkına, neden ikide bir ayrılıp duruyorlar?*) bir yana, bu yüz bin kelimelik çin işkencesini okumaya devam etmesinin tek nedeni ilgi çekici bir sanatsal tercihti: Romanın tamamı ilk sayfadan itibaren sadece kötü karakterin ağzından anlatılıyordu. İki kadın –okurların en çok empati kurması gereken karakterler– yalnızca katilin gözünden betimleniyordu.

Saatler süren can sıkıcı bir takip sürecinin ardından anlatıcının/katilin psikoloji öğrencisini çadırında tek başına yakalayıp onu boğmaya kalkışması hiç de şaşırtıcı değildi. Hukukçu, arkadaşını kurtarmaya çalışmış ama katilin öylece bir kenara attığı gece görüşlü tüfeği almak yerine adamla salak gibi yumruk yumruğa dövüşmeyi tercih etmişti. Hâliyle hemen bağırsakları deşilmiş ve Psikolog bir anda Sona Kalan Kız konumuna terfi etmişti. Tabii Psikolog da o lanet silahı alma fırsatını kaçırmış, onun yerine çığlıklar atarak ormana doğru kaçmış, yürüme mesafesinde olan ama o zamana kadar hiç bahsi geçmeyen terk edilmiş bir kulübeye denk gelmişti. Tabii ki önüne park edilmiş kamyonet çalışmıyordu. Tabii ki kız çıkışı olmayan tek odaya sıkışıp kalmıştı. Ve tabii ki adam evine bir seyahat çantasında kızın kafasıyla dönmüştü.

Son.

En azından! Çok şükür!

Amazon, ondan kitabı puanlamasını isteme cüretinde bulunmuştu. Beş yıldız üzerinden mi? Bir. Yine de önce sıfır seçeneğinin olmadığından emin oldu. Sonra da kısa bir değerlendirme yazdı. Muhtemelen *Cinayet Dağı*'nın tamamından daha iyi yazılmıştı. Ama yorumunu paylaşmadan önce bir an için tereddüt etti.

Neden?

Emin değildi. Parmağı aniden duraksamıştı. Gelecekteki hâlinin onu ileride bekleyen korkunç bir şeye karşı çaresizce uarmaya çalıştığını hayal etti. Kendi ölüm fermanını imzalamak üzere olduğunu ve bunun gidişatı değiştirmek için son şansı olduğunu söylemeye çalıştığını. E-kitap için henüz puanlama yapılmamıştı, dolayısıyla Emma'nın ilk ve tek değerlendirme olacaktı. Acaba yazar yorumları bizzat okur muydu?

Arkasındaki pencereye bir şey çarptı. Tuhaf, belirgin bir ses, ağırlığı insanı rahatsız ediyordu. Kalbi tekledi.

Dönüp baktı ama dışarıda yalnızca nemli gökyüzü vardı. Dönümlerce uzanan sarı sahil otu yağmurla ıslanmış ve hafif bir esintiyle salmıyordu. Daha ilerideyse okyanusun köpüklü dalgaları vardı.

Sadece bir kuş.

Yalnızdı.

Pencereye bir kuş çarptı.

Yine de kalkıp üzerine yağmurluğunu geçirdi ve arka bahçeyi kolaçan etti. Sahiden de kuşu yerden tavana dek uzanan pencerenin hemen altındaki kumlu çiçek tarhında hareketsiz buldu. Kızıl kahve renkli, çelimsiz bir şeydi. Gözleri sanki uykuya dalmış gibi kapalıydı.

Emma avuçlarına aldığı kuşu katlanır sandalyenin üzerindeki buruşuk, mavi plaj havlusunun üzerine bıraktı. Bazen tekrar canlandıklarını biliyordu. Sadece o küçük beyinlerinin yeniden başlatılması gerekiyordu.

Emma içeri döndü.

E-kitap okuyucusunu eline aldığı anda *Cinayet Dağı* yorumunun çoktan gönderilmiş olduğunu gördü. Muhtemelen o şaşkınlık ânında işaretparmağı ekrana çarpıvermişti. İşte oradaydı. Onun sözcükleri. Verdiği tek yıldız. Artık çok geçti.

Romanı sildi ve o iki kurgusal üniversite öğrencisiyle kurban gittikleri detaylı cinayetleri unutmaya çalıştı. Okunacak bir sürü e-kitabı vardı. İnternet tam bir kurgu deryasıydı ve son zamanlarda fark ettiği üzere kitabın niteliğinin ne yazık ki hiçbir önemi yoktu. Muhteşem, vasat... Her neyse. Emma'nın bu kumlu, kasvetli kıyıda ki yaşamından birazcık farklı bir dünyası olsa yeterdi.

Bir süre daha kendi sözcüklerini inceledi. Acaba bu yabancıya fazla mı sert davranmıştı? Tek bildiği, yazarın on iki yaşında bile çıkabileceğiydi. Hatta öyle olması pek çok şeyi açıklardı.

Kimin umurunda?

Şuna bakıp durmayı kes.

Golden retriever cinsi köpeği Laika'yı bir sonraki sağanak bastırmadan sahilde yürüyüşe çıkarmaya karar verdi. Geçerken katlanır sandalyedeki kuşa baktı, hâlâ hareketsizdi. Emma geri döndüğünde havluyu boş bulmayı, afallamış hayvancağızın canlanıp gitmiş olmasını umdu.

Bir daha asla *Cinayet Dağı*'nı düşünmeyecekti.

—

En azından iki saat sonra, tuzlu saçları ve kumlu ayakkabılarıyla eve dönüp de internet tarayıcısının köşesindeki kırmızı ikonun onu, değerlendirmesine bir yorum geldiği konusunda bilgilendirdiğini görene kadar öyle sanıyordu.

Midesinde belli belirsiz bir kıpırtı hissetti. *Fikirler, dallamalar gibidir, derler ve internette ikisinden de milyonlarca var.*

Ancak Emma her nasılsa yorumu yapanın kim olduğunu biliyordu.

Bildirime tıkladı.

Uydu interneti kısa bir süre takıldıktan sonra yorumu gösterdi:

Selam Emma86,

Tanıştığımıza memnun oldum! Ben övgü toplayan gerilim romanı CİNAYET DAĞI'nın yazarıyım. Romanımı okuduğun için çok teşekkür ederim. Her şeyi mümkün kılan senin gibi okurlar! Ancak kitabımı beğenmediğini gördüm. Bunda hiçbir sorun yok! Ama sana şunu sormama izin ver: Madem beğenmedin, neden değerlendirmeye yazıyorsun? Okurlar yalnızca olumlu değerlendirmelerini yazmalı. Bu seni hiç ilgilendirmiyor olabilir ama beni ilgilendiriyor. Diğer potansiyel okurlar senin bir yıldız verdiğin değerlendirmeni görecekler ve bu, onları kitaplanma alma konusunda tereddüde düşürebilir. Bu da bana malî açıdan zarar verir!

Günün birinde maaşlı işimi bırakıp zamanımı tamamen roman yazmaya ayırabilmek için çok sıkı çalışıyorum. Çocukluğumdan beri hayalim bu. Eminim gerçek hayatta şahane bir insansındır ve benim maddi durumuma herhangi bir zarar vermek istemezsin. Dolayısıyla rica etsem yorumunu kaldırabilir misin?

Sevgiler,

H. G. Kane

Emma yorumu iki defa okudu.

Daha önce herhangi bir yazarın kitabıyla ilgili bir değerlendirmenin kaldırılmasını istemesini bırak, yorum yaptığını bile görmemişti. Bu, yazılı olmayan bir kuralın ihlaliydi, değil mi?

Bilgisayarını kapamak için uzandı, ekranı yarıya kadar da indirdi ama orada cevap verilmesi gereken bir şey vardı.

Sakın yapma.

Belki de bir kadının boynundaki tendonların “solgun spaghetti çubukları gibi kırılmasını” anlatan bir yazarın yapmacık neşesindendi. Ya da belki de çocukla konuşur gibi habire ünlem işareti kullanmasındandı.

Cevap verme.

Ya da belki de bu “yazarın” kendini mağdur göstermesinden, esasen hiç de beceremediği bir işi tam zamanlı hâle getirerek geçimini sağlamaya hakkı olduğuna dair o utanç verici imasındandı.

Sakın-sakın-sakın...

Bilgisayarını tekrar açtı. Hızlı hızlı yazdı:

Merhaba. Zaman ayırıp değerlendirmeme yorum yazdığın için teşekkür ederim. Kitabın bana göre olmadığı için üzgünüm. Saygısızlık etmek istemem ama değerlendirmemi kaldırmamayı tercih ediyorum. Ne de olsa burası okurların ister olumlu ister olumsuz olsun, dürüst görüşlerini paylaştıkları bir forum.

Neredeyse o da kendi adının baş harflerini ekleyecekti ama yapmadı. Bu kez hiç duraksamadan paylaştı. Kendi yorumu adamınkinin altında belirdi.

Bitti gitti.

Yazarın adı zihnini kurcaladı. *H. G. Kane.*

Bir yerlerden tanıdık geliyordu. Belki de bu şahıs, mahlasını H.G. Wells ve Stephen King’in seksi bir karışımına benzeyecek şekilde tasarlamıştı. *Cinayet Dağı*’na ilk ve tek değerlendirmeyi yazan Emma olduğuna göre adam ya da kadın ünlü olamazdı—

Bir yorum daha geldi. *Ânında. Cidden mi?*

Yorumu okurken Emma'nın içi ürperdi:

Emma86, kusura bakma ama ben CİNAYET DAĞI'nı yazmaya altı ayımı verdim. Senin o nefret dolu yorumu yazıp bütün çabamı hiç etmense sadece birkaç saniye sürdü. Senin gibi küçük ağaçkakanlar benim için işin ucunda ne olduğunu anlayamaz.

İstirham ediyorum, lütfen değerlendirmeni geri çek.

Sevgiler,

HGK

Bu seferkini sadece bir kere okudu.

İstirham ediyorum. Bu yüzyılda bunu hâlâ kullanıyorlar mıydı? Peki *senin gibi küçük ağaçkakanlar* bir hakaret miydi? Tüm bunlar cidden acayip tuhaftı.

Klavyenin tuşları Emma'nın parmakları altında tıkırdadı.

Üzgünüm ama cevabım hâlâ hayır. Sonraki kitaplarında iyi şanslar.

Bir süre düşündükten sonra kısa bir ekleme yaptı:

Bu arada, sonraki kitapların için aklında bulunsun, hiçbir kadın ASLA topuklu ayakkabılarla doğa yürüyüşüne çıkmaz.

Durum giderek dayanılmaz hâle geliyordu. Emma başka okurlar da bu yazışmayı okuyup konuşmaya dahil olur mu diye merak etti. Ne düşünürlerdi acaba? Kimin tarafında olurlardı?

Bu meselede taraf diye bir şey olmadığını hatırlattı kendine. Okurların kendilerine ait fikirleri olmalıydı. Yazarlarsa bu fikirlere yorum yapmamalıydı. Bu yabancının sözcüklerini yeniden

okudukça nabzının hızlandığını hissediyordu. Emma, ömrünün altı ayını o edebi dışkıyı çıkarmaya adanmış ve kendini “yazar” ilan etmiş bu adamı ya da kadını neden umursayacaktı ki? O da kitabı okumaya dört saatini ayırmıştı. İkisi de zarardaydı.

Hava almaya ihtiyaç duydu. Yine.

Sersemlemiş kuşu dışarıda unuttuğunu hatırladı.

Katlanır sandalyeye bakmak için dışarı çıktığında ilk yağmur damlaları da düşmeye başlamıştı. Ne yazık ki o tüylü beden hâlâ orada, havlunun üzerinde uzanıyordu. Aynı bıraktığı gibiydi. İncecik bacakları katılaşmış. Gözleri kapalı. Yaklaşan gök gürültüsünün habercisi şimşekle birlikte Emma daha önce gözden kaçırdığı bir şeyi fark etti.

Kapalı gözkapaklarının arasında küçücük, kırmızı bir göz yaşını andıran kurumuş bir kan damlası.

İçeri döndü.

Ekranında yazardan bir mesaj daha vardı. Bu sefer daha tehditkârdı.

Bir daha söylemeyeceğim.

Emma cevabını ayakta yazdı.

Tamam.

Sonra da dizüstü bilgisayarını kapadı.

BİRİNCİ KISIM

Asla tekrar yazma.

**– H. G. Kane, “Profesyonel Bir Yazardan
Yazmaya Dair Tüyolar”, 2015,
hgkaneofficial.com**

1

Saat gecenin üçünü geçmişken Emma uyandı ve yatak odasının karanlık köşesinde bir adamın dikildiğini gördü. Kapının keskin, kapkara gölgesi adamın büyük bir kısmını örtüyordu.

Gözlerini kırpıştırarak karşısındaki karaltının silinip giden bir rüya gibi yok olmasını bekledi.

Adam hâlâ oradaydı.

Emma gözlerini odaklayınca oda netleşti. Ay ışığının bir huzmesi, köşedeki hayaletin omzundaki palto kumaşının kırışıklığına vurdu. Sarkık boynunun bir katmanını ve bir şapkanın siperliğini aydınlattı. Eski zaman filmlerinde bir gangsterin takacağı türden bir şapkaydı.

Adam gözlerini dikmiş, Emma'ya bakıyordu.

Onun uyuyuşunu izliyordu.

Emma kıpırdamaya cesaret edemedi. Parmağını bile oynamadı. Adam onun uyanık olduğunu fark ederse o kırılgan an paramparça olurdu. Adam öne doğru atılır, Emma'nın boğazını keser ya da gözlerini oyar, belki de çok daha beterini yapardı. Karanlıkta daha fazla detay görebilmek için gözlerini fark edilecek kadar aralamaktan kaçınarak gözkapaklarını bir kez daha kırpıştırdı.

Karaltı da hareket etmedi.

Emma nefesini tuttuğunu fark etti. Ciğerleri yanıyordu. Olabildiğince sessiz kalmaya çalışarak ağız dolusu nefes aldı, dışlarının arasından usulcacık bir ses çıktı. Adamın o sesi duyup duymadığını merak etti.

Ne kadar zamandır orada dikilip beni izliyor?

Odası da sanki bir şeyin eşiğindeydi.

Emma yalnız yaşıyordu. Yatak odası ikinci kattaydı. Telefonu aşağıda şarj oluyordu. Evde silah bulundurmuyordu. Çılgılık atsa duyacak mesafede yaşayan bir komşusu da yoktu. Battaniyeleri üzerinden atıp ayağa fırlamayı, yabancının yanından şimşek gibi geçerek alt kata inmeyi geçirdi aklından. Ama ortaklık hâlâ emin olamayacağı kadar karanlıktı. Adam sandığı şeyin sadece askılıktaki bir palto da olabileceğini söyledi kendine. Bir göz yanılması.

Hemen solunda zinciri çekilince yanan bir gece lambası vardı. Parmaklarını yatak örtüsünün altından, sualtındaki bir yılan gibi milim milim ilerleterek elini ona götürdü.

Sessizlik.

Karaltı hareket etmedi. Emma'nın elinin kıpırdadığını görmemişti. En azından şimdilik. Emma gözlerini kapayıp ortam seslerine odaklandı. Çatı padavralarına vuran yağmur damlalarının tıptırtısına. Yabancının soluklarını ya da paltosunun hışırtılarını duymaya çalıştı. Adamın yatağa doğru adım attığını belli edecek bir döşeme gıcirtısı duymaya kendini hazırladı. Ama o gıcirtı hiç gelmedi.

Bir, diye saydı içinden. Eli artık battaniyenin dışına çıkmıştı, parmakları soğuk porselenin yüzeyinde örümcek gibi sürünüyor, zinciri arıyordu.

İki.

Zinciri buldu. Parmaklarının arasında minicik bir tıkırtı. Adam bunu duymuş muydu? Duyduysa bile hâlâ saldırmamıştı. Hiç hareket yoktu.

Üç?

Sessizliği bozmaktan korkuyordu. Ama korkusunu bastırdı. Artık tamamen ayılmıştı, kasları battaniyenin altında gerildi. Artık hazır olmalıydı. Bahaneye yer yoktu.

Üç.

Zinciri çekti. Ani bir parıltı yayıldı. Emma ışığın parlama-sıyla irkildi ve battanileri sola fırlatırken kendi bedenini de sağa doğru savurarak çıplak ayaklarını sertçe yere indirdi. Dön-dü –kendini savunmak için dirseklerini kaldırmıştı– ve kapıya doğru koşmaya başladı. Hedefine doğru ilerlerken kısacık bir an şapkalı yabancının dikildiği yere baktı. Şimdi karşısında yalnızca çıplak duvar vardı.

Adam gitmişti.

Emma aydınlık yatak odasında tek başınaydı.

Adam hiç orada olmuş muydu ki zaten?

–

Emma tekrar uyumayı denedi ama beceremedi.

Evi baştan aşağı kolağan etmeye karar verdi.

Önce üst kattan başladı: bir ana yatak odası, iki tuvalet masası bulunan bir banyo ve bir giyinme odası. Davetsiz bir misafirin pusuya yatabileceği her köşeyi, her gölgeyi, her boşluğu kontrol etti.

Üst kat: Temiz.

Sonra aşağı indi. Zemin kat, epey geniş bir oturma odası, açık bir mutfak ve üç tarafı yerden tavana kadar cam olup dışarıdan görülebilen bir yemek alanıyla biraz göz korkutucuydu. Yarı yazlık yarı akvaryum gibi. Sonra iki yatak odası, bir banyo ve üst kata açılan bacasıyla bir çamaşır odası. Uzaktan rahatlıkla görülebilse de tehlikeli saklanma alanlarıyla dolu bir yer. Ne kadar kapı varsa ardına kadar açıp odaları köşe bucak tara-

dı. İlerlerken düzenli olarak ışıkları yakıyor, giderek genişleyen güvenli, aydınlık bir alan oluşturunuyordu. Bir bölgede hak iddia etmeyi andıran bir tatmin ediciliği vardı.

Zemin kat: Temiz.

Geriye yalnızca bir kat kalmıştı.

“Hay bodrumuna.”

Merdiven doğruca karanlığın ağzına iniyordu. Kapının eşğinde durup mağaramsı kokuyu içine çekti. Birkaç basamak inince merdiven doksan derecelik bir dönüşle alçak, gözle görülür derecede paslanmış bakır bir borunun altından geçiyordu. Bir altmışlık boyuyla Emma bile eğilmek zorunda kaldı. On basamak kadar sonraysa sanki evin midesine girmiş gibi küf ve fare dışkısı kokuları almaya başladı. Son basamağı da inince çıplak ayakları nemle kayganlaşmış beton zemine değdi.

Burası hep nemli olurdu. Tam da bu yüzden sahile yakın kesimlerde bodrum pek tercih edilmezdi. Buradaki gibi dalgıç pompa bulunduran evlerde bile bodrumu kuru tutmak imkânsızdı. Aşağıdaki tek ışık kaynağı, Emma'nın solundaki beton duvara monte edilmiş plastik düğmeden açılıyordu ama etraf göremeyeceği kadar karanlıktı. Uzattığı parmakları elektrik düğmesine değeceği esnada arkasında bir şey hareket etti. Beline bir hava akımı vurdu. Emma ne olduğunu ânında anladı, sıcaklığından tanımıştı. Verilen bir nefesin rüzgârıydı bu.

Şaşkınlıktan irkilince dirseği raflardan birine çarptı. Ağır bir nesne beton zemini boylayarak silah sesini andıran bir güm-bürtü kopardı.

Emma elektrik düğmesini kaybetti. Etraf zifiri karanlıktı.

Bir sonraki nefes birkaç santim arkasından geldi. Daha derin, neredeyse homurtu denebilecek bir nefes. Soğuk bir burun çıplak tenine değerek onu ıslattı.

“Laika,” diye fısıldadı Emma, “sen dünyadaki en kötü koruma köpeğisin.”

Düğmeyi bulup ışığı yaktı.

Laika bir golden retriever'dı ama rengi ismine pek de uymuyordu. Neredeyse bembeyaz tüyleri olan krem rengi İngiliz cinsi olması sebebiyle gelip geçenler onu beyaz bir Labrador ya da Pirene çoban köpeği sanıyordu. Emma çömelip Laika'nın kulaklarının altındaki ipeksi tüyleri okşadı. "Ted Bundy¹ eve girerse havlarsın, değil mi?"

Simsiyah gözler ona çevrildi. Donuk, sessiz ve hevesli.

"Değil mi?"

Tepki gelmedi.

"Değil mi?"

İşte karşınızda boşluk.

Havlamasa da olur, kararına vardı Emma. Ama arkadaş canlısı olduğundan kesin yanılıp eve giren şahsın peşinden üst kata çıkar, dikkatini çekme hevesiyle burnunu adamın bacağına gömüp dururdu. Emma şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Yatak odasında gördüğü karaltı bir kâbusun kalıntısından ibaretti.

Bodrum: Temiz.

Emma kesinlikle yalnızdı. Tam da istediği gibi. Deniz seviyesinin üç metre yukarısında, gelgitten yüz metre kadar uzaktaki bu ıssız ev onun için güvenli bir sığınak, uçsuz bucaksız bir sahildeki minicik bir ışık kırmtısydı. Bazı günler pencereden dışarı bakar ve dünyada kalan son insan olduğunu hayal ederdi. Bomboş bir gökyüzü, kilometrelerce uzanan kumsal bitkileri ve ötedeki dalgakıranlara çarpan dalgaların sesi.

Zemin katta ön ve arka kapıların kilitli olup olmadığını (kilitlilerdi) ve pencerelerin hepsinin sağlam olup olmadığını (kesinlikle sağlamlardı) kontrol etti. Yani, daha ne yapabilirdi ki? İçeri gizlice girmiş biri varsa da dışarıdaki hareket sensörlü ışıkların menziline girmeden kaçamazdı zaten. Pasifik göğü şa-

¹ 1970'lerin ortasında işlediği cinayetlerle nam salmış Amerikalı bir seri katil. -çn

fağın ilk ışıklarıyla aydınlanırken Emma yine de lambaları açık bıraktı. Tüm odaları aradığı ve köpeğinin keskin hisleri de yanında olduğu hâlde yabancının evin *içinde* onunla kilitli kalmış olamayacağını kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu.

Üst kata çıktığında yatak odasındaki lambanın ışığında, az önce karaltının durduğu yerde bir sandalyenin üzerine özensizce fırlatılmış kıyafetlerini ya da korkuluk gibi asılı duran bir yağmurluk görmeyi umuyordu. Ancak tek gördüğü çıplak duvar oldu. Ne var ki Emma bir şapkanın siperliğini gördüğünden *emindi*.

Değil mi?

Kendine bir zencefil çayı hazırlayarak pencereleri inceledi. Dışarıdaki puslu sahile ve odanın yansımasına aynı anda odaklanmaya çalıştı. Bir yanı arkasında dikilen birini görüp tiz bir çığlık atmaya bekliyordu. Bu filmi daha önce de görmüştü.

Laika'ya bir kâse mama hazırladı. Köpeği kayıtsızca mamayı kokladı.

“Biliyorum,” dedi Emma. “Ben de hiç aç değilim.”

—

Akşamüzerine kadar baştan sonra iki e-kitap daha bitirmişti. Biri makul, diğeri epey iyiydi. Dörder saatte bitmişlerdi ve kusurlu dedektifler, acayip şüpheliler, kansız cinayetler içeren rahatlatıcı, atmosferik kitaplardı. Dikkatleri başka tarafa çekmek için atılan yemler. Trajik geçmişler. Akşam okumak için bir kitap daha indirmişti. İnsanın bir başkasının dünyasına dalması, el emeği detaylarla mest olup asma tavanlara hayranlık duyması güzel bir şeydi. Emma iyi günlerinde Tolstoy ve Dostoyevski okumayı severdi; Amazon'un indirimli ve ücretsiz kitapları arasında öylesine dolaştığının farkındaydı. Tam olarak keyif almak için ya da çeşitlilik olsun diye okumuyordu ama

sonuçta kaçış yöntemi olarak kitap okumakta da yanlış bir şey yoktu, öyle değil mi?

Amazon her iki kitabın sonunda da onu değerlendirme yapmaya teşvik etti.

Emma reddetti.

O tuhaf yazarın adını unutmuştu ama yaşadıklarının etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Yabancılarla nadiren iletişim kurardı. İnternette bile. Üç ay önce bu sahile geldiğinden beri her türlü sosyal bağını kesmek ve kendine insanlarla iletişime girmeyeceği bir koza yaratmak için çok çabalamıştı. Kitapları sanal âlemden geliyordu. Market alışverişleri sihirli bir biçimde kapısında beliriyordu. Ne zaman dağıtım aracının dört yüz metrelik araç yoluna girdiğini duysa saklanıyordu. Koca kadın olduğu hâlde bir pencerenin altında saklanırken zaman iyiden iyiye yavaşlıyor, bir türlü akmak bilmiyordu.

Buraya geldiğinden beri beş buçuk kilo vermişti. İsteyerek olmamıştı. Belki de bedeninde arıza vardı ama bir şeyler yemek onun için sıkıcı ve pek de haz vermeyen bir eyleme dönüşmüştü. Klozette oturmak kadar keyifsizdi. Bazı günler yemek yemeyi tamamen unutuyordu. Bazı günlerse tek istediği uymak oluyor, koridorlarda zombi gibi dolanıyordu. Ev ona uçsuz bucaksız geliyordu. Bir demlik zencefil çayı yapmak bile üstesinden gelinemez bir güçlüktü. Hiçbir şey, gerektirdiği o yoğun çabaya değmiyordu.

En son ne zaman bir insan sesi duyduğundan bile emin değildi. Dört hafta önce miydi?

Belki de beş?

İçeride dönük kişiliklerin yalnız geçirdikleri zamanda şarj oldukları söylenirdi. Sosyal pili idareli kullanmak gibi bir şey. Bu, her ne kadar doğru olsa da –çünkü çoğu insan Emma'nın ruhunu tüketiyordu– o kendini daha çok bir kil gibi görüyordu. Çevresinin gündelik ihtiyaçlarını karşılayabilmek için gö-

nülsüzce şekil alan biçimsiz bir yapı. Komşunun çocuklarına gülümse. Arabanın kaskosunu öde. Dişçi randevusu al. Ama burada, bu ıssız sahilde daha beter bir gerçeği keşfetmişti: Bir işi, yapılacak görevleri, arkadaşları, ailesi olmayınca Emma Carpenter mutlulukla darmadağın oluveriyordu. Her zerresi en az dirençle karşılaşacağı yolları seçiyordu. Bazen aynalarda ya da camlarda kendi yansımasını görüyor, o solgun ve biçimsiz yüzü tanıyamıyordu. Gözsüz, ağızsız, vıcık vıcık bir pelteye dönüşmüş yassı burunlu bir yüz. Kendisinin hayaleti.

Bir insanın başına gelebilecek en berbat şeyi zaten birkaç ay önce yaşadığından artık onu çok az şey korkutabilirdi. Ama yalnız başınayken dönüştüğü şeyden ve o şeyi serbest bırakırsa zihninin gidebileceği yerlerden korkuyordu.

İstikrarlı dijital abur cubur tüketimi –doksan dokuz sentlik iyi, kötü ve arada kalan dikkat dağınıklıkları– onu meşgul etmeye yetiyordu.

Şimdilik.

–

Bir fırtına yaklaşıyordu.

Emma ilk önce çamaşır odasında, kurutucunun üzerine tırmanırken gördü bunu. Küçük bir pencere açıp sırtını iyice bükerek bir sigara yakmıştı. Her fırtınadan sonra ucuzcudan aldığı plastik bir vantilatörü çalıştırıyor, her kül zerresinin dışarı gittiğinden emin oluyor, bu esnada da okyanusun üzerinde toplanan fırtına bulutlarını izliyordu. Az sonra parmak uçlarını yalayıp sigarasını söndürdü, ardından da izmariti diğerleriyle birlikte kilitli poşete koydu.

O kanepesinde üçüncü e-kitabını okurken yağmur damlaları pencereleri dövmeye başlamıştı bile. Rüzgâr uğuldarken Emma yan odada açık unutulmuş bir dolap kapağından ses ge-

lip gelmediğini düşünüyordu. Ya aşağı inen sinsi ayak sesleri? Bir palayı kavramış eldivenli parmaklar?

Belirli aralıklarla durup dinliyordu.

Bu ev seslerle doluydu. Üç aydır burada yaşamasına rağmen hâlâ yeni yeni tuhaflıklar keşfediyordu. Kapanmayı reddeden kapılar. Sabit bir kalp atışı gibi damlayan oluklar. Ara sıra kendi kendine sifonu çekilen misafir tuvaleti. O sifon sesini evin diğer ucundan ilk duyusu çok korkunçtu ama artık tatlı bir tuhaflık gibi gelmeye başlamıştı. Sanki ara sıra sıçmak için uğrayan bir hayalet varmış gibi. Emma ilk kez bir başkasının evine göz kulak oluyordu ve evin kiracısı değil de davetsiz bir misafirdi sanki. Belki bu, mutfak çekmecesindeki çatal bıçağın kimin olduğuna göre değişen bir şeydi ama geceleri bir yabancıнын oturma odasında suçlu suçlu dolaşırken kendini hırsız gibi hissediyordu.

Evin sahibi mi? Portland'dan Jules Phelps adında hoş bir hanımefendiydi.

En azından Emma onun bir hanımefendi olduğunu *tahmin ediyordu*.

Hiç yüz yüze görüşmemişlerdi.

Kendini bu kadar istilacı hissetmesinin bir nedeni de Jules'un özel hayatıyla ilgili çıkarımlarda bulunmaktan kendini alamamasıydı. Kaçınılmaz bir şeydi bu. *Aksini yapmak elde değil*. Ecza dolabında tansiyon ve kabız ilaçları vardı. O hâlde Jules orta yaşlı ya da daha büyük olmalıydı, değil mi? Rafta antika bir Polaroid fotoğraf makinesi duruyordu. O hâlde Jules fotoğrafçılıkla uğraşıyor olmalıydı. Yatak odalarından biri yakın zamanda temizlenmişti ama ortamda hâlâ yoğun bir ergen kokusu vardı. Demek ki Jules bir oğlan çocuğu büyötmüştü. Odanın duvarındaki bir posterde heykeli andıran bir samuray savaşçısı, ay ışığıyla aydınlanan bir bambunun altında diz çökmüş kılıcını bileliyordu. Belki de oğlan üniversiteye gitmişti. Ya da evden

taşınmıştı. Belki de Jules onu öldürmüştü ve çocuğun uzuvları şu anda duvarların içinde çürüyordu.

Belki de Emma haddinden fazla suç romanı okuyordu.

Ama o odada onu huzursuz eden bir şeyler vardı. Bir süre sonra Axe vücut spreyi, Mtn Dew ve çorapların kasvetiyle dolu kötü enerjiden etkilenmemek için odadan uzak durup kapıyı kapalı tutmaya başladı. Hem orada bir şey daha vardı, ekşi bir şey. Bayat. Mayamsı.

Okumaya devam et.

Emma'yı alakadar etmezdi. O ısıtıcıları çalıştırmak, çatının akıp akmadığını kontrol etmek ve Jules'a gelen postaları almak için buradaydı. Geri kalan her şey dalgalardan farksızdı: Beyaz gürültü.

Yerlileri tarafından *Strand* olarak anılan ve yaklaşık on sekiz kilometre boyunca ip gibi uzanan Strand Sahili, anakaraya tek şeritli bir caddeyle bağlanıyordu. Emma'nın şu an içinde bulunduğu benzer evlerin belirli aralıklarla serpiştirildiği düz ve çimenlerle kaplı bir kara parçasıydı. Evlerin her biri estetik amaçlarla boş bırakılmış dönümlerce araziyle birbirinden ayrılıyor, bu alanlara büyük oranda Wave Caddesi denilen tek bir yoldan ulaşılabiliyordu. Cep telefonu bazen çekiyor bazen çekmiyordu, suyun tazyiki düşüktü ve uydu internetinin bant genişliği ancak Netflix'i 480p çözünürlükte izlemeye yetecek kadardı. Tabii o da hava şartları iyiye. Bu evlerin yüzde doksan dokuzunun ekimden nisana kadar karanlığa gömülmesi şaşırtıcı değildi. Jules gibi varlıklı şehirlilerin aldığı ve berbat geçen yağmurlu mevsimlerde kilitlenip güvelenmeye bırakılan yazlık evlerdi çoğu. Yıllık yağış bakımından Strand Sahili, kuzeye doğru kısa bir araba yolculuğu mesafesinde bulunan ve parıldayan vampirleriyle nam salmış malum Washington kasabasından sonra ikinci sırada geliyordu.

Burada Emma'nın komşularından söz edilemezdi çünkü sadece *bir* komşusu vardı. O münzevi de Wave Caddesi üzerinde ki bir sonraki evde, dört yüz metre ötede yaşıyordu. Emma'nın kitap okuduğu kanepeden bakınca uzaktaki bina, nemli göğe doğru yükselen bir mezar taşını andırıyordu. İçeriden loş bir ışık yayıldığını seçebiliyordu. Oturma odasının penceresindeyse bir beyaz tahta vardı.

Üzerine elle bir mesaj yazılmıştı.

“Sonunda.”

Emma e-kitap okuyucusunu indirdi. Ayı postundan kilimin üzerinde horlayan Laika'nın üstünden atlayarak pencerenin kenarındaki gemi teleskopuna uzandı. Merceğe doğru eğildi, komşunun uzaklardaki mesajı netleşene kadar aletin odağıyla oynadı.

Tahtada... bir çöp adam vardı. Elle çizilmiş bir darağacında sallanıyordu.

“Kahretsin.”

Yine kaybetmişti. Emma'nın tahmini –oksijen– cevabın yanından bile geçmiyordu.

Yaşlı komşusunun tam adını bilmiyordu, tek bildiği bir öğleden sonra o beyaz tahta aracılığıyla bir anda ona kendini tanıttığıydı. (MERHABA. BEN DEEK). Bir ya da iki hafta önce de tahtasında dostane bir davet belirmişti (ADAM ASMACA OYNAMAK İSTER MİSİN?), ki popüler beyaz tahta oyunu adam asmacıyı bilmeyenler için ancak Testere'nin söyleyebileceği bir söze benziyordu. Emma'nın öyle bir oyundan haberi yoktu.

Özetle: Oyunculardan biri gizemli bir sözcüğün harflerini tahmin etmeye çalışırken diğer oyuncu da boynuna ilmek geçirilmiş bir çöp adam çiziyor, her yanlış tahminde bir uzuv daha ekliyordu. Çöp adamın tamamlanması, zavallı adamın asıldığı anlamına geliyordu. Deek'in Adam Asmaca oyununun ehli olduğu anlaşılmıştı. Her zaman nokta atışı tahminler yapıyor,

seçtiği sözcüklerse çözülemez oluyordu. Emma bir kez bile kazanmamıştı.

Birini teleskop aracılığıyla tanımak imkânsızdı ama insan tıpkı bir yabancıнын evine göz kulak olurken yaptığı gibi bazı gözlemlerde bulunmaktan kendini alamıyordu. İhtiyar adamın ıvır zıvır yığınları arasında bir başına yaşadığını biliyordu mesela. Ikea'nın indirim reyonunu andıran kalabalık mobilyalar, ağzına kadar dolu dosya dolapları, üst üste yığılmış kitaplardan oluşan kuleler ve arka verandada (muhtemelen) henüz monte edilmemiş bir klozet. Adamın şömine rafının üzerinde çerçevelenmiş antika bir revolver bulundurduğunu biliyordu. Kahveyi sadece saat üçten önce içtiğini, o saatten sonraysa ağzına viskidenden başka içecek sürmediğini. En boktan akşamlarında bazen doğruca balkonundan havai fişek attığını.

Emma genelde Adam Asmaca tahminleri arasında birkaç saat bırakırdı –Strand'deki yaşamın memnuniyet verici o yavaşlığı– ama bir hareketlilik gördü. İhtiyar münzevi mutfağındaydı. Emma tahta kaleminin kapağını açıp kendi beyaz tahtasına darağacını çizdi ve bir kelime seçti.

Adam dört denemede kelimeyi buldu.

TANYELİ?

“Pislik”

Bunu nasıl yaptığını çözemiyordu.

Zaman zaman komşusunun yağmur vuran pencerelerini izleyip ipuçları arıyor, bir kovboy silahı ve beş ton ıvır zıvırla bir başına yaşayan adamın eskiden ne tür bir kariyeri olabileceğine dair kafa patlatıyordu. Haftalardır tahminde bulunuyordu. Antikacı mıydı? Arşivci? Emekli film yıldızı. *Michael Clayton*'ı hava kurutucusuna atsanız, ucundan George Clooney'ye benziyordu. Geçmiş ne olursa olsun, kendine Deek diyen bu adam büyüleyici bir gizemdi.

Komşusu sanki keskin bir ses duymuş da irkilmiş gibi teleskopunun başından kalktı. Mavi kalemmini alıp tahtasına bir şeyler yazdı: O KİM?

Emma çayını yudumlarken kalakaldı.

Fincanını masaya hafif bir tıkırtıyla bıraktı ve ellerini iki yana açıp abartılı bir omuz silkişle karşılık verdi: Ne?

Deek yeniden yazmaya başladı. Ama fırtına şiddetleniyor, camları dövüyor ve akan damlalar adamın yazdıklarını bulanıklaştırıyordu. Emma teleskopundan bakarken gözlerini kısıtı.

OTURMA ODANDAKİ ADAM ARKANDA

Emma mercekten uzaklaştı. Odanın arkasında kalan kısmında belli belirsiz bir serinlik hissetti, yeri değişen havanın oluşturduğu bir esinti gibi. Fakat bunu yok sayıp kalemmini eline aldı.

GÜZEL DENEME, yazdı.

Adamın dalga geçtiğinin farkındaydı ve oltaya gelmeyecekti.

Dört yüz metre ötedeki adam başını iki yana salladı. Islak camların ardından ellerini salladı. Ardından tekrar tahtasına döndü.

CİDDİYİM, yazdı. KİM O?

Emma'yı işaret ediyordu.

Hayır. Emma'nın *arkasını*. Bitişikteki oturma odasını. On adım ötesini.

Emma arkasına bakmayı reddetti. "Hayır."

TAM ORADA

"Tabii tabii."

BIÇAĞI VAR

“Bıçak mı? Hayal gücünü çalıştır biraz.”

Sert bakışlarını yağmur suyunun aktığı pencerelerin üzerinden komşusunun gözlerine dikti ve baktı, baktı, baktı. Kendi-ne saygısı olan herhangi bir seri katilin onun kafasını kavrayıp başını arkaya çekerek boğazını kesebileceği kadar süre bekledi. İhtiyar adam nihayet pes edip omuzlarını silkti. Yenilgiyi isteksizce kabullendi.

Ben kazandım, diye düşündü Emma.

Deek sürekli şakalar yapan biriydi ve bu da ihtiyar adamın esrarengizliğini perçinliyordu. Belki de buranın sıkıcılığı herkesi farklı şekillerde delirtiyordu ama bu, Emma'nın evine dadanan üçüncü katil olmuştu artık. Deek daha önce de evin perili olduğunu, Jules'un bodrumda vodvil gösterileri yaptığını ve eve bakmak için ondan önce gelen kişinin seri katil olduğunu söylemişti. İnsanın dört yüz metre öteden yapabileceği epey bir şaka vardı. Dolayısıyla geçen hafta (muhtemelen Emma'nın sağlam okuduğunu gözlemledikten sonra) kadına şimdiye kadar okuduğu en berbat e-kitabı tavsiye etmişti: *Cinayet Dağı*, H. G. Kane.

Emma bunu hatırlayınca beyaz tahtasına bir şeyler karaladı:
BANA 99 CENT BORÇLUSUN

NASIL? Deek duraksadı. HARBİDEN ALDIN MI?

Emma başıyla onayladı.

CİDDEN Mİ?

Emma başını daha da hızlı salladı.

VAY BE. ÜZGÜNÜM. İhtiyar adam duraksadı, içten bir şaşkınlıkla başını iki yana salladı.

BİR DE BAŞTAN SONA OKUDUN MU YANİ?

Emma suçlulukla gülümsedi. Deek onun boş zamanını fazla hafife alıyordu.

PEKİ, yazdı Deek. SANA BİR SORU SORAYIM
“Tabii.”

BUZDOLABINI AÇTIN

Emma başıyla onayladı.

SÜTTEN BİR YUDUM ALDIN

“Tamam.”

TADI BOZUK GELDİ

Emma iç çekti. “Bunun nereye gideceğini anladım.”

HANGİSİNİ YAPARSIN:

A. SÜTÜ ATAR MISIN?

B. BOZULDUĞUNDAN EMİN OLMAK İÇİN BÜTÜN
KUTUYU İÇER MİSİN?

Deek teleskopundan görsün diye gülüyormuş gibi yaptı ama sessiz, boş bir kahkahaydı bu. İhtiyar adamın acayip mizah anlayışına saygı duyuyordu –en azından duyduğunu düşünüyordu, tıpkı küçük, pahalı istiridyelerin çiğ servis edilmesine saygı duyduğunu düşündüğü gibi– ama Deek’in onun durumunu anlaması zordu. Hâlâ sıradan bir seyirciydi. Emma buraya geldiğinden beri bir kamyon dolusu e-kitap indirmiş, hepsini Amazon’un bedava yahut indirimli listelerinden seçmişti. Me-sele hikâyenin kalitesi değildi. Kafasını dağıtmak, zihnini sü-rekli meşgul etmekte.

Her şey kendi düşünceleriyle baş başa kalmaktan iyiydi.

Cinayet Dağı bile.

Deek sırtıtmaya devam ederek bir şeyler yazdı: "UZAYLILARIN 9 NUMARALI PLANI" DENEN KLASİK FİLMİ DUYMUŞ MUYDUN? BENCE USTALIKLA YAPILMIŞ

Emma gözlerini devirdi.

ENTELEKTÜEL VE ÜRKÜTÜCÜ BİR FİLM

"Göt herif."

KATİL HÂLÂ ARKANDA BU ARADA

"Belki benden sonra da seni öldürür."

DUDAK OKUYABİLİYORUM

Emma, Deek'in böyle bir şey yapamayacağından emindi. Mesafe çok uzaktı bir kere.

Yüzlerce boş yazlık evin içinde dolu olan ikisinin böyle yana olması istatistiksel olarak bir mucize sayılabilirdi. Emma, Deek ile kendisinin farklı yönleri giden iki uzay gemisinin kapitanları olduğunu, kısacık bir an birbirlerinin görüş alanlarından geçtiklerini hayal etti. Pencereler birbirini gördüğü sürece yazılı olarak mesajlaşabildiklerini.

Adamın sırtışı silindi. Kalemmini aldı: İYİ MİSİN?

Emma cevabını uzun uzadıya düşünmemeye çalıştı. EVET.

EMİN MİSİN?

Of, hadi ama. Gerçeklere dönersek, Emma insan ilişkileri konusunda daima yetersizdi. Birden dört yüz metre bile fazla yakın geldi. Yeni bir Adam Asmaca darağacı çizdi ama adam

beyaz tahtasının üzerine eğilmiş, yazmaya devam ediyordu. Biraz sonra doğrulup tahtayı gösterdi: SENİ GÖRDÜM

Emma donup kaldı. Ne?

SAHİLDE
DÜN

Deek noktasını iyice vurguladığı bir soru işaretiyle yazdıklarını gösterince Emma'nın içi hafiften ürperdi: NE YAPIYORDUN?

Adam sorusunu sorduktan sonra teleskopuna eğildi.

Onu izliyordu.

Bekliyordu.

Emma tahta kalemini parmaklarının arasında çevirdi. İhtiyar adamın gerçekten dudak okuyabildiğinden, teleskopunun büyütme gücünün bir yalanı tespit etmeye yetecek kadar güçlü olup olmadığından emin olamayarak hafifçe, suçlulukla gülmüseddi.

Bir şeyler söyle, Emma.

Adam ondan cevap bekliyordu.

Herhangi bir şey.

Nihayet yazdı.

SADECE YÜRÜYÜŞ YAPIYORDUM. İYİYİM

Sonra kaleminin kapağını yerine takıp kanepeye döndü. Bu kez neredeyse Laika'ya takılacaktı. Hayvan şaşkın bir homurtuyla uyandı. Komşusunun teleskopundan incelenme hissin-den nefret ediyordu. Deek'in uzay gemisi tedirgin edici derecede yaklaşmaya başlamıştı. İhtiyarın hâlâ onu izlediğini bilerek e-kitap okuyucusunu kaldırıp yeni kitabını –kurbanlarının cenazelerine katılan bir seri katille ilgili bir polisiyeyi– okuyor-

muş gibi yaptı. Adamı görmüyormuş gibi davrandı. Adamın ilgisini kaybedip camın önünden çekildiğinden emin olana kadar bekledi.

Günün geri kalanında teleskopundan uzak durdu. Ona yaklaşmak bile yeni bir uzun mesafeli sohbete davetiye çıkarabilirdi. Ama gözlerini kıstığında Deek'in mesajını okuyabiliyordu.

EMMA, KONUŞMAYA İHTİYAÇ DUYARSA BURADAYIM

Kendine bu teleskopların ikisinin de büyütme özelliği olduğunu hatırlattı. O da izleniyordu. Fakat aklına tuhaf bir şey takılmıştı. Birkaç ay süren onlarca asılmış çöp adam çizimi ve sayısız beyaz tahta sohbeti sırasında adama adını söylediğini hiç hatırlamıyordu.

Ama Deek'in tahminde bulunma konusunda hep insanüstü bir gücü vardı, değil mi?

—

Emma sahilde yürüyüş yaparken gözlerini kapamayı ve zihnini tamamen, hiçbir şey kalmayacak şekilde boşaltmayı severdi.

Tek bir süper gücün olsa ne olurdu?

Eski hayatında, yirmi iki yaşındaydı ve stüdyo dairesindeki satranç tahtasının üzerindeki bulanık taşlara odaklanmaya çalışarak yedi dolarlık bir şarabı erkek arkadaşıyla doğruca şişeden içiyordu. O zamanlar Laika daha yavru, bileklerini tırmalayıp duran tıknaz, beyaz bir şeydi.

Tek bir süper güç, Em. Hadi.

Bilmiyordu.

Uçmak? Telepati? Süper refleksler?

Omuz silkmişti.

Bazı insanlar için durmadan konuşabilmek neden bu kadar kolaydı. Emma bazen kendini arızalı hissediyordu. Beyninde söyleyeceklerini düzelterip durmaya çalışıyor ve ne demek istediğini bulduğunda çok geç kalmış oluyordu. Kim bilir kaç ilk randevusunu sırf sohbeti devam ettiremediğinden mahvetmişti. Ancak Shawn farklıydı ve Emma o zamanlar bile onu sevdiğinin bir şekilde farkındaydı. Adam ikisine de yetecek kadar konuşurdu (ki bu da Emma'nın üzerindeki baskının bir kısmını alıyordu) ama bir yandan da onu nazıkçe dırterdi. Pat diye şaşırtıcı sorular sormaya da baylırdı. En sevdiğin müzikal hangisi? En sevdiğin tatilin? Belli ki o akşam da aklında süper kahramanlar vardı. Shawn kendi ideal süper gücünü açıklamıştı: Sonsuza dek yaşamak. Ölümsüzlük.

Bu çok boktan bir süper güç, demişti Emma şişeden bir yudum alarak.

Adam gülmüştü. Emma'nın Shawn-gülüşü olarak bilinen o şeyi ilk duyuşlarından biriydi: Ani, içten bir şaşkınlık patlaması.

Peki, demişti. Açıkla lütfen.

Emma derin bir nefes almıştı. Bu sefer kendini düzeltmek yoktu.

Bir.

İki.

Üç.

Peki, demişti. Öncelikle ölümsüz olursan yaşlanmazsın, değil mi? Ama çevrendeki herkes yaşlanmaya devam eder. Arkadaşların, ailen –kendi göğsüne vurarak– umuyorum ki ben. Önemmediğin herkesin yaşlanmasını, hasta düşmesini ve ölmesini izleyeceksin; başlarda yasını tutup hayatına devam edecek ve yeni insanlarla tanışacaksın. Ama onları da tüketeceksin. Ispanak gibi pörsümelerini izleyeceksin.

Shawn başıyla onaylayarak dinlemeye devam etmişti.

Ayrıca ölümsüz olursan zaman algın da değişecek. Yaşlandıkça zaman hızlanıyormuş gibi gelir, hiç fark ettin mi? Bunun son sürat olduğunu düşün. Mesela seksen altıncı karın ve çocukların, muhtemelen ilgilenemeyeceğin kadar çok torunun olacak ve ne kadar doğum günü yahut mezuniyet varsa göz açıp kapayıncaya kadar geçecek. Bir süre sonra, hepsi boşa gidecekse ne anlamı var ki diye düşünmeye başlayacaksın.

Üstelik en kötü kısmı bu da değil.

Emma o sırada bir yerde nefes alması gerektiğini hatırlamıştı.

Nihayetinde insanlığın sonu gelecek. Şişeyi kaldırıp büyük bir yudum almıştı. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Belki bir asteroitten olacak, belki nükleer savaştan. Belki de Süpernova yüzünden. Ya da belki birkaç milyar yıl sonra güneş şişip şişip bir kırmızı deve dönüşecek ve yeryüzünü yakıp kül edecek. Değil mi ama? Olacak bu. Peki o zaman Ölümsüz Shawn'a ne olacak? Yanamazsın ya da ölemezsin. Ama gezegen yok olacak. İnsanlar, şehirler, üzerinde durulacak bir zemin kalmayacak. Sonsuza dek uzay boşluğunda çaresizce süzüleceksin. Ne kadar istersen iste ne hareket edebilecek ne de ölebileceksin. Ki emin ol bunu çok isteyeceksin.

Sesini iyice alçaltmış, konuşmaya fısıltıyla devam etmişti.

Süzüleceksin.

Sonsuza dek tek başına.

Farklı bir süper güç seçmiş olmayı dileyerek.

Boş şişeyi bir mikrofon gibi aralarına koymuştu. Yine bir sessizlik çökmüştü. Shawn, unutulmuş satranç tahtasının üzerinden ona bakıyordu. Uzun uzun, Emma'nın onu kaybettiğinden ya da daha beteri onu korkuttuğundan, gecenin geri kalanı güzel geçse de adamın birkaç gün sonra daha az karmaşık birini bulmak için ondan kibarca ayrılacağından emin olmasına yetecek kadar uzun bakmıştı ona.

Ama müstakbel kocası ona gülümsemişti.

Daha çok konuşmalısın, demişti.

Bu düşünce Emma'yı ürpertmişti.

Aradan sekiz yıl geçmesine ve üç eyalet kadar batıda, bir okyanusun öfkeli kıyılarında olmasına rağmen hâlâ ürpertiyordu. Soğuk deniz suyu bileklerine geliyordu artık. Ayakkabıları sırlıslıkladı.

Strand Sahili'nde kabaran fırtınanın Emma'yı büyüleyen bir hiddeti vardı. Güvenli kıyıdan anlaşılmayan bir şeydi bu. Orada olmalı, tuzlu buharı gözlerinizde, hatta daha da iyisi *içinizde* hissetmeliydiniz. Üç metrelik dev dalgalar ayağınızın altında, yuvarlanan milyonlarca dalgayla ileri geri savrulurken. Bir kıyma makinesinin kıyısında durmak gibiydi. Birkaç adım daha atsanız sizi paramparça edecek bir şeyin kıyısında. Sesi bile içinde kaybolunacak kadar boğuktu.

"Seni özledim, Shawn," diye fısıldadı.

Dalgaların gümbürtüsünü bir dakika daha dinledi.

Sonra bir dakika daha.

Bir dakika daha.

Ta ki ensesindeki tüyler ürperene ve Emma sırtında lensli, damarlı bir gözün gezindiğini hissedene kadar. Bunca haftadır, ihtiyar adamın kahrolası bir teleskopu olduğunu bilmesine rağmen sahildeyken onu izleyebileceği hiç aklına gelmemişti. Deek belli ki dün onu izlemişti. Şimdi de onun için endişeleniyordu, zavallı nazik adam.

Yapabilse arkasına dönüp Deek'in evine neşeyle el sallardı. Burada görülecek bir şey yoktu.

Her şey yolundaydı.

Ardından sanki sıradan bir öğleden sonra yürüyüşü yaparmış gibi okyanusa arkasını döndü ve ıslak, gıcırdayan ayakka-bılarıyla eve doğru ilerledi.

Her şey yolundaydı.

Eve dönerken koyu renk kumların üzerinde, onun ayak izlerinin hemen yanında ikinci bir iz sırası olduğunu fark etti.

Bazen koşucular da bu rotadan geçerdi ancak Emma bugün kimseyi gördüğünü hatırlamıyordu. Arkasına baktı, sahilin hâlâ boş olduğundan emin oldu ve biraz daha hızlandı.

Her şey kesinlikle yolundaydı.

2

Eve dönüş yolu hep daha uzun geliyordu.

Laika her zamanki gibi her şeyden habersiz ve neşeli hâliyle onu yolun kumlu kenarında karşıladı. Emma yere çömeldi. Köpek ona yaslandı ve Emma bir anlığına bir golden retriever'ın güçlü sevgisi ihtiyacı olan tek şeymiş gibi hissetti. Hayvanın krem rengi tüylerini avuçladı.

“Uzay Köpeği,” diye fısıldadı.

Buyurun, benim, der gibi bakıyordu köpeğin siyah gözleri.

“Seni seviyorum.”

Ben de seni seviyorum.

Laika bunu bilemezdi elbette ama adını tarihte uzaya giden ilk köpekten almıştı. 1957’de Sovyetler Birliği’ndeki biliminsanları orijinal Laika’yı (sokaktan sahiplenilmiş bir melez) Sputnik 2 uydusunun yaklaşık iki metrelik konisi içinde alçak yörüngeye göndermişlerdi. Mavi gezegendeki her canlıdan bu kadar uzağa fırlatılmak nasıl bir duyguydu acaba? Emma bunu ancak merak edebilirdi.

Laika boynunu çevirip ürpertici bir şekilde doğrudan ona baktı. Emma, golden retriverların insan duygularını ne kadar sezebileceğini merak etti. Yüzleri okumak başka bir şeydi. Cenazeden sonra Emma yüzüne *İyi olacağım* tebessümünü kondur-

makta ustalaşmıştı. Peki Laika bunu yiyor muydu? Hiç yemiş miydi?

Biliyorum, dedi o siyah gözler.

Her şeyi biliyorum.

Emma, Laika'nın dişlerinin kırmızı olduğunu fark etti. "Ağzına ne oldu senin?"

Kandı.

Emma köpeğin ağzını kavrayıp çenesini açtırdı ve parmaklarını hayvanın dişlerinin ardına uzattı. Kıkırdağı andıran bir parça buldu.

"Laika?"

Yüzünde sıcak bir nefes hissetti. Leş gibi, ekşi bir koku. Emma onu tutmak için mücadele etti.

"Laika..."

Köpeği o sırada çimlerin içinde bir şeyleri burnuyla eşeledi. Avuç içi kadar yassı, kumlanmış, kenarları patiyle tırmalanmış, solgun bir et parçası. Çürüyüp ekşimiş.

Laika gururla başını kaldırıp baktı.

Hazine buldum.

Emma et parçasını inceledi. Hayvan leşi miydi? Martıların didiklediği bir denizaslanı parçası olabilir miydi? Ayağıyla çevirince dokunun fazla çıplak olduğunu, fazla düzgün kesildiğini gördü. Marketlerin et reyonunda streçe sarılmış bir şey gibi. Aklına başka bir olasılık daha geldi ama bunun muhtemelen çok sıradan bir açıklaması olduğunu, fazla suç romanı okuduğunu ve bunun insan eti olamayacağını biliyordu.

Yine de...

Ayakkabısının ucuyla kuma bir çukur açıp parçayı gömdü. Laika onu hayal kırıklığıyla izlerken dudaklarından kanlı bir salya sarkıyordu. Köpeğin ağzı kesilmişti. Muhtemelen keskin bir kemik parçasına denk gelmişti.

Emma salyayı sildi. "Seni gidi aptal."

Ardından arkasına bile bakmadan Laika'yı eve doğru çekti. "Gidelim de şu ağzını toparlayalım."

-

Emma oksijenli suyla kesigi temizlerken gece çöktü. Laika'nın dişetlerini yaran, iki buçuk santim uzunluğunda bir kesikti. Acı verse de ciddi bir şey değildi. Dikişe gerek yoktu. Laika hâlâ mutfak zemininde yatıyordu. O kapkara gözlerini Emma'ya dikmişti ve sahibinin kulak pamuğuyla sürdüğü anti-septik canını yaktıkça ara sıra inliyor, başka da ses çıkarmıyordu. Böylesi bir güven Emma'nın içini sızlattı. Hiçbir canlı bir diğerine tamamen güvenmemeliydi.

Seni seviyorum, anne.

"Öyle mi? Her boku yemeyi kes o zaman."

Evet. Ben kötü bir şey yedim.

Strand'e geldiklerinden beri Laika çürümüş yengeçleri, denizanalarını ve yosunları güle oynaya mideye indiriyordu. Sular gelgitte her çekildiğinde yeni bir ufalanmış diş ve sindirim cehennemi ziyafeti çıkıyordu ortaya. Köpek, dişetlerini yalarken Emma'nın oksijenli suyu lavabonun altına yerleştirmesini izledi.

Kötü bir şeydi.

Ama pişman değilim.

Emma son olarak Laika'nın *Kurtarmaktan Vazgeçmeyin* yazılı bandanasını boynundaki tasmanın etrafına sardı. Köpek her nedense o salak kumaş parçasına bayılıyordu. Emma onu ne zaman çıkarsa Laika bunalıma giriyordu. Bandanası yıkamayken bütün evde onu arıyordu. Emma, yıllar önce Shawn'ın o bandanayı evcil hayvan dükkanından aldığı zamanı hatırladı. Sırf Emma'nın köpeğini sevdiği için yapmıştı bunu. Zaman içinde hayatınızın bir parçası hâline gelen o muzip jestlerden biriydi. Emma ne vakit bandanayı görse Shawn'ı hatırlıyordu.

Kenarları yıpranmaya başlamıştı. Yakında dağılacaktı.

Emma duşa girdi. Çamaşır odasının küçük sigara penceresinde tek sigarasını keyifle içti ve elini de yelpaze gibi sallayarak dumanın her zerresinin dışarı çıktığından emin oldu. Soğumuş peynirli pizzasını bitirip kurbanlarının cenazesine katılan seri katille ilgili e-kitabına geri döndü. Dürüst olmak gerekirse salakça bir konuydu. Birkaç bölümde bir de Adam Asmaca oynuyordu.

Sessizlikte kalınca zihni tedirgin edici düşüncelere daldı.

Geçen gece yatak odasında gördüğü adam sadece bir rüyaydı. Kapılar kilitliken hayalet gibi buharlaşamazdı ya.

Şayet...

Hayır. Mümkün değildi.

Adam hâlâ bu devasa evin içinde olamazdı. Emma her yeri dip köşe aramıştı. Hatta örümcek bağlamış çamaşırhane bacasının içi gibi mantıksız yerlere bile bakmıştı. Ama zihni yine en başa döndü: Ana yatak odası. Banyoda uzun ve gösterişli bir tezgâhın üzerinde çifte lavabo –Jules en az bir kez evlenmiş olmalıydı– ve onun ilerisinde de bir duş bölmesi vardı. İçeride ısıtılmalı seramikler ve dökme demir ayaklı bir küvet vardı ama Emma onu hiç kullanmamıştı. Sıcak ve soğuk su vanaları denizyıldızı şeklindeydi. Ancak o tezgâha dönersek... o kadar uzundu ki banyonun *iki* girişi vardı.

Birden midesi altüst oldu.

Kurnaz bir davetsiz misafir, Emma evi ararken üst kattaki odalarda sessizce yer değiştirebilirdi. Adam şu anda üst katta olabilirdi...

Kendini durdurdu. *Paranoyaklık ediyorum.*

Spiritüel bir insan olsa evin perili olduğuna inanma eğiliminde olabilirdi. Şüphe uyandıran gıcırtiları ve iniltileri olan canlı bir yapıydı; Laika da sık sık Emma'nın kulaklarının tespit edemeyeceği kadar küçük gürültülere tepki veriyordu. Oluğun

damlaması. Elektrik çıtırtıları. Duvarlardan akıp bodrumdan biriken rutubet. En sık rastlanan yarı paranormal hadiselerden biri, aynı zamanda en tuhafıydı. Emma'nın burnuna haftada birkaç kez tereyağı kokusu geliyor, kokunun yoğunluğu resmen midesini bulandırıyor. Koku evin içinde hareket ediyor, zaman zaman kapı eşiklerinde oyalanıyor, bazen de dolaplardan yayılıyordu. Özellikle de ergen oğlanın odasına bayılıyor gibiydi. Ancak Emma spiritüel bir insan değildi, alakası bile yoktu ve burası da sadece bir evdi işte. Tahta, çivi ve betondan ibaretti. Cam duvarları da denize bakıyordu.

Burada nasıl bir boktanlık hissederse hissetsin düşüncesi belliydi: *Onu buraya kendimle birlikte getirdim.*

Nereye gidersem gideyim de yanımda götüreceğim.

Karşıda Deek onun kelimesini çoktan tahmin etmişti.

AVUSTRALYA?

Emma adama ortaparmağını gösterdi.

Böyle bir şey mümkün olamazdı. Son zamanlarda istatistiksel olarak tahmin edilmesi daha zor kelimeleri internette araştırarak hile yapıyordu. Nafileydi. Deek onu her seferinde ezip geçiyordu. Teleskopu beyninin açık çukurunu dahi gösteriyormuş gibi. Can sıkıcıydı. Emma *görölmekten* hoşlanmazdı. Görölmek, insanın omuzlarına korunması gereken bir imaj yüklerdi.

Burada, telefon sinyallerinden ve trafik ışıklarından kilometrelerce uzakta bile Emma üstüne başına dikkat etmek zorundaydı. Hijyenine. Deek gibi yardımsever ve muhtemelen eleştirel olmayan biri olsa bile, gündelik rutinlerinin bir gözlemcisi vardı. (Nihayetinde verandasında yedek klozet tutan bir adamdı.) Emma hâlâ üzerine bir tişört geçirmek zorundaydı. İnsanlar ne kadar nazik olurlarsa olsunlar onun için daima iş

demeklerdi. Sık sık Deek uzay gemisi rotasını değiştirsın ya da bu kk mucize hiç yaşanmamış olsun istiyordu.

BİR ARA KONUşALIM MI? yazdı komşusu umutla. **YÜZ YÜZE?**

Emma samimiyet ve ilgisizliğin mkemmek harmanını bulmak için düşünüp taşındıktan sonra buna son derece tarafsız bir edayla cevap verdi. Bu dansı yıllardır yapıyor, her adımını biliyordu.

Emma asosyal değildi.

Öyle olmadığını düşünüyordu.

Çocukken izlendiği, yansıma yapan her yüzeyin aslında tıpka *Truman Show*'daki gibi gizli bir kamera olduğu konusunda paranoya yaşadığını hatırlıyordu. Onu inceleyen, yargılayan, eylemlerini yorumlayan insanlarla dolu bir dünya. Hiçbir oda güvenli değildi. Hiçbir zaman yalnız değildi. Daha sonra ergenliğinin ilk yıllarında ani ve boğucu korku atakları yaşamaya başlamıştı. Tuhaf bir korku dalgası nden hiçbir uyarı vermeden gelip Emma'nın olduğu yerde kalakalmasına neden oluyordu. Ne bir sebebi ne de bir açıklaması vardı. Her daim gergindi. Asla gevşeyemiyordu. Bir keresinde yalnızca seramik duvarların matlığında güvende hissettiği için bütün gün okuldaki tuvalette saklandığını, kollarını göğsünde kavuşturup sığ nefesler aldığını hatırlıyordu. Sonradan annesine, *Benim sorunum ne anlamıyorum. Kalbim bazen çok hızlı atıyor ve bir şeyden korkuyormuş gibi hissediyorum*, diye anlatmıştı.

Ama orada hiçbir şey olmuyor.

Buna hormonlar deniyor, demişti annesi kahkaha atarak. O esnada kanepede oturmuş, ucuz şarabını içiyordu.

İkisi de o yıl annesinin karaciğerinin iflas edeceğinden habersizdi. Ya da bir sonraki ekim ayında organ nakliyle hayatının kurtulacağından. Ya da kutuda satılan o boktan şarapları içmeye devam edip yeni karaciğerini de berbat edeceğinden ve Emma'nın son sınıf balosundan üç saat önce komplikasyon

yüzünden öleceğinden. Emma haberi aldığıında bir arkadaşının evinde elbisesini giyiyordu.

Üniversitede, Emma'nın bütün enerjisini fizik diploması almaya yoğunlaştırdığı dönemde işler daha iyiydi. Shawn da eşsiz derecede iyi bir insandı. Hatta iyiliği hayat kurtaran cinstendi. Salt Lake City'de birkaç yıl boyunca mutluydu. İşi onu tatmin etmese de Shawn'ın sevgisi yetiyordu ve Wasatch Hollow'daki küçük bir evde yaşarken her ay misafir odasını bir bebeğin doldurması için dua ediyordu.

Şimdi burada, Strand'de tüm bu anılar ona yeniden musallat olmuştu. Fakat artık paranoya değildi. Zaman geçtikçe daha beter bir şeye dönüşmüştü: Endişe verici bir uyuşukluğa. Duyu organları işlese de hiçbirini tam olarak hissedemiyordu. Peynirli pizzanın tadı yoktu. Okyanus havası kokusuzdu. Pazen yatak örtüleri teninde hiçbir his bırakmıyordu. Bazen can sıkıcı bir sarsıntı hissediyordu, hani sanki el freninin bozulduğunu ve arabanın kendi başına ilerlediğini fark etmiş gibi.

Okyanusun kıyısında gezmeyi hiçbir zaman kendi tercih etmiyordu.

Kendini orada *buluveriyordu* sadece.

İşte şimdi bu dansı milyonuncu kez yaparken bile meselenin artık kitap okuma zamanı ya da kişisel bakımla alakası olmadığını biliyordu. Deek'i kendinden uzak tutmasının sebebi onu korumak istemesiydi.

Adam çok uzaklardaki bir masa lambasıyla aydınlanan son bir mesaj yazmıştı.

SADECE YALNIZ OLMADIĞINI BİL

Adamın evi karanlıktı. Belli ki uyuyordu.

Sanki zaman atlamışlar gibi on dakika geçmişti geçmişti ve Emma'nın okuma kanepesinin tepesindeki ışığı kısılmış lamba,

kilometreler boyunca görülüp görülebilecek tek aydınlatmaydı. Ne bir araba vardı, ne geçen gemiler ne de uçaklar.

Laika'nın kaskatı kesilerek doğrulduğunu fark etti.

"Ne oldu?"

O kapkara köpek gözleri doğruca geceye dikilmişti. Normalde sarkık olan kulakları dikkat kesildiğini belirtir gibi dikilmişti.

Emma ayağa kalktı. "Bir şey mi duydun?"

Zeminden tavana kadar uzanan pencerenin önündeki köpeğinin yanma gidip karanlık sahilin panoramik manzarasına baktı. Yağmur bulutları yıldızları örtmüştü. Emma bunu görünce üzüldü. Shawn'la birlikte Messier 31'in döngüsünü izlediği aralık ayının yeni ay dönemi her zaman gözdesi olmuştu. Yıldızlarla dolup taşan Andromeda Galaksisi.

Laika endişeyle inledi.

"Endişelenme, Uzay Köpeği. Biz..."

Yalnızız, diyecekti ki bir şeyler dışarıdaki hareket sensörlü ışığı tetikledi.

-

Girişteki ledler ameliyat masalarını aydınlatan lambaları andıran soğuk, hafiften maviye çalan bembeyaz bir ışık yayıyor, bahçedeki otların her birini vurguluyordu. Çakıl taşlı araç yolu tüm detaylarıyla ortadaydı.

Emma gözlerini kısarak pencereden dışarı bakıp bele kadar gelen çimlerin arasında bir geyik poposu, bir insan yüzü ya da herhangi bir şey aradı. Jules'un davetsiz misafirlere engel olmak için hareket sensörlü dört lambası olduğunu biliyordu, her yöne bir tane yerleştirilmişti. Daha önce kendisi de o ışıkları harekete geçirdiğinden tepki mesafesinin hayli kısa olduğunu biliyordu. Evin on metre çapına gelince tetikleniyorlardı.

Yani az önce hareket eden şey her neyse epey yakındaydı.
Araç yolundan daha yakında.

Ön tarafa bakan pencereler dardı. Emma'nın görüşü kısıtlıydı. Evin karaya bakan tarafı çoğunlukla duvardan oluşurken diğer üç tarafı büyük oranda camdı. Daha net görebilmek için ön kapıyı açıp verandaya çıkmayı düşündü.

Muhtemelen geyikti.

Ön kapıda dikildi. Parmaklarını teker teker kapının koluna sardı. Diğer eliyle de anahtarı buldu.

Laika tekrar inil dedi. *Kapıyı açma.*

"Sorun yok," diye fısıldadı Emma.

Ama bir sorun vardı. Emma ne olduğunu açıklayamıyordu. Bu yüzden önce yüzünü ahşaba dayayıp gözetleme deliğinden baktı. Balıkgözü lens, aydınlık ve boş verandayı gözler önüne serdi fakat Emma aptal değildi. Deliğin görüş alanının kısıtlı olduğunu biliyordu. Yabancıнын biri kapının hemen yanında, birkaç santim ötede durup görülmeyebilirdi. Jules'un bir keresinde kapı ziline kamera koyduğundan bahsettiğini hatırladı ama Emma'nın telefonunda onu görebileceği uygulama yüklü değildi.

Parmaklarının anahtarı kendiliğinden, el alışkanlığıyla çevirmeye başladığını fark edince kendini durdurdu.

Laika gerginlikle onu izliyordu. *Lütfen, anne.*

Yapma.

Emma'nın başparmağı ve işaretparmağı anahtarı tam ucundan tutuyordu. Bir milimetre daha dönse kapı açılacaktı. Bu da kilit dilinin belirgin *takır tukur* seslerini çıkaracaktı. Dışarıda duran herhangi birinin duyabileceği sesler. Böylece kapının kilitli olmadığını anlayacaktı.

Dışarıdaki sensörlü lamba sessizce söndü. Yeniden karanlık çöktü.

Bunun da ille bir anlamı olması gerekmediğinin farkındaydı. Sonuçta sadece bir hareket sensörüydü. Hareketsiz kalarak

kandırabileceğiniz bir şeydi. Verandada, Emma'nın yalnızca birkaç santim ötesinde bir davetsiz misafir dikiliyor olabilirdi. Bu incecik kapının hemen ardında. Göğsüne doldurduğu gergin nefesle Emma'nın anahtarı sonuna kadar çevirmesini, her şeyin sonunu getirecek o hatayı yapmasını bekliyordu.

Oysa Emma anahtarı tekrar diğer tarafa çevirdi. *Klik.*

Kapıdan uzaklaştı. "Muhtemelen geyikti," dedi Laika'ya. "Ödlek seni."

Mutfığa gidip mide bulandıracak kadar soğumuş zencefil çayının kalanını içti. Jules'un fincanının üstüne doksan yaşında gibi görünen pörtlek gözlü bir Chihuahua'nın fotoğrafı basılmıştı: *Stewie 2008-2020*. Yine de gözlerini hareket sensörlü ışıklardan ayırmadı.

Yatağa gitmeden önce iki kapıyı ve tüm pencereleri kontrol etti. Hepsi kapalı ve kilitliydi. Davetsiz bir misafirin bir şeyleri kırmadan içeri girmesi mümkün değildi. Ancak Emma bu meseleyi zihninde döndürüp durmaya devam etti ve nihayet uykuya daldığında düşünceleri zehirli bir girdap gibiydi. Laika'nın dışlarındaki yapışkan leş, kumdaki o diğer ayak izleri, Deek'in sözlerindeki o tesadüfi kehanet: *Sadece yalnız olmadığımı bil.*

Emma o gece yatak odasında yine aynı silueti gördü.

3

“Sıktı artık.”

Emma ertesi sabah odadan odaya dolaşarak her kapının, her pencere eşiğinin altına incecik kumlar döktü. Gözle görülmeyecek kadar az ama davetsiz bir misafirin ayak izinin çıkmasını sağlamaya yetecek miktarda. Böylece bir sonraki sefere –tabii bir sonraki sefer diye bir şey olursa– elinde kanıt olacaktı.

Kapıyı tekrar kontrol etti. Hâlâ kilitliydi.

Bu kez siluetin varlığı daha belli belirsizdi. Fırtınalı bir geceydi ve yatak odası zifiri karanlıktı. Dolap kapağının oralarda insanı andıran bir gölge hissetmiş ama herhangi bir şey seçememişti. Ne bir şapka ne de bir palto. Bu sefer çıkardığı o minicik ses olmasa uyku mahmurluğuyla adamın gerçekten orada olduğundan bile emin olamazdı.

Hırşşş hırrrş.

Yağmur sesinin üzerinden güçlkle duyulabiliyordu. Kuru ve zımparayı andıran bir ses.

Hırşşş hırrrş.

Onu uyandıran da güç seçilen ama korkutacak kadar yakından gelen bu sesteki herhalde. Tam olarak ne olduğunu çıkaramamıştı. Kaşınan bir yerin kaşınması gibi masum bir şey de olabilirdi.

Hırşşş hırrrş.

Emma tamamen uyandığındaysa yatak odası bomboştı. Yine.

Hâlâ bu silueti rüyasında gördüğüne inanma eğilimindeydi. En mantıklı açıklama buydu. *Tek mantıklı açıklama.*

Buraya geldiğinden beri kâbus görüp duruyordu. Şimdiye kadar da hep aynı rüyayı görmüştü: Suyun altında kapana kısıldığı o rüya. Çok derinlerde dondurucu karanlığa gitgide batıyor, yukarıdaki bulanık yıldızların kayboluşunu izliyordu. Ağzı açıktı. Nefes almıştı bile. İş çoktan bitmişti. Boğulmuştu ve ciğerleri, boğazı ve sinüsleri buz gibi deniz suyuyla doluydu. Ama her nasılsa, tıpkı Ölümsüz Shawn gibi ölmemişti. Karanlığın ortasında, dünyanın sonunda yapayalnız ve uyanıktı.

Uykuya dalarken hep Shawn'ı düşünmeye çalışırdı. Hatta bazen uykuyla uyanıklık arasında onun adını mırıldanan kendi sesini duyardı ama hiçbir zaman işe yaramazdı.

Aynı kâbus. Her gece.

Bir yeniliği hak ediyordu, değil mi?

Yine de gün boyu kumları kontrol ediyordu. Bu bilinmeyen arkadaş içeri girer –ya da dışarı çıkarsa– mutlaka ayak izi bırakacaktı ve Emma da onu görecekti.

“Ben deli değilim.” Çayını yudumladı.

Deli değilsin, diye onayladı Laika.

Emma kendi sakinliğine şaşırıyordu. Musallat olma ya da haneye tecavüz işleri genelde böyle yürümezdi. Gerçi aslına bakılırsa bu da kafasını dağıtan bir şeydi. Bir yığın e-kitaba ilgisini yavaş yavaş kaybederken enerjisini yönlendirip aklını kullanabileceği yeni bir projenin varlığını rahatlatıcı buluyordu. Bu olayın Hollywood versiyonunda nefesinin kesilmesi, korkup sinmesi ve ellerini sıkması gerektiğini biliyordu fakat o sahiden de bu yabancıнын gerçek olmasını umuyordu çünkü karşısına bir seri katil çıkması bile Emma için ancak en büyük ikinci sorun olabilirdi.

En büyük sorununu her gün görüyordu.

O kadar çok görüyordu ki orada olduğunu bile unutuyordu.

Evin arka kapısının dibinde, Emma'nın kumlu spor ayakkabılarının hemen yanında yıpranmış, yeşil bir Osprey sırt çantası duruyordu. Üniversiteden beri kullandığı çantaydı. Mağaracılığa, dağ tırmanışlarına ve Shawn'la altı günlük balayı tatilleri olan Büyük Kanyon yürüyüşüne hep o çantayla gitmişti. Ter, patika tozu, ayaklarda toplanan su ve kahkaha, sabahın köründe yenen granola barlar ve yıldızların altında yapılmış seks kokuyordu. Ama şu an ağırlığı yirmi yedi kiloydu, fermuarı ve kumaşı topladığını hatırlamadığı taşlarla kabarmıştı.

—

DÜN GECE ŞÜPHELİ BİRİNİ GÖRDÜN MÜ? diye sordu.

Deek kaşlarını çatıp başını iki yana salladı.

Sonra kalemi eline aldı: NEDEN?

Emma, paranoyak izlenimi vermeden bu soruya nasıl cevap vereceğinden emin değildi. O ihtiyar soytarı ona güler miydi? İnanır mıydı? Neredeyse ona yatak odasındaki hayaletten bahsedecekti ama sonra kanıtlayamayacağı şeylerden bahsetmemeye karar verdi, ki bu da temelde her şey oluyordu. Kaybetmek üzere olduğu oyuna odaklanmaya çalıştı.

Bir çöp adam daha sallanıyordu.

Bugünün kelimesi mi? Deek harfleri doldurdu. EMBOLİ.

“Piç kurusu.”

Adam, Emma'nın teleskopuna çekingence gülümsedi. Bu da Emma'nın aklına bir fikir getirdi. Yaklaşık bir ay önce oynadıkları ilk oyunda seçtiği kelime de tıbbi bir terimdi: *Propofol* (Google'a göre güçlü bir anestezi madde). Şimdi de *emboli*. Belki de Deek'in kelime dağarcığı bir şeyler anlatıyordu. Belki de bu, adamın gizemli geçmişini gözler önüne serebilirdi.

Emma kalemi eline aldı: ESKİDEN DOKTORDUN!
Altını iki defa çizdi.

Deek teleskopundan baktı, ardından başını iki yana salladı.
Hayır.

HEMŞİRE?

Hayır.

TIPLA İLGİLİ BİR ŞEYLER?

Yine hayır.

“Aslında var ya, umurumda bile değil.”

Deek sırtarak bir şeyler karaladı: HAYATTA TAHMİN EDE-
MEZSİN

Emma’ya göre bu tekinsiz bir meydan okumaydı. “Öyle mi?
Bana biraz zaman ver, ihtiyar.”

Bazen komşusuyla ilgili bildiği her şeyi masaya yatırıyor. Vitrindeki antika tabancası, “sakın arkana bakma” tarzı eşek şakalarına olan düşkünlüğü, bir yığın ıvır zıvır ve anının ortasında kurduğu alkol etkisindeki izole yaşamı... Sonra da düşünüyor: *Sen gerçekten kimsin acaba?*

Ve... *Sana güvenebilir miyim?*

Emma toy değildi.

Kocasının bile sırları vardı.

Yıllar önce ilk evlerine taşınırken Shawn’ın kamyonundaki kutulardan biri devrilmişti. Emma kutunun içini gördüğünde Shawn sanki orada oyuncak ray parçaları değil de kesilmiş insan uzuvları varmış gibi utanmıştı. Emma’nın onun hobisiyle ilgili ne düşüneceğinden korkmuş ve bu, Emma’nın kalbini kırmıştı. Oysa model trenlerini büyüleyici bulmuştu. Hem bulmasa bile yalan söylerdi.

O Noel, Shawn'a yeni bir lokomotif almak istemişti ama seçenekler o kadar baş döndürücü (ve pahalı) gelmişti ki sonunda çizgili, mavi bir kondüktör şapkasında karar kılmişti.

Shawn gülmüştü. *Ben bile bu şapkanın oldukça korkunç olduğunu düşünüyorum.*

Resmen iğrenç, diye katılmıştı Emma.

Bayıldım.

Bayılacağını biliyordum.

Daha sonra ne zaman model trenin bulunduğu bodruma inse o şapkayı takmıştı. Evlendikleri yıl o zamana kadarki en büyük kurulumuna başlamıştı. Yüz yirmiye iki yüz kırk santim, çift hatlı bir başyapıtı; alçıdan tepelerin ve liken çalılıklarının arasından geçiyordu. Destansı bir demir ızgaralı köprü. İki tünel. Plastik binalar ve arabaların yavaş yavaş birikmeye başladığı küçük bir kasaba. Emma genelde elini sürmeye korkardı ama bazen oturup kocasının minicik yük vagonlarını boyayışını ya da alçı parçalarını ıslatışını izlerdi. Bu sırada kocası da kendi minyatür dünyasını inşa ederken attığı en küçük adımı bile açıklardı.

Buna karşılık Emma da ona yıldızları öğretmişti.

Gökyüzünün açık olduğu gecelerde, saat gece yarısını geçip de şehrin ışıkları iyiden iyiye azaldığında ikinci katın penceresinden çatıya geçerlerdi. Yaz aylarında Kartal, Kuzeytacı ve Kuğu takımyıldızlarını gösterirdi ona. Kış aylarında Avcı, İkizler ve Boğa'yı. Bazen takımyıldızların adlarını Rusça söylerdi. Tıpkı beş yaşındayken dedesinden öğrendiği gibi.

Bana dedenden hiç bahsetmedin, demişti Shawn bir keresinde. Tam o sırada tepelerinde bir yıldız kaymıştı. Ağustosa özel bir meteor yağmuru olan Perseid sağ olsun.

Onunla pek anım yok, diye yanıtlamıştı Emma. Doğruyduda. Üstelik ailesi onu hep utandırmıştı. O bencil ve alkolik annesi, Houdini'ye taş çıkaran kaçışlarıyla babası, kuşkulu soyağa-

cı. Kendi neslinden hayatta kalan tek kişi oydu ve kalbinde gerçekten yeri olan tek kişi de dedesiydi. Adamın kıyafetlerindeki o yoğun duman kokusu hep hoşuna gitmiş, bu kokuyu sevgi ve güven hissiyle özdeşleştirmişti. Sonradan dedesini öldürecek olan sigaraların kokusunu.

Uzayı neden bu kadar çok seviyorsun? diye sormuştu Shawn.

Emma konuyu değiştirmişti. Sen model trenleri neden bu kadar çok seviyorsun?

Ben ciddiylim.

Emma uzunca bir süre düşünmüştü.

Kocası sabırlıydı. Sessizce beklemiş, bir sonraki meteoru yakalamak için gökyüzünü izlemişti.

Bu... sanki en eski, en büyük saatin içinde olmak gibi bir şey, demişti Emma sonunda. Ben Tanrı'ya inanmam. Ama bazen durup evrene baktığımda inanasım geliyor. Orada o kadar çok mucize var ki. Tamamen elmastan ya da buzdan oluşan gezegenler, yağmur niyetine eriyik camların yağdığı ve kasırga gücünde rüzgârlarla bıçak gibi saplandığı dünyalar. Bizim anladığımız şekliyle fizik kurallarının hiçbir şekilde geçerli olmadığı kuytu, karanlık yerler. Yüzlerce ışık yılı mesafedeki kırmızı ve menekşe rengi nebulaların girdapları. Gülümsemişti. Sanırım uzayın güzelliğine ve korkutuculuğuna âşığım.

Shawn onun sözünü hiç kesmezdi ama bu kez kıyısına kadar gelmişti.

Umarım seninle daha çok zamanım olur, demişti pat diye. Yani istatistiksel olarak birlikte geçireceğimiz aşağı yukarı kırk ya da elli yılımız olduğunu biliyorum. Tabii sen sigarayı bırakırsan.

Bırakacağım, diye söz vermişti Emma.

Ama umarım ölümden sonra da bir şey vardır. Çünkü senin haklı olduğunu, ölümsüz olmanın acı vereceğini biliyorum. Ama sanırım... Sanırım ben sadece seni kırk yıldan daha uzun süre tanımak istiyorum. Kırk yıl çok az.

Emma aşağı, araç yoluna bakmıştı. Yaşlar gözlerini yakıyordu.
Umarım vardır, demişti.

Shawn, ondan önce ölürse Emma'ya musallat olacağına ant içmişti. Emma gülmüş ve aksini beklemeyeceğini söylemişti. Kocasının kollarında kendini sıcacık, güvende ve küçücük hissederken yılın en şahane meteor yağmuruna dikkatlerini vermediklerini fark etmişti.

Shawn, onu başının tepesinden öpmüştü. *Seni seviyorum, Em. Ben de seni seviyorum.*

Ancak bu geceler birer istisnaydı.

Evde rahat hissettikleri gecelerin çoğu, birbirlerinden ayrı geçirdikleri gecelerdi. Birbirlerinin farklı dünyalarına adım atmaktansa Emma ayaklarının dibine kıvrılan Laika'yla birlikte kitap okur, bu esnada Shawn da bodrumda sessizce model trenleriyle uğraşırdı.

Emma şimdi bundan pişmanlık duyuyordu.

Bitene dek ne kadar zamanınız olduğunu asla bilemezsiniz.

—

Öğlene doğru Emma'nın kapaklı cep telefonu yemek masasının üzerinde titremeye başladı. Bir testere uğultusu gibi ani ve kuvvetli bir sestti.

I-ıh, diye düşündü e-kitap okuyucusunu kaldırıp telefonu görmezden gelerek.

—

Telefonu tekrar çaldı.

Hâlâ ı-ıh.

—

Titreşim. Bu kez mesaj gelmişti.

Of ama.

Haftalar önce evin sabit hattını prizden söküp kilere tıkmıştı. Bu cep telefonu da Idaho'daki bir kamyoncu tesisinde kırk dolar bayıldığı kontörlü hat takılı bir kullan at modeldi. Hayatta olup da bu numarayı bilen tek bir kişi vardı.

"Jules."

Demek ki mesele önemliydi.

Emma istemeye istemeye telefonunu açtığı anda hâlâ yüklenmeye devam eden bir görüntüyle karşılaştı. İnternetin yavaşlığından dolayı piksel piksel yükleniyordu. Önce yazılı mesajı okudu.

Emma, ŞUNA BAK. Dün gece zilin üstündeki kameraya takılmış.

Strand Sahili Polis Karakolu

Vaka No: 00671-12C-2023

12.38 PST

Operatör: Strand Sahili Karakolu

Arayan: Merhaba. Ben... şey... dün geceyle ilgili bir vaka bildiriminde bulunacaktım.

Operatör: Adınız?

Arayan: Jules Phelps.

Operatör: Olay nedir?

Arayan: Ben kışı geçirmek üzere Portland'dayım fakat dün gece kapı zilimin üstündeki kameralara sahildeki evimin verandasında dikilen tuhaf bir adam yakalanmış. Gerçekten çok tuhaf. Ben yokken evle ilgilenen biri var. Adı Emma. O esnada evdeydi. Ben, eee, size fotoğrafı e-posta ile göndersem-

Operatör: Bu adam neye benziyordu?

Arayan: Ben... nasıl tarif ederim onu bile bilmiyorum.

Operatör: Bir denesiniz?

Arayan: Siz bir fotoğrafa bakın, lütfen.

Operatör: Peki evinize göz kulak olan şahıs...

Arayan: Adı Emma.

Operatör: O, bu adamı görmemiş mi?

Arayan: Hayır. Bir şeylerin sensörlü ışıkları aktive ettiğini fark etmiş ama kapıyı açmamış. İyi ki de açmamış.

Bu sadece... Bilmiyorum. Emma köpeğiyle bir başına yaşayan gencecik bir kadın. Savunmasız. Ta Strand'de, kimseden yardım alamayacağı bir yerde.

Eminim çok korkmuştur.

-

“İşte buradasın,” diye fısıldadı Emma.

Jules’un kamerasından çekilen gece görüşlü, siyah beyaz fotoğraf nihayet yüklenmişti. Grenli görünen ön planda koca göbekli ve geniş omuzlu biri dikiliyordu.

Yüzü insana ait değildi.

Ağzı yoktu. Dudakları vıcık vıcık bir et şeklinde birleşmiş gibiydi. Teni kayış gibi, gözleri çökük ve okunaksızdı. Alnından iki uzun, siyah boynuz çıkıyor ve keçilerinki gibi kıvrılıyordu. Görüntünün üzerine dün gecenin tarihi damgalanmıştı.

Kapıyı açmaya ne kadar yaklaştığını hatırladı. Kilidin tamamen serbest kalması an meselesiydi, parmakları kapının kolundaydı. Bir ufak hareket yeterdi.

Çok yakındı.

Düşük çözünürlükte anlamak zordu ama veranda korkuluklarının duruşuna bakılırsa Cadılar Bayramı iblisi maskesi takan yabancı ortada değil, biraz yanda duruyor gibiydi. Kapının solunda, gözetleme deliğinin görüş açısının hemen dışında. Tam da tahmin ettiği gibi. Emma’nın kapıyı açmasını bekliyordu.

Laika kibirlendi. *Sana söylemiştim.*

Bu da Emma’yı haklı çıkarıyordu. Hayalet gerçektir. Kafayı yememişti. Ayrıca bu yabancıнын gözetleme deliğinin menziline sinsice kaçınmış olmasma rağmen kapıdaki kamerayı gözden kaçırmış olması Emma’nın dikkatini çekmişti. Yakından fotoğrafının çekilmesine izin vermişti. Polisler kauçuk maskesindeki Walmart barkodunu bile okuyabilirdi.

“Gerzek”

Jules çoktan polisi aramıştı. Ona attığı mesajda da özürlerini ileterek daha önce eve göz kulak olanların da gecenin bir vakti benzer huzursuzluklar yaşadığını itiraf etmişti. En dikkat

çekenini şöyle bir şeydi: Geçen kış Jules'un oğlu burada kalmış ve ocak ayında bir gece vakti sahilten gürültülü bir havlama sesi geldiğini duymuş. Bu o kadar da alışılmadık bir şey değilmiş, bir sokak köpeği ya da çakal falan olabilirmiş fakat sonra sesin aslında bir hayvandan gelmediğini fark etmiş. Çığlık atma, hırlama, uluma *taklidi yapan* bir insan sesiymiş. Birkaç dakika sonra da azalmış. Derken gece yarısından sonra yabancı birinin evin etrafında gezindiğini duyarak uyanmış. Dışarıdaki kişi kilitli kapıları ve pencereleri ürkek tıkırtılar ve nazik keşif dokunuşlarıyla sırayla deniyormuş. Muhtemelen bir soygun provasıymış.

Jules sensörlü ışıkları o yüzden taktırmış.

Kapıdaki kamerayı da.

Craiglist ilanında bundan bahsedebilirdiniz, hanımefendi.

Kalıcı sakinlerinin sayısı yedi yüzün altında olan Strand Sahili ücra bir yerde olmasına rağmen suçtan arındırılmış bir yer sayılmazdı. Zaman zaman adanın en kuzey ucundaki taşlık set boyunca kamp yapan geçici sakinler olurdu. Her yaz geri dönen ailelerden birkaçı kulübelerinin işgalciler tarafından yağmalandığını görürlerdi. Burada daha karanlık hadiseler de yaşanmıştı. 2011'de kasabadaki bir lise öğrencisinin ortadan kaybolması sansasyon yaratmış ve yalnızca kıyıya vuran boş, suyla dolmuş çantası bulunabilmişti. Kızın başına gerçekte ne geldiğine dair hâlâ sürüyle spekülasyon dolaşıyordu. Bu, Emma'nın kilisenin önünde okuduğu dokunaklı afişi de açıklıyordu: 26. YAŞIN KUTLU OLSUN, LAURA B. SENİ ÖZLÜYORUZ

Jules'un dediğine göre kasaba polisi, evi düzenli olarak gözetim altında tutup kontrol edecekti. Adanın benzersiz coğrafyası, bütün trafiğin Emma'nın evine ulaşmadan önce kasabayı baştan sona geçmek zorunda kalmasına neden oluyor, böylece güvenli bir darboğaz yapılıyordu. Elden başka ne gelirdi

ki? Emma çekip gidemezdi. Bu iş olmasa yine evsiz kalırdı ve binlerce kilometrelik alanda tanıdığı tek kişi bile yoktu. Üstelik ortada gerçek anlamda işlenmiş bir suç da yoktu.

Henüz.

Tabii Emma rüya görmediğini, o adamın yalnızca kapıda dikilmeyip fiziken evin içine girdiğini de kanıtlayabilirse işler değişirdi, ki o da tam olarak bunu yapmayı planlıyordu.

Bu gece.

Bir planı vardı.

Bu arada Jules'un ardı arkası kesilmeyen mesajları sinirini bozmaya başlamıştı. Ne zaman kitabına odaklanmayı başarsa (ki romandaki dedektif ikilisi kendini tekrar tekrar lanet bir davetli listesine yazdırıp duran katili ele geçirmekte utanç verici güçlükler yaşadığından zaten zar zor odaklanabiliyordu) telefonundan gelen sinir bozucu vızıltı dikkatini dağıtıyordu.

Emma, evime göz kulak olduğun için TEKRAR
TEŞEKKÜRLER

Lafı bile olmazdı.

Sana FAZLASIYLA minnettarım

Hı hı.

O garip tip için özür dilerim

Sorun değildi.

Oğlum bazı geceler oranın tenhaliğının onu GERÇEKTEN etkilediğini söylemişti. Hep birileri onu pencereden izliyormuş gibi hissediyormuş. Uzun çimlerin arasına

çömelmiş de bekliyormuş gibi. Üstelik o bir erkek, dolayısıyla tecavüze uğramaktan korkmasına gerek yoktu.

Tanrı aşkına, hanımefendi.

Sana bir şok tabancası almamı ister misin? İyilerinden bir tane buldum

Emma yazmaya başladı: *Ah, vay canına. Düşünmeniz bile büyük incelik ama bu kadar pahalı bir ş-*

Zızzzt! Bir mesaj daha.

Çok geç, sana şok tabancası aldım

Zızzzt!

Amazon'da beş yıldız almış

Zızzzt!

Bir dakika, piller dahil mi emin değilim

Zızzzt!

Tamam, dahilmiş

Emma telefonunu sessize aldı. Ardından e-kitap okuyucusunu bıraktı –hâlâ odaklanamıyordu– ve çamaşır odasının küçük penceresinden başını çıkarıp günlük sigara hakkını içmeye gitti. Plastik vantilatörü çalıştırırken aralarına çömelmiş biri var mı diye uzun çimlere göz gezdirmekten kendini alamadı. Adamın amacı hâlâ bilinmiyordu.

Jules'un yabancının kim olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.
Polisin de öyle.

Ama Emma elindeki sigarayla oynarken birden kafasında
bir ışık yandı: *Benim bir fikrim olabilir.*

O maske.

Jules'un kapı kamerasına kaydedilirken maske takmıştı ama içeride, Emma'nın yattığı odadayken maske takmıyordu.

Emma'nın hayal meyal anımsadığı bir şeyle örtüşen bir tavırdı bu. O boktan e-kitapla. *Cinayet Dağı*'nda anlatıcı/katil kameraya alınabileceğinden şüphelendiği zamanlarda kauçuktan bir Cadılar Bayramı maskesi takmaya çok dikkat ediyordu. Ancak kurbanlarının, genç Hukukçu ile Psikolog'un yakınlıdayken kılık değiştirme zahmetine girmiyordu çünkü ölümler, katillerinin tipini tarif edemezdi.

Belki de kameraya takılması bir hata değildi.

Belki de bir mesajdı.

Yazdığı o bir yıldızlı değerlendirmeyi hatırladı. Kitabın yazarıyla arasında geçen şaşırtıcı diyalogu. Adamın kibri, mağduriyeti, *ağaçkakan* sözcüğünü hakaret olarak kullanmasının tuhaflığı. *Bir daha söylemeyeceğim*, diye tehdit etmişti en sonunda. Peki Emma ona ne demişti? *Tamam*.

İnternet ortamında söylemesi kolaydı tabii.

Yüz yüze olduğunda durum değişiyordu. Özellikle de Emma için.

Ancak kendine böyle bir senaryonun imkânsız olduğunu hatırlattı. İnternetteki bir yabancının -psikopatın teki olsa bile-

tek bir çevrimiçi kitap değerlendirmesiyle adresini tespit edip Washington, Strand Sahili'ndeki kapısında bitmesi imkânsızdı. Adam ülkenin herhangi bir yerinde yaşıyor olabilirdi. Ya tanrısal bir her an her yerde olabilme becerisi olmalıydı ya da UGA² güvenlik izni. Değil mi ama?

H. G. Kane. Ne boktan bir isimdi.

Yazar fotoğrafı yoktu. Facebook, Instagram ya da Twitter'ı da. İnternet sitesinin alan adının da -hgkaneofficial.com- süresi dolmuş gibiydi. Bu dijital hayaletin var olduğuna dair tek kanıt her şeyin başladığı noktada, Amazon'daydı.

Yazarın bizzat kaleme aldığı özgeçmişi.

H. G. Kane kimdir?

Belki de sizin gibi biridir. Amerika'nın küçük bir kasabasında büyüdü ve küçük yaşlardan itibaren edebi ustalardan çok şey öğrendi: Faulkner, Twain, Shakespeare, Dickens. On yaşına geldiğinde kasabanın kütüphanesindeki tüm kitapları okumuş olmasıyla nam salmıştı.

Yani... belki de pek size benzemiyordur.

Öğk, diye düşündü Emma ama okumaya devam etti.

Tuhaftır, vaktinden önce olgunlaşan bu gencin aklına meslek olarak yazarlığı seçmek hiç gelmedi. Dünyaca tanınmış bir yazar, delikanlının yeteneklerini fark edip kendini ona akıl hocalığı yapmaya adayana kadar aklında böyle bir şey yoktu. Yetişkinlik döneminde uzun yıllarını bizim neslin en iyilerinden birinin kanatları altında geçirdi.

Gerisi de, hep dedikleri gibi, malumunuz.

2 Ulusal Güvenlik Ajansı -çn

H. G. Kane'in korku romanları YENİ, GÜÇLÜ ve hepsinden de öte ÖZGÜN. Kitapları "müthiş rahatsız edici" (yorumcu Ellie_McCoy), "aşırı korkutucu" (yorumcu Paul48) ve "insanın sinirlerini yıpratıcı korku ve tam kıvamında tutulan gerilim noktasında müthiş bir güç gösterisi" (yorumcu 420Blaze_It) olarak tanımlanıyor. Bazıları H. G. Kane'in yeni yüzyılın en iyi korku yazarlarından biri olduğunu söylüyor. Ama kendisi buna katılmıyor. Onun şöhretle ve ilgi görmekle hiç işi yok.

Peki o zaman kim bu H. G. Kane?

Dürüst olalım. Onu asla bulamayacaksınız. Bulursanız da onu bir sigma erkeği misali yalnız kurt gibi takılırken, kılıç koleksiyonuyla ilgilenirken, kaliteli elektronik sigarasının tadını çıkarırken ve görev bilinciyle bir sonraki başyapıtını yazarken görebilirsiniz. H. G. Kane kimliğini korumak için konferanslarda konuşmaktan ve imza günlerinden kaçınıyor ama ona HGKANEofficialauthor1@gmail.com adresinden ulaşarak (makul bir fiyata) imzalı bir kitap istemekten hiç çekinmeyin.

Emma bunun bir şaka olduğundan fazlasıyla emindi. Yüzde yetmiş.

Ayrıca tuhaf çelişkilerle doluydu. H. G. Kane gizemini korumak istiyor ama aynı zamanda ne kadar muhteşem biri olduğunu gözünüze sokmaktan da geri durmuyordu. Ayrıca internetteki yorumcuların profil adlarını alıntılama da (büyük ihtimalle izin de almamıştı) resmen çaresizlik kokuyordu.

Tamam, yüzde altmış beş.

Amazon'a bakılırsa adam kendi başına on altı korku romanı yayınlamıştı ve hepsi de tıpkı *Cinayet Dağı* gibi minimalist, siyah kapaklarla çıkmıştı. Aynı Comic Sans fontuyla. Aynı temelsiz böbürlenmelerle. Hepsi okuyacağınız en sürükleyici, en

ürpertici ya da kan dondurucu kitap olduğunu iddia ediyordu. Her biri soğukkanlı bir takip, işkence ve nihai bir cinayet hikâyesi anlatıyordu. İlginç olan, hepsinin de baştan sona katilin bakış açısından yazılmasıydı.

Belli ki H.G. Kane'in marifeti buydu.

En popüler kitabı elli sekiz kullanıcı değerlendirmesi ve toplamda iki buçuk yıldızıyla *Cinayet Gölü*'ydü. Özetine bakılırsa yüzen evlerinde vahşi bir saldırıya uğrayan bir karı koca hakkında. Beyaz Labradorlarıyla birlikte. Ne hoş.

İkinci sırada iki yıldız ortalamasıyla *Cinayet Buzulu* vardı. Alaska kırsalında yaşayan iki kız kardeşin evlerine zorla girilmesini ve işkenceye maruz kalışlarını anlatıyordu. Okur değerlendirmelerine göre oldukça rahatsız edici ve grafik şiddet içeren bir kitaptı.

Cinayet Vadisi. Bir buçuk yıldız. Huzurlu bir ailenin kamp gezisi katliama dönüşüyordu.

Cinayet Nehri. Aynı şey, nehirde.

Cinayet Kayası. Aynı şey, kayalık bir bölgede.

Cinayet Şelalesi. Belli ki şelalede.

Cinayet Bataklığı. Hı-hı.

Cinayet Çayırı. Peki.

Cinayet Fiyortu. Bu biraz abartıydı.

Olay nerede geçerse geçsin kurbanlar asla kazanamıyor gibiydi. Emma, *Cinayet Dağı*'nın H. G. Kane'in en son romanı olduğunu ve daha birkaç hafta önce yayımlandığını fark etti. Kendi bir yıldızlı yorumu da dahil olmak üzere on bir değerlendirme vardı şimdi ekranda. Diğer onu olumluydu. Hepsi kitaba bayılmış, bayılmasalar bile keyif almışlardı, grafik şiddeti ve canlı detayları övüyorlardı.

Mide bulandırıcı ve korkunç, demişti SluttyGodzilla51.

İyi yazılmış, diyordu OodleMcPoodle.

Şimdiye kadarki en iyi romanı, yazmıştı HowieGK'ninEn-BüyükHayranı.

Okuduğu yorumlar Emma'yı şaşırttı. Muhtemelen yazarın bizzat kontrol ettiği kuklalara ait sahte hesaplardı. Kullanıcılardan birini inceledi. HowieGK'ninEnBüyükHayranı. Profil resmi olmadığı gibi yalnızca H. G. Kane kitaplarını değerlendirmiş, hepsine de beş yıldız vermişti.

Muhtemelen annesidir.

Emma durumu yazarın açısından görmeye çalıştı. Epey kişisel, yaratıcı bir eser ortaya çıkarmak için yıllarca çalıştıktan ve nihayet onu dünyayla paylaşacak cesareti bulduktan sonra asla yüz yüze gelmeyeceğin bir eleştirmenin dalga konusu olmak Empati yapmayı denedi ama beceremedi. İnsanın başına internet ortamında bir yabancı tarafından incitmekten çok daha berbat şeyler gelebilirdi. Emma bunu ilk elden biliyordu.

Kendi kendine H. G. Kane'in burada onu bulmasını mümkün olmadığını hatırlattı.

Kimse bulamazdı.

Ama sırf meraktan kendi adını internette arattı ve daire numarasına kadar tutarlı görünen Salt Lake City'deki eski adresinin ânında ekrana çıktığını gördü. Telefon numarası. Yaşı. Anne babasının, dedesiyle büyükannesinin ismi. Shawn'ın verileri de aynı şekilde şeffaftı. Her şey ekrandaydı, eski hayatı otopsiye hazır, öylece duruyordu. Bulmakta zorlanmamıştı bile. Dolayısıyla buradaki, Strand Sahili'ndeki yönlendirme adresinin de oralarda bir yerde, onu bulacak kadar zekâ pırıltısı gösteren herkesin ulaşabileceği bir noktada bulunduğundan şüphelenmesi hiç de mantıksız değildi.

Ya da yeterince *kindar* birinin.

Yine de artık elinde bu herifin e-posta adresi vardı.

Hiç düşünmeden yazdı. Belirsizlikten, tanımadığı birinin evinde kafese tıkulmuş kuş gibi beklemekten, kendini savunamamaktan sıkılmıştı.

HG Kane: Senden korkmuyorum. Bir yıldızlı yorumumu silmeyeceğim.

Gönder butonuna bastı.
İşte bu kadardı.

-

Fazla mı üzerine gittim?

Belki de.

Ama sonra *Cinayet Dağı*'nı okuduğu anları, e-kitap okuyucusunu yere tüylü bir tarantulayı ezer gibi fırlatıp ekran kırılana kadar üzerinde tepinmek için duyduğu o ilkel arzuyu hatırladı. Gerçek şiddet sahneleri içeren bir film kıvamında yazılmıştı. H. G. Kane, Hukukçu'nun da Psikolog'un da kim olduğunu önemsemiyor ve okurun önemsemesini de beklemiyordu. Önemli olan tek şey o iki öğrencinin maruz kalacağı, şevkle hayal edilmiş şiddetti. Bedensel tahribat.

Palayla kesilen parmaklar.

Kemiğe sıkılan mermiler.

Göze sokulan tırnaklar.

Kitabın son iki yüz sayfası, bir psikopatın mastürbasyon yapması için yazılmış gibiydi. Emma bazı anlarda yazarın oda-daki nahoş varlığının ortaya çıkışını hissettiğine yemin edebilirdi. Ağırılığı koltuğun diğer minderini çökertiyor, nemli nefesi Emma'nın ensesine çarparken omzunun üzerinden bakıyor, belki de boştaki eliyle aletini düzeltiyordu.

Hırşş hırrrş.

Emma ürperdi.

Yalnızdı elbette. Zemin katı turladı ve sırf emin olmak için kilitleri tekrar kontrol etti. Serpiştirdiği kumlara dokunulmamıştı. Laika huzurla şekerleme yapıyordu.

İri ve kaygan yağmur taneleri pencereye vuruyordu. Emma oturma odasında dikilip kolundaki diken diken olmuş tüyleri ovuşturdu. Durduğu yerden kuzeyi, batıyı ve güneyi kilometreler boyunca apaçık görebiliyordu. Kumsallı kıyıların ve bel hizasındaki otlarla dolu engebesiz arazilerin uçsuz bucaksız uzandığı yerlerdi. Ev, bir keskin nişancının sığınağı kadar güvenli gelmeliydi ona. Adanın coğrafyası başlı başına bir koruma sağlıyordu, polis anayolda sıkı denetim yapıyordu ve buradan bakınca herhangi bir davetsiz misafiri gelmesinden on beş dakika önce görebilirdi. Ancak Emma'nın mantıksız yanı cam duvarların fazlasıyla boğucu olduğunu düşünüyordu. Akvaryumun içinde olmak gibi.

Nefesinin camı buğulandırmasını izledi.

Oğlum bazı geceler oranın tenhaliğının onu gerçekten etkilediğini söylemişti. Hep birileri onu pencereden izliyormuş gibi hissediyormuş. Uzun çimlerin arasına çömelmiş de bekliyormuş gibi.

Hava anbean kararıyordu.

Gece çöküyordu.

İçgüdülerini Emma'ya adamın bu gece yine geleceğini söylüyordu.

—

Emma yatak odasındaki dolabın içinde bağdaş kurmuş, bir elinde telefonu, diğerinde Jules'un mutfağındaki en keskin bıçakla bekliyordu.

Dolap kapağının dar aralıklarından kendi yatağını aşağı yukarı dün geceki konuşunun açısından görebiliyordu. Yastıkları ve örtüleri dikkatle düzenleyerek insan şekli vermişti (ki Jules'un o aptal kare yastık seçimiyle epey bir zorlanmıştı). Şimdi zifiri karanlıkta ürpertici bir ikna ediciliği vardı. Sanki yatağında bir ceset varmış gibi.

O gün öğlenden beri zencefil çayından espressoya geçmişti. Beş fincan.

Şimdi durup düşününce üç tanesi yetermiş gibi geliyordu. Kafeinden sınırları seğiriyordu. Kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Yeterince düşünürse zihniyle bir şeyleri ateşe verebilirmiş gibi hissediyordu. Şimdi bir de kapalı dolabın içinde sıkışıp kalmışken mesanesinin geceyi çıkarabilmesini umdu. Kararlıydı. Bu zorlu bir maceraydı, belki de aylardır yaşadığı en heyecanlı şeydi. Siluet bu gece onu uyurken izlemek –ya da daha kötüsünü yapmak– için geri döndüğünde arkası dolaba dönük olacaktı. İşler sertleşirse, ki kesinlikle sertleşebilirdi, bir elinde polisi arayabileceği bir telefon ve diğer elinde tırtıklı bir bıçak vardı.

Gece uzundu. Ev gıcırıyor ve yağmur çatıyı dövüyordu. E-kitap okuyucusunun ekran ışığını en kısığa alarak bir kitap daha okudu. Periyodik olarak gözkapaklarını dinlendirdi.

Uykuyla flört etti –ciddi bir şey değildi, yalnızca uyuşuk, küçük hayaller– ve Shawn da karanlık dolapta onun yanına oturdu. *Seni özledim*, dedi Emma'ya.

Ben de seni özledim.

Bu ne?

Ha, bu mu? Bıçağı kaldırdı. Puştun tekini deşmem gerekirse diye.

Şahane, dedi Shawn.

Onun varlığı hoştu. Kocasını yanındayken Emma tamamen uykuda olmadığını anlıyordu. Kendini uykuya kaptırdığında sahneye Emma'nın bulanık yıldızların altında sıkışıp kaldığı, göğsünün ağrıdığı, ağzına ve burnuna buz gibi deniz suyunun dolduğu kâbuslar çıkıyordu.

Sakin önce onun seni deşmesine izin verme, Em.

Vermem.

Hiçbir şey olmadı.

Siluet gelmedi. Bütün gece.

Güneş ışığı yağmur damlalarıyla süslenmiş pencerelerden içeri sızarken Emma bıçağını alt kata götürüp evi oda oda gezecek tüm saklanma yerlerini eledi. Ardından kum döktüğü giriş alanlarını kontrol etti. Hiçbiri bozulmamıştı. Hiç kanıtı yoktu.

Ta ki ergen oğlanın yatak odasındaki son pencereye kadar. Orada kumun bozulduğunu görünce kalbi heyecanla çarptı ama çok geçmeden bunun bir pati izi olduğunu fark etti.

“Kahretsin, Laika.”

Özür dilerim, anne.

Belki de bu adam tamamen kendi uydurmasıydı. Ya da belki polis onu çoktan korkutmuştu. Sonuçta Jules'un oğlu geçen kısı atlatmıştı, değil mi?

Gerçi bir önemi yoktu. Bu Emma'nın projesiydi, yarım bırakmayacağı bir şeydi. Bir sonraki geceye ulaşmasını sağlayacak her şeyi yapardı çünkü geceler onu korkutmuyordu. Onun tüm şiddetiyle hissettiği, soğuk yulaf ezmesi gibi lapalaşmış bitmek bilmez gri günlerdi. Strand'in yalnızlığı onu asıl o zaman delirtiyordu. Ev, onu yavaş yavaş reddeden bir organizmaymış, paslanmaz çelik aletler ve antika su borularının etrafına inşa

edilmiş parlak camların, örümcek bağlamış çamaşırhane bacalarının birbirine karıştığı, insanı yabancılaştıran bir yermiş gibi geliyordu. Hem sıcak hem soğuk, hem şirin hem boğucu, hem lüks hem de çürüme kokan bir yer. Hem bir evdi burası hem de hiç değildi. Geceleri içerisi size bir amaç verecek hayaletler ve seri katillerle doluymuş gibi davranabilirdiniz.

Ama günler uzundu.

Amaçsızdı.

E-kitaplar ve beyaz tahta oyunları dışında geriye yalnızca arka kapının yanındaki taş dolu Osprey sırt çantası kalıyordu. Sanki çoktan hazırlandığı bir yolculuk varmış gibi.

-

“Ben deli değilim,” dedi köpeğine.

Güneş, yoğun bulut kümelerinin ardından ağır ağır çıkar-ken Laika ona aldırmadan mama kâsesini yaladı. *Bunu zaten söylemiştin, anne.*

Doğru. Hatırlıyordu.

Kesinlikle deli değilsin.

Ama dün gece bir gizemi çözmüştü: Komşusunun eski yaşamı. Bu, ihtiyar adamın etkileyici kelime dağarcığını, yığın hâlindeki kitaplarla belgeleri, münzevi yaşam tarzını açıklıyordu. Espri olarak o boktan romanı neden önerdiğini bile.

İpucu *propofol* olmuştu. Deek’in adam asmacadaki ilk kelimesi. Emma ani bir içgüdüyle “Deacon” adıyla “propofol” sözcüğünü aratmış, Google’ın beşinci ya da altıncı sayfasında karşısına Stockyard Katili’yle ilgili bir site çıkmıştı. Fort Worth bölgesinde seksenlerinin sonu ile doksanlarının başındaki kadınları avlayan bir seri katil. Adam görünürde epey saygı duyulan bir anestezi uzmanıydı ama sabıka fotoğrafında çenesi olmayan, hafif kel, hissiz bakışlı bir adam vardı. Kaldırımında

yanınızdan geçip gitse farkına varamayacağınız biri. Ama içki-
nizdeki *cup* sesini duyabilir ya da belki bir iğne battığını hisse-
debilirdiniz. Sonra da adamın her zamanki anestezi kokteyli
kasları eritip adamın kurbanlarını felce uğramış gibi ama hâlâ
korkunç derecede bilinçli hâle getirirken vıcık vıcık, gözleri fal
taşı gibi açtıran bir dehşet gelirdi. Tam kâbuslara meze olacak
bir şeydi. Bu kadınların bazıları son saatlerinde yeryüzünde ce-
hennemi yaşamıştı.

Açıklığa kavuşturmak gerekirse: Hayır, Deek, Stockyard Ka-
tili değildi.

Teksas Eyaleti 2008’de o herifin kıcını kızartmıştı.

Ancak 1996 tarihli çoksatan gerçek suç romanı *Sessiz Çığ-
lıklar* –Stockyard Katili’nin on üç doğrulanmış cinayetine dair
kapsamlı araştırmaları ve bilhassa gerçekçi üslubuyla, polisin
ne kadar dağınık çalıştığını gözler önüne serdiği, kayıp kadın-
ları halkın gözü önüne çıkardığı ve hatta sonunda dedektiflerin
katilin yerini tespit etmesine yardımcı olduğu için büyük beğе-
ni toplayan o kitap– Dallas’ta yaşayan bir gazeteci tarafından
yazılmıştı ve bu gazetecinin adı Deacon Cowldu.

Emma sonunda çözmüştü.

SEN YAZARSIN!

Altını çizdi.

Deek dört yüz metre ötede teleskopunu kontrol etti. O okur-
ken nefesler tutuldu. Sonunda başını kaldırıp baktı, sırttı ve el-
lerini suçlulukla iki yana açtı. *Beni yakaladın.*

“Evet be!”

Açıkçası Emma biraz rahatlamıştı. Bir yanı adamın emekli
bir suikastçı ya da çocuk tacizcisi, belki de gizlenen bir maf-
ya muhbiri olduğunu öğrenmeyi bekliyordu. Mide bulandırıcı
ya da tehlikeli bir şey. İnsan, komşularının kim olduğunu hiç

bilemiyordu sonuçta. Ama Deek en azından doğru taraftaydı. Hatta meşhurdu.

Adam başını mütevazı bir tavırla iki yana salladı: UZUN ZAMAN ÖNCEYDİ. EMEKLİ OLDUM.

AYNEN, yazdı Emma. DEVASA BİR YAZLIKTA EMEKLİLİK.

Deek sessiz bir kahkaha attı.

Emma, raflarda Sessiz Çıgıllıklar'ın sayfaları sararmış nüshalarını gördüğünden emindi. İkinci el mağazalarında, garaj satışlarında. Hatta bir iki kez eline almış bile olabilirdi.

Deek'in bir zamanlar meşhur olduğunu öğrenmek onu ne-dense üzdü. Şimdilerde ne kadar içtiğini görüyordu, adam bazı öğleden sonraları kendi terliklerine takılıyordu. Evinde kafese tıkılmış bir hayvan gibi huzursuzca volta atıyor, üst üste yığılmış mobilyaların arasında bir görünüp bir kaybolurken ağzına kadar doldurulmuş bir bardağı yudumluyordu. Keyif çatmıyordu. Çaresiz bir yanı vardı bunun.

Alkol, Emma'yı gizliden gizliye korkutuyordu. Eylül ayında Jules mutfak tezgâhına hoş geldin hediyesi olarak pahalı bir Cabernet bırakmıştı ve şişe hâlâ orada duruyordu. Yanında içerken kendini güvende hissettiği tek kişi Shawn'dı. Kontrolünü birazcık dahi olsa kaybetmek korkutucuydu. Emma, annesinin bir elinde devasa Walmart kutu şarabını tutarken nasıl gürültüyle geçirdiğini hatırlıyordu. O korkunç derecede gazlı, nemli geçirmeler resmen evi sallardı. Kadın ne utanç duyardı ne de kendinin farkındaydı. Köpekten farkı yoktu. Emma çocukken annesi geçirdikçe kıkırdardı. Ergenliğinin ilk yıllarındaysa üzölmeye başlamıştı.

Deek bir şeyler yazdı: DÜN GECE SAPIK TAKİPÇİNİ GÖR-DÜN MÜ?

Emma başını iki yana salladı.

Bir ara Jules'un kamerasında görünen şahsın sadece Cadılar Bayramı maskesi takmış komşusu olabileceğinden şüphelen-

mişti. Sonuçta tuhaf şakalara düşküncü. Ama sonra onu ele-
mişti. Fotoğraftaki şahıs fazla uzundu ve Jason Voorhees'inkini
andıran fıçı gibi bir göğsü vardı. Deek olamazdı.

Deek yazdıklarını silip yeni bir şeyler yazdı: JULIE BENDEN
BAHSETTİ Mİ?

Emma'nın adamın kimden bahsettiğini anlaması biraz za-
man aldı.

Julie. Jules.

Demek onu tanıyordu.

Emma'nın gönlü ona gerçeği söylemeye el vermedi. Dün
geceki yoğun mesaj bombardımanı, şok tabancaları ve vaka ra-
porları ile geceleri köpek gibi havlayan kimliği belirsiz adam-
larla ilgili hikâyelerin arasında Emma bu tuhaf ziyaretçi ko-
nusunda Deek'i de uyarmayı önermişti. Jules'un cevabı sanki
önceden hazırlanmış gibi hızlı ve acımasızdı.

Komşuyla konuşmaya hiç zahmet etme. Kendisi sarhoş
+ yalancı + nereden baksan 100 karatlık bir göt. Oğlumu
Portland'a götürme sebebim o. Bu dünyada biraz ada-
let varsa o Şeytan Surat bir sonraki sefere onun kapısına
dayanır.

Ağır ol, hanımefendi.

Belki de Deek'in havai fişeklerinden nefret ediyordu. Belki
adamın tuhaf mizah anlayışı Jules'u kırmıştı. Belki eski sevgili-
lerdi ve adam ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyordu. Şu anda da
dikkatle izlerken duruşundan belli belirsiz bir umut yayılıyor-
du. Emma'nın cevabını bekliyordu.

Bir şeyler söyle, Emma.

Uzunca bir duraksamanın ardından kaleminin kapağını
açtı.

HAYIR, yazdı.

SENDEN BAHSETMEDİ

-

Hırşşş hırrrş.

Ses yan odadan geliyordu. Mide bulandırıcı bir hamleyle Emma'nın kalbi tekledi.

Hırşşş hırrrş.

Bu... Laika olmalıydı, arka kapıyı patiliyordu.

Emma köpeğini dışarı salmış ama onu gözlemek için kapının eşiğinde dikilmişti. Arka bahçe çitle çevrili olmasma rağmen bel vermiş tel örgülere güvenmiyordu. Laika'nın dişetlerini kesen o tuhaf et gitgide daha sık aklına gelmeye başlamıştı ve dün gece o telaş arasında ete daha yakından bakabilmek için sahile bile dönmüştü. Üç delik kazmış ancak tek bulabildiği ıslak kumlar olmuştu. Belki de gömdüğü yeri yanlış hatırlıyordu. Ya da belki birileri onu oradan alıvermişti.

"Gel bakalım," dedi emir verir gibi.

Laika ona itaat etti ve Emma kapıyı kilitledi.

Oturma odasına geçince Jules'a son bir mesaj daha atıp evin başka bir girişi olup olmadığını sordu. Sürünerek geçilebilecek bir yer ya da bodruma açılan gizli geçitler gibi.

Anında cevap geldi.

Hayır, sadece kilitlenebilen iki kapı + zemin katın pencereleri. Endişelenme, Emma. Polis iş üstünde. O ev de insanı kandırabiliyor.

Belki de öyleydi.

Belki de her şey kafasının içindeydi. Kapıdaki kauçuk maskeli yabancı, Strand'in evsiz gezginlerinden biriydi ve hırsızlık yapabileceği korunmasız bir ev arıyordu. Çoktan gelip gitmişti.

Yatak odasındaki siluet de bir rüyadan ibaretti. Gerçek H. G. Kane Michigan'da annesinin bodrumunda yaşayan, kırklı yaşlarında, kazak giyen, zararsız bir adamdı ve Emma'dan aldığı e-posta adamı çok şaşırtmış olmalıydı. Belki de Emma gerçekten bu delirtici yerde düşünceleriyle baş başaydı.

Belki. Ama Emma öyle düşünmüyordu.

Zızzzt!

Bu arada, MUTLU NOELLER!

Bugünün tarihine bakınca şaşırdı.
Sahiden unutmuştu.

6

Eh, olmuştu işte.

Hgkaneofficialauthor1@gmail.com ona cevap yazmıştı. Emma midesine çöreklenen bir korkuyla e-postayı açtı ve upuzun, dolu dolu bir metin gördü.

Kendini hazırladı.

Selam, Cinayet Dağı'ndan bahsediyor olmalısın. Sanırım sen Emma86'sın, değil mi?

Bunun hiçbir anlamı yoktu. İnkâr yoluna başvuruyor olabilir.

Kim olduğunu bilmiyorum ve sana hiçbir garezim yok. Bildiğin gibi ben üretken bir yazarım ve teslim tarihlerime iş yetiştirmekle meşgulüm. Bu e-postayı yazmak için bile zar zor zaman buluyorum.

Hı-hı, diye düşündü Emma.

Senin yorumunla ilgili mesele şu: Sen sadece bir eleştirmensin. Hatta o bile değil, bir tüketicisin. Bir şeyler

yaratmıyorsun. Bir kitap yazmanın, hepsi özenle seçilip elle tek tek girilen yüz bin kelime tuşlamanın ne kadar zor olduğunu anlamıyorsun. Senin için bir başkasının işlerinde kusurlar aramak kolaydır tabii, ne de olsa çorbadan tuzun yok. Sen yalnızca hiç arkadaşı olmayan soğuk, aksi bir kadınsın.

Garezi olmayan birine göre biraz aşırıydı.

Anlamadığın şu ki geleneksel yollardan kitap yayımlamak neredeyse imkânsız çünkü yayıncılığın Beşli Çetesi yalnızca anaakım kitapları yayımlamak konusunda anlaşmışlar. Sen de bana bok atarak ve okurlarımı kısıtlayarak yalnızca gelirime değil, bir temsilci ya da editör tarafından fark edilme şansıma da mâni oluyorsun. Bu tam olarak ötekileştirmenin tanımıdır.

Ayrıca alınma ama sen kadınsın. Ben nazik bir adamımdır ama bu konuda eğri oturup doğru konuşalım: Kadınlar genelde aksiyon ve korku sevmez. Biyolojiyle ilgili bir şey bu. Neden yorum yapıyorsun ki zaten? Benim sutyenlerle ilgili yorum yapmam gibi bir şey bu. Ama bazı kadınlar kalkıp bir korku kitabının “gerçekçi” ya da “gerçekdışı” olup olmadığını belirleme konusunda kendilerine uzmanlık atfediyorlar. SEN .223 kalibre Colt AR-15 tüfeğin nasıl çalıştığını biliyor musun? O tüfeklerden birini doldurup ateşleyebilir misin? Nasıl turnike yapılacağını bilir misin? Ya da tansiyon pnömotoraksı (“akciğer sönmesi”) nedir bilir misin? Lütfen. Bunlar anlamadığın konular. Sen önemsiz birisin ve bilgi sahibi olmadığın konulardaki “fikrinin” canımı sıkmasına izin vermemem gerekir fakat daha önce de dediğim gibi, sinek küçüktür ama mide bulandırır.

İşte bu yüzden sana emrediyorum: Bir yıldızlı yorumunu kaldır.

Sevgiler,
HGK

Emma neredeyse bu adamı bıçaklayacak bir fırsatı olsun isteyecekti.

Ayrıca sözlerinin altında köpüren öfkeyi hissetmesi de endişe vericiydi. Yüzeye doğru ilerleyen kaynar, kontrol edilemez bir jeotermal güç gibi. Baskı artıyordu. Hepsi de internetteki bir kitap değerlendirmesi yüzündendi.

Emma'nın bir sigara içmesi gerekiyordu. "Siktiğimin yazarları be."

Bir dakika.

Dahası da vardı. Emma aşağı kaydırıldı.

PS: Cinayet Dağı'nı DİKKATLE okumuş olsaydın doğa yürüyüşüne yüksek topuklularla çıkmadıklarını, topuklularını sadece çantalarında TAŞIDIKLARINI bilirdin.

Yalnızsın!

Güzel yazım hatası.

Belki de gerçekten oydu. Jules'un kapı kamerasına ağzızsız iblis maskesiyle yakalanan ve Emma'ya kapıyı açması için meydan okuyan, uykusunda onu izleyen bu adamdı.

Ama yine de kanıtlayamazdı. Henüz.

Tek kelimelik bir yanıt yazdı.

*Yanlış

Gönderdi.

Bir zamanlar internetteki bir pisliğin de dediği gibi, *sinek küçüktü ama mide bulandırıyordu.*

-

O akşam Deek yazdı: SENCE BU GECE YİNE GELECEK Mİ?

"Aslında bir yanım gelmesini umuyor." Emma espressosunu yudumlayarak saati izledi.

Polis "iş üstündeydi". O da ne demekse. Emma birkaç saatte bir Wave Caddesi'nde dolaşarak ıssız kara parçasını sabırla koruyan Dodge Charger'ın ışıltısını görüyordu. Birkaç geceyi başka bir yerde geçirmeyi de düşünmüştü ama kasabada kışın açık olan tek motel köpek kabul etmiyordu. Külüstür Corolla'sına atlayarak çekip gidebilirdi sanırım. Jules'la yaptığı anlaşmayı bozar, Laika'yla birlikte yollara düşer, sonra da bir kez daha beş parasız ve evsiz kalırdı.

Onu takip eden adam gerçekse böylesi daha tehlikeli olabilirdi.

Yine de Emma'nın aklından geçiyordu işte.

Güneş, batıda kararmaya başlayan bulutların ardında alçaldı. *Strand Sahili'nde daima yeni bir fırtına bekler sizi* (bir dükânın vitrininde gördüğü tişörtlü basılmış yerel bir deyişti) ama bu seferki fırtına şimdiye kadarkilerin en büyüğüydü. Kulakları delen gök gürültüleri elle dokunulabilecek kadar somuttu sanki, uzaklardaki bir şehrin ufku dalgaların üzerinde ilerliyor gibiydi. Karanlık çöktükten kısa bir süre sonra gelecekti.

UYANIK KALAYIM İSTER MİSİN? diye sordu Deek. GÖZ KULAK OLAYIM?

Emma onu bu işe karıştırmaktan nefret ediyordu.

Ne zaman teleskopuyla Deek'in penceresine odaklansa bir yanı orada ağızsız kauçuk maskeli bir silüetin dikildiğini görmeyi bekliyordu. İhtiyar adamın bedenini yerde, kafatasına bir

balta saplanmış hâlde bulmayı. Beyaz tahtadaysa kanlı parmaklarla yazılmış bir not olmasını: *Seni uyarmıştım.*

Sadece paranoyaydı.

NÖBET TUTACAĞIM, diye üsteledi Deek. NE OLUR NE OLMAZ
“Teşekkürler.”

Deek omuzlarını silkti. BİR İŞİM YOK ZATEN

Deacon Cowl’a yalnızca bir kere ailesini sormuş ve ânında pişman olmuştu. İnsan evinde bir Ikea mağazasını dolduracak kadar ıvır zıvır ve verandasının ortasında bir klozet varken sarhoş olup havai fişekleri izliyorsa hayatının pek de iyi gittiği söylenemezdi. Deek incelikle yanıt vermişti. Bir dakika kadar tereddüt ettikten sonra, *İkiz kızlar, yazmıştı. İkisini de kaybettim.*

Emma nasıl öldüklerini hiç sormadı. Strand’deki kayıp ruhlardan biri olarak aslında bir önemi olmadığını biliyordu. Deek birilerinin ona acımasını isteseydi burada tek başına olmazdı.

Adam tahtasına bir şeyler daha yazdı: EN SEVDİĞİM KOM-
ŞUMSUN

“Bundan eminim.”

BİRBİRİMİZİ KOLLAMAMIZ GEREK

“Ne tatlı.”

AYRICA YENİ BİR SERİ KATİLİ YAKALAMAK KARIYERİMİN
TEKRAR BAŞLAMASINI SAĞLAYABİLİR.

Emma güldü. Kahkahası içinden titreşerek, şaşkın bir öksürük gibi çıkmıştı ve o bile kendi sesini tanımakta zorlanmıştı. Bu hissi özlediğini fark etti.

Ama bu... ancak kocasının neden olabileceği türden bir kahkahaydı. Emma’nın kalbi sızladı. Böyle anlarda ağlayabilmeyi diliyordu.

Temmuzdan beri ağlamamıştı.

Bir kere bile. Anma töreni ona yönelmiş bakışlarla doluydu. Anlayışlı bakışlardı ama hepsi aynıydı. Sizden giyinip kuşanmanızı ve en ön sırada yüzünüzü ellerinize gömüp hıçkırmanızı beklerlerdi, siz orada üstünüzde bol bir sweatshirtle transa girmiş bir zombi gibi oturunca da fark ederlerdi. Fısıldarlardı. Emma insanların endişelenmekte haksız olmadığına da farkındaydı. Sağlıklı yasın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu ama böyle olmadığı kesindi.

Belki de beyni olanları kabul etmeyi reddediyordu, mavi ekran veren bir bilgisayar gibi. Bu bir başa çıkma mekanizmasıysa da çok kötüydü. Çünkü elinde kalan tek şey iki aracın büyük bir gürültüyle çarpıştığı o kısacık andı. Beş ay. Sıfır ilerleme. Hâlâ oradaydı. O aracın içinde. Yanmış fren balatalarının kokusu, kumlu yolun tozu, dişlerindeki kanın bakırsı tadı. Pizzanın tadını almıyordu ama kanın tadını alabiliyordu.

Deek kaşlarını çatı. CİDDEN, EMMA. İYİ MİSİN?

Emma nefesini verdi. Ne diyebilirdi ki? Psikopatın teki peşinde olabilirdi de olmayabilirdi de ama bu yine de aylardır başına gelen en iyi şeydi çünkü dışarıdaki okyanus haricinde herhangi bir şeye odaklanmasına imkân tanıyordu. Bir de kapının yanındaki sırt çantası dışında.

Deek bekliyordu.

Sorusu duruyordu. Emma bu sefer sorunun kaçınılmazlığının farkındaydı. Şimdiye kadar Deek'e birkaç kez yalan söylemişti. Yine inkâr ederse adam muhtemelen bir daha sormazdı. Mesele kapanırdı. Herkes Shawn kadar sabırlı değildi.

İyi değilim, demek istedi. Aylardır iyi değilim.

Tahta kalemini elinde dalgınca döndürerek kendini gülümsemeye zorladı. Göğsünün içinde yayılmış, şişkin, yaralı bir doku kitlesi.

Kendimden korkuyorum, yazmak istedi.

Yalnız kaldığımda, kimse bakmıyorken yapacaklarımdan korkuyorum.

Çok korkuyorum.

Bu artık yatak odasındaki siluetin gizemini çözmekle ilgili değildi. Belki de hiç olmamıştı. Emma'nın küçük, gizli bir yanı, bir yerlerde kusurlu bir gen dizilimi ya da beyinde en az bir tümör kadar gerçek *bir şey* vardı. Belki de annesinin, hayatını kurtaran organ nakli için tanımadığı bir genç öldükten sonra bile kutu şarapları arka arkaya içmeye devam etmesi, tek bir ömürde iki karaciğer pert etmesi de aynı bilinmeyen kusurdan kaynaklanıyordu.

Emma'nın bu yanı, peşindeki yabancının onu öldürmesini diliyordu.

Böylece o işi kendi yapmak zorunda kalmayacaktı.

Okyanus, haftalardır tamamen ve tertemiz bir şekilde yok etme vaadiyle onu çağırıyordu. Ne ceset ne de bir not. Neslinin tükenmekte olduğunu ancak daha sonra idrak edeceğiniz gizemli ve güzel bir kuş olmak, tıpkı müziğin fazla gürültülü olduğu ve kimseyi tanımadığı havasız bir üniversite partisinden sessiz sedasız çekip gitmek gibi. *Şu Emma denen kız nerede? Daha az önce görmüştüm. Gitti mi?* O sırada Emma evin yolunu yarılamış olurdu. Bir zamanlar gökbilimci olmak isteyen, yeni yıldızlara isim vermenin hayalini kuran ama sonunda ortaokul matematik öğretmenini olup şimdilerde bir yabancının evinde yaşayan ve daracak bir pencereden sigara içen o kız. Ama çok uzun sürmeyecekti. Gözünüzü kırptığınız an gözden kaçırırdınız.

Deek sonunda uzak mesafedeki uzay gemisinde omuzlarını silkti. PEKİ. SONRA KONUŞURUZ O ZAMAN.

Emma minicik bir vicdan azabı hissetti. Deacon Cowl'un, ardında dikkat çekici bir kariyer bırakmış enteresan bir insan olduğunu tahmin ediyordu. İnsanın hayatını kurtaracak bir müttefik ve hatta sahici bir arkadaş olabilirdi. *İnsanlara kapılarınızı açmazsanız bunu asla öğrenemezsiniz.*

Neredeyse Shawn'a bile kapısını açmayacaktı.

Kocasıyla yedi yıl önce kazara tanışmıştı. Üniversitenin kulüplerinden biri Turnkey Tepesi'nden manzaraya bakmak için bir doğa yürüyüşü düzenlemişti ve Emma da geniş bir katılım olacağını düşünerek adını yazdırmıştı. Ama gezide yalnızca o ve Shawn adında cılız bir elektronik mühendisi vardı. Birlikte yaptıkları on üç kilometrelik doğa yürüyüşü çok tuhaf geçmişti. Daha yolun başında, paslı (ve hafiften uğursuz bir görüntüsü olan) metal bir kapıdan geçerken Emma konuşmadığı için özür dilediğini hatırlıyordu.

Shawn bu durum zerre umurunda değilmiş gibi kibarca omuzlarını silkmiş, tepeye bakmış ve dostane bir tebessümle, *Orada buluşuruz*, demişti.

Nedense bu söz Emma'nın zihnine kazınmıştı.

Orada buluşuruz.

Emma hızla yürüdüğünü hatırlıyordu. Onun önünde ilerlemeye, doğru düzgün tanıştırılmamış iki yabancının yan yana sessizlik içinde yürümesinin tüyleri diken diken eden huzursuzluğunu görmezden gelmeye çalışıyordu. Sonunda yirmi bir yaşındaki Shawn'ın doğa yürüyüşü konusunda müthiş olduğu ortaya çıkmıştı. Emma onun temposuna ayak uydurmak için neredeyse tıkanıyordu. Ama hiç de öyle değilmiş gibi davranmıştı.

Orada buluşuruz.

Eyaletin internet sitesine göre Turnkey Tepesi'nden görülen manzara dini bir tecrübeye benziyordu; dışarı çıkıntı yapan granitler, kilometreler yüksekliğindeki kayalık dik yamaçlar ve ardındaki Rockies'i çevreleyen uzak buz nehirleri muazzam bir manzara oluşturuyordu. Emma uçurumun kenarına oturup fıstık ezmeli ve tereyağlı sandviçini kemirerek Shawn'ın şakalarına güldüğünü hatırlıyordu çünkü adam orada onu nihayet yakalamıştı ve ölümcül bir düşüş dışında bir kaçış yoktu.

Shawn'da şeytan tüyü vardı. Nazikti, belki biraz sakardı ama sakin ve şakacıydı. Emma daha sonraları adamın ona en sevdiği kitaptaki, Peter Beagle'ın yazdığı *The Last Unicorn*'daki erdemli ama hafiften beceriksiz bir sihirbaz olan Schmendrick'i anımsattığını söyleyecekti.

Ondan hoşlanmıştı. Daha ilk günden.

Ama o zaman, o yağmurun çiselediği dağ başında dahi Shawn'la arasına mesafe koymuştu. Kahkahalarını resmen karneye bağlamıştı. Tepeden inerken bir şeyleri sabote ettiğini hissedebiliyordu. Hep yarım adım önde gidiyor, söylediklerini yarım kulak dinliyor, onu peşinden koşmaya zorluyordu. Güzel şeylerin içine etmek onun uzmanlık alanıydı zaten.

Gün sona ererken patikanın girişinde kibar ama soğuk bir vedayla ayrılmışlardı ve Emma motoru çalışan, kapıları kilitli arabasında bir başına oturmuştu. Numarası şöyle dursun, adama soyadını bile söylememişti. Kampüste bir daha hiç karşılaşmabilirlerdi. Kendini aptal, zayıf ve soğuk hissetti. Derken yan ay-nada bir hareketlilik fark etti. Shawn'dı, hızlı adımlarla Emma'nın arabasına doğru ilerliyordu. Elinde bir şey tutuyor, gergin görünüyordu. Emma camını açtığını ve Shawn'a gülümsediğini, kalbinin bu yeni şans karşısında minnetle titreştiğini hatırlıyordu.

Ta ki Shawn'ın elindeki şeyi görene kadar.

Kanlı, kesik bir parmak.

Çılgılık atıp atmadığını hatırlamıyordu –muhtemelen atmıştı– ama hafızasına asıl kazınan, Shawn'ın olayın başından sonuna dek ne kadar mahcup bir tavır takındığıydı. Hastaneye götürülmesi gerekiyordu çünkü pas tutmuş kapı, tam da Shawn avucunu menteşeye dayadığı esnada ani bir rüzgârla kapanmış ve serçeparmağının en üst boğumunu koparmıştı.

Çok özür dilerim, deyip duruyordu.

Emma titreyen elleriyle yanındaki tek muhafazayı bulmuştu: Öğle yemeğini içine koyduğu kilitli sandviç poşeti. Shawn

kesik parmağını içine atarken çıkan mide bulandırıcı o *cup* sesini hâlâ hatırlıyordu. Buz yoktu. Telefon çekmiyordu. Saniyeler bile kıymetliydi.

Aman Tanrım, arabanın her yeri kan oluyor. Çok özür dilerim.

Emma gazı köklerken bir yandan da Shawn'ı teskin etmeye çalışıyordu: *Hiç sorun değil. Düşünme bile. Baskı yapmaya devam et, tamam mı?*

Ben böyle olsun iste- Emma yoldaki ilk virajda kayınca Shawn aniden şaşkınlıkla homurdanmıştı: *Ah.*

Ne?

Shawn cevap vermemişti.

Ne var? Emma gözlerini yoldan ayırmaya cesaret edemiyordu. *Ne oldu?*

Sorun yok. Shawn oturduğu yerde öne doğru eğilmiş, başını dizlerinin arasına doğru eğerek iki büklüm olmuştu. Sesi utanmış gibi çıkıyordu. *Ben sadece... düşürdüm.*

Ne yaptın?

Çok, çok özür dilerim...

Koltuğun altına falan mı?

Şey, evet. Shawn yolcu koltuğunu arkaya doğru ittirip sağlam eliyle altına uzatırken kısa bir gıcırtı duyuldu. Emma'nın küçük arabası çamur dolu çukurlarda sekerken dağdan aşağı son sürat iniyorlardı. Emma'nın telefonu avucundaydı, hâlâ çekmiyordu.

Buldun mu?

Hayır. Orada bir yerde. Sadece elim yetişmiyor. Shawn'ın solukları sığlaşmıştı ve kanı çekilmiş yüzü terden parlıyordu. Gözyaşlarına boğulmanın eşiğindeydi ama acıdan değil utançtan ağlayacaktı. *Ben... Ben böyle bir şeyin olduğuna inanamıyorum...*

Emma uzanıp onun dizini sıkmıştı. *Önemi yok. Arabayı park ettiğimizde buluruz, tamam mı? Koltuk altına kaçan şeyleri araba park hâlindeyken bulmak daha kolay oluyor.*

Peki, demişti Shawn burnunu çekerek.

Dağ yolundan aşağı indikleri o kan, dehşet ve çılgınlık içindeki anlardan Emma'nın en net hatırladığı, her nedense Shawn'ın dizine dokunduğu andı. Onunla daha birkaç saat önce tanışmıştı. Soyadını bile bilmiyordu ama bacağına dokunuyordu.

Çok tuhaf ama bir parmağımın kopması neredeyse hiç canımı yakmıyor. Kendimi çok iyi hissediyorum, demişti Shawn arabanın zeminine kusmadan hemen önce.

Emma sekiz kilometre aşağı indikten sonra arabayı harap durumdaki bir Shell istasyonuna çekip yardım çağırmak için içeri koşmuştu. Tezgâhtar hemen 911'i arasa da buz torbası için tam fiyat ödemeleri gerektiği konusunda ısrarcı olmuştu. Kırmızı ve mavi ışıklarıyla ambulans geldiğinde yüzü kireç gibi olan Shawn, Emma'ya son bir kez daha teşekkür etmiş ve kampüste karşılaşmayı umduğunu söylemişti. İkinci vedaları da neredeyse burada sonlanacaktı ancak Emma bir adım daha atarak paramediklere onu hangi hastaneye götüreceklerini sormuştu. Adresi aldıktan sonra artık o sözü söyleme sırası Emma'daydı.

Tam ambulansın kapısı kapanırken, *Orada buluşuruz,* demişti müstakbel kocasına.

Kapı kapanmadan hemen önce Shawn gülümsemişti.
İki kelime.

Emma'nın zihninde, bu kelimeler yıllar boyunca bir mantra olacaktı. İşyerinde korkunç bir gün geçirirken. Shawn'ın Phoenix'e gittiği can sıkacak kadar uzun iş gezilerinden biri sırasında. Bireysel olarak ayrı yollara giriyor olabilirlerdi ama hep aynı yerde bir araya geliyorlardı.

Orada buluşuruz.

Orası her neresi olursa olsun.

Nihayetinde cerrahlar Shawn'ın serçeparmağını tekrar dikmeyi başaramamışlardı. Adamın sol eli sonsuza dek eksik kalmış ve birkaç gitar akorunu yeniden öğrenmesi gerekmişti ama

sık sık karısıyla tanışmasını sağladığından gayet adil bir bedel olduğuna dair espriler yapardı. Bunu bütün içtenliğiyle söylerdi ama Emma hep içten içe utanırdı. Çünkü aslında o dağın zirvesinde zaten tanışmışlardı ama Emma inatla ona soğuk davranmıştı. Duvarlarını yıkmak için sandviç poşetinde kesik bir parmak taşıması gerekmişti.

Tanıması zor biriydi.

Tahta kaleminin kapağını açıp Deek'e yazdığı son mesajı sil-di. Artık saklanmak yoktu. Kendi kendini sabote etmek yoktu. Artık *beklemek* yoktu çünkü bu sahilde beklemek yalnızca ölüme doğru konforlu bir yolculuktu. Hareketsiz bir uçakta sıcak bir koltuk ve iyi bir kitap.

Yap şunu.

Yap şunu.

Yap şunu, Em. Cesur ol.

Soluk verdi ve yazdı: EVET

EVET, HADİ YÜZ YÜZE KONUŞALIM. ZENCEFİL ÇAYI
SEVER MİSİN?

Ama Deek çoktan gitmişti. Emma geç kalmıştı. Adamın oturma odası karanlığa gömülmüştü ve beyaz tahtada son bir mesaj vardı. Yağmur damlalarıyla bulanıklaşan camın üzerinden mesajı görebilmek için gözlerini kıstı.

İYİ GECELER, İYİ ŞANSLAR

Artık ışıklar sönmüş, Deek'in uzay gemisi otopilota alınmıştı.
Çok yaklaşıyordu.

Deniz yükselirken gök gürlledi. Ev temellerine kadar sarsıldı sanki ve Emma acaba ona dadanan siluet –H. G. Kane, İblis

Surat ya da her kimse, her neyse- o gök gürültüsünü duyacak kadar yakında mı diye düşündü.

Kararını verdi.

Burada bir gece daha geçirmeyecekti. Dış fırçasını alıp geceyi bir motelde geçirecekti. Mecbur kalırsa Laika'yı bir valizle içeri sokardı. Ertesi sabah da Jules'tan özür dileyerek adayı sonsuza dek terk edecekti. Başka bir yer bulacaktı kendine. Belki daha kuru, daha sıcak bir yer. Okyanusun uzağında, iç kısımlarda. Tanıkların olduğu bir yer. Bu döngüyü kıracak, onu o rahat koltuğundan kaldırıp kokpite fırlamasını ve kendinde, gerçekten kendinde olduğu bir anda kontrolü ele geçirerek bu durağanlıkla savaşmasını sağlayacak herhangi bir yer.

Çok geç olmadan.

Şayet bunu yapmazsa bu sahilde öleceğini biliyordu.

Öyle ya da böyle.

Düzenleme

Ny.ozlem

“Acele et.”

Kapının eşiğinden Laika’nın arka bahçede, sensörlü lambaların parlak ışığı altında çimleri koklayarak dört dönüşünü izledi. Emma kıyafetlerini toplamıştı. Çıkıp gitmeden önce Laika için son bir tuvalet molası vermişlerdi.

“Yap hadi.”

Birkaç tereddütlü dönüş, birkaç çim koklama daha.

“İşesene. O kadar da zor değil.” Emma yağmurun arasından gözlerini kısarak bakıp karanlık çimlerde başka şüpheli et parçaları var mı diye arandı. Rüzgâr kıyıya vuran dalgaların üstünde uğulduyordu. Emma köpeğinin savunmasız olduğunu biliyordu. Açık kapının eşiğinde dikilirken kendisi de öyleydi.

Laika hâlâ dönüp duruyor, etrafı koklayarak geziniyordu.

“Hadi ama.”

Birkaç dönüş daha.

“Lütfen.”

Laika nihayet uygun bir yer buldu. Tekrar döndü, durdu ve çömeldi.

“Evet. İşte...”

Laika’nın kulakları dikildi. Derken birden alarma geçerek ayağa fırladı.

“Cidden mi?”

Emma o anda Laika'nın iç kısımlara, evin diğer tarafına baktığını fark etti. Çimler yeni bir parıltıyla aydınlandı. Doğu tarafındaki –araç yoluna bakan– sensörlü ışık sessizce harekete geçmişti.

Burada biri var.

Emma ön kapının menteşeleri sarsacak kadar şiddetle çalındığını duydu.

–

Elinin altında bir mutfak bıçağı vardı. Çıplak ayakları soğuk fayanslara değiyordu.

“Kim o?”

Sessizlik.

Emma holün kenarında durdu. Oradan sapasağlam yerinde duran bölme kapıyı görebiliyordu. Pirinçten sürgü hâlâ kilitliydi.

Sesini yükseltti. “Kendini tanı.”

Saniyeler geçti. Yağmur çatıyı dövüyor, oluklardan damlıyordu. Evin eski kemikleri alçak, tok bir gıcırtyla yerleşti.

Kimse cevap vermedi.

Emma'yı umutlandıracak kadar uzun bir süre.

“Benim. Deek.”

Daha önce komşusunun sesini hiç duymamıştı. İhtiyar bir alkoliğe göre yumuşak, şaşırtıcı derecede pürüzsüz bir sestti. Her ne kadar tehditkâr olmasa da Emma'nın kalbinin göğsünün içinde el bombası gibi patlamasına neden oldu. Haftalardır başka bir insan sesi duymamıştı. Şimdiyse hemen oradaydı. On adım ötede, kapının diğer tarafında.

Emma cevap vermedi.

“Seni korkuttuysam özür dilerim.” Deek'in sesi soluk soluğaymış gibiydi.

Emma rahatlamalıydı. Sonuçta kapıdaki sapığı değildi ama o hâlâ diken üstündeydi. *Bir şey söyle*, dedi kendi kendine.

Herhangi bir şey söyle...

“Ben...” Deek hâlâ nefesini toplamaya çalışıyordu. Sanki takip edilmediğinden emin olmak istermiş gibi hareket edince verandanın döşemeleri gıcırdadı. “Bu çok çılgınca gelecek, Emma, biliyorum ama sanırım evimde biri var. Şu anda.”

Sesi korkuyla titriyordu. Emma hızla dönüp mutfak penceresinden dışarı baktı. Kuzeyde Deek’in evi karanlık ve sessiz görünüyordu.

“Polisi aradım,” dedi Deek soluk soluğa. “Yoldalar.”

Emma uzaktaki o pencerelerde bir ışık aradı. Bir hareket. Herhangi bir şey.

Sonra tekrar kapıya baktı.

“Sesi duyduğumda yataktaydım,” dedi Deek. “Alt kattan bir mırıldanan bir erkek sesi geldi. Usulca mırıldanıyordu sadece. Bir süre aldırmadım. Radyoyu falan açık bırakmışımdır diye düşündüm. Ama sonra bir hareketlilik duydum. Oturma odamda dolaşan, bir şeyler arayan sesler. Dolapları açan, eski kitaplarımı karıştıran biri.”

Emma’nın kalbi tekledi.

Eski kitapları.

Deacon Cowl ünlü değildi –en azından artık– ama hâlâ yazar olmak isteyen herkesin hayalini gerçekleştirmişti. Kitabı yayımlanmıştı. Çoksatan listelerine girmişti. *The Tonight Show*’a konuk olup Jay Leno’yla tanışmıştı. Hem de televizyon yayıncılığının şöhretin zirvesi olduğu dönemde. Narsisistler, başkalarının başarıları karşısında kendilerini tehdit altında hissedirdi. H. G. Kane, işin erbabının Emma’nın hemen yanı başında, yalnız ve korunmasız hâlde yaşadığını öğrense ne yapardı?

“Merdivenin tepesinden bakınca yalnızca adamın zemindeki gölgesini görebildim. Bir de ayakkabılarını.” Deek yutkundu. “Gördüğüm ayakkabılar... postaldı. Askeri tarzda.”

Emma'nın tüyleri diken diken oldu.

Açıktaki sinirleri, yazarın sözlerindeki o ham acıyı hatırladı: *Bana bok atarak ve okurlarımı kısıtlayarak yalnızca gelirime değil, bir temsilci ya da editör tarafından fark edilme şansına da mâni oluyorsun.*

Emma'yla ilgili niyeti ne olursa olsun, Deacon Cowl'u kanlı canlı bulursa yapabileceklerinin yanında sönük kalırdı. H. G. Kane'in Deek'e destek için yalvardığını hayal etti. Son edebi dışkısını –*Cinayet Bilmemnesi*– ihtiyar adamın ellerine tutuşturuyordu.

"Panikledim." Deek'in sesi titredi. "Sessizce basamaklardan inip arka kapıdan elimden geldiğince hızla kaçtım. Anahtarlarım oturma odasında, adamın olduğu yerde. Çimlerin üstünden koşup 911'i aradım. Buraya, sana gelene kadar da koşmaya devam ettim."

Yağmur şiddetlendi, bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı.

"Ben... Ben adamın hâlâ evimde olduğundan emin gibiyim."

Emin gibiyim.

Emma bakışlarını uzaktaki binaya dikti. Pencerelemi izledi. Nedense buna inanmıyordu. Emma'nın münakaşa ettiği o dengelessiz varlık, bir tanığın kaçmasına asla izin vermezdi. Deek'i buraya, onun kapısına kadar takip etmiş olmalıydı. Buna şüphe yoktu.

"Pardon. Ben..." Deek zorla kahkaha attı. "Yıllardır bu kadar korkmamıştım."

Emma bir şey demedi.

"Seni de rahatsız ettiğim için çok üzgünüm, Emma. Yağmurda böyle dikilemem. Düşündüm de, beyaz tahtadaki şu teklifini kabul edebilirim. Bilirsin. Nihayet yüz yüze konuşabiliriz. Belki polislerin gelmesini beklerken zencefil çayı içer–"

"Hayır," dedi Emma. "Hiç sanmıyorum."

Kilitli kapıya yaklaşmaya cesaret edemedi.

“Sen Deek değilsin.”

—

“Sorun değil,” dedi ses. “Ben de başka türlü girerim içeri.”

Emma teninde böcekler geziniyormuş gibi bir hisse kapıldı.

Ses devam etti: “Ne zaman istersem içeri girebilirim.”

Emma bıçağı sımsıkı kavrayarak nefesini tutup kapıyı izledi. Kendini kapıyı parçalayacak bir darbeye hazırladı. Ama hiçbir şey olmadı.

Henüz.

Emma hızlı düşünemiyordu. Kasları pelteye dönmüştü. Her şey bir rüya gibi geliyordu. Kendini konuşmaya zorladı. “Kim-sin sen?”

Cevap gelmedi.

“Beni nasıl buldun?”

Yine cevap yoktu.

“Cevap ver.” Bir adım ilerledi. “Adresimi nasıl buldun?”

“Tanrı’nın yazdığı bir hikâyede,” diye yanıtladı ses.

Ses komşusuymuş gibi davranmayı bırakınca rahatlayarak bir hırıltıya dönüşmüş gibiydi. Kısık, hırıltılı, soğukkanlı. Emma alnında bir damla soğuk terin belirdiğini hissetti.

“Kim olduğumu zaten biliyorsun,” dedi ses. “Bir yıldızlı yorumunla ilgili değiştirmek istediğin bir şey var mı?”

Sessizlik.

Emma bunu bekliyordu ama yine de sarsıcıydı. Dışarıdaki ses bir cevap bekliyordu ve Emma ne diyeceğinden hiç emin değildi. Tuzak bir soru muydu bu?

Bir şey söyle, diye düşündü.

Bu hiç adil değildi. Bu akşam gitmeye çok yaklaşılmıştı. Seaview Otel’de rezervasyonu hazırды. Diş fırçası ve kıyafetleri

çantaya yerleştirilip masanın üstüne konmuştu. Hani sanki bu yabancı bir şekilde bunu *biliyordu* da gelip tam anlamıyla arabasıyla arasına dikilmişti.

Adam hâlâ cevap bekliyordu ama Emma'nın düşünceleri karmakarışık çormandı. Tam olarak ne yazdığını bile hatırlamıyordu.

Bir şey söyle...

"Peki o hâlde," diye devam etti ses. Kısık ve ölçülüydü. Emma gergin bir tebessümün izlerini duyabiliyordu. "Şimdi burada yüz yüze bir kez daha söylemek istedim. İnternetin anonimliğine sığınarak nefret dolu yorumlar yazmak kolaydır. Hadi ama. Seni kapıyı açıp tüm o lafları yüzüme söylemeye davet ediyorum."

Olmaz.

"Lütfen?"

Mümkün değil.

Kapının çerçevesi gıcırdayınca Emma irkildi. Adam kapıya yaslanmış olmalıydı. "Ben okurlarımdan gelen geri bildirimlere her zaman açıgımdır. İster olumlu olsun ister olumsuz."

Kitabın bok gibi, diyebilmek istedi Emma. Ama söyleyemezdi. Söylememesi gerektiğini biliyordu. Belki de bir yerlerde görünmez bir tetik vardı; bu konuşmayı sona erdirip şiddeti ateşleyecek jilet gibi keskin bir tuzak teli. Mayın tarlasında yürümek gibiydi.

Emma başparmağıyla cebindeki telefonda 911'i aradı. Sessizce dinledi. Sonuçta acil durum operatörleri hatta kalmak üzere eğitilmişti, öyle değil mi?

Dışarıdan bir oflama duyuldu. "Eee?"

Emma bir adım ilerledi.

O yaratığın yüzünü görmesi gerekiyordu. Bunu gerçek kılması. Parmak uçlarında kapıya yaklaştı. Dikkatle, nefesini tutarak yüzünü gözetleme deliğine yaklaştırdı ve elmacık kemikleri soğuk ahşaba değdi. Kirpikleri merceğin üzerinde titreşti.

Karanlık

Delige parmağını dayamış.

Emma geri çekildi. Cebinde onu dinleyen acil durum operatörü de duyabilsin diye net bir sesle konuştu: "Seni tanımıyorum. Wave Caddesi 937'de ne işin var?"

Dışarıdaki ses hiçbir şey demedi.

Emma birden endişeye kapıldı. Fazla mı açık etmişti?

"Utangaç bir kızsın, değil mi?" İnsanın içini ürperten bir sessizliğin ardından sesi yumuşadı. "Bir sigma erkeği olarak hep yalnızlara çekilmişimdir. Sende de bunu seviyorum. Yalnızlığını. Bağımsızlığını. Ama yas da tutuyorsun. Anlıyorum bunu. Alınma ama o golden retriever'ı çok fazla seviyorsun. Bu hiç sağlıklı değil."

Laika'yı bu işe karıştırma.

Emma bu adamdan nefret ediyordu. Bir anda kapısında biten, yüzünde kauçuktan bir maske olan ve kendine sigma erkeği diyen bu davetsiz organizmadan tiksiniyordu. Sigma erkeği de neyse artık...

"Şimdi... şimdi sana son kez soruyorum. Yorumunun arkasında mısın?"

Emma cevap vermedi. Belki de bu sorunun doğru bir yanıtı yoktu. Kapının diğer tarafından katlanmış bir kâğıdın açılmasını andıran bir hışırtı geldi.

Tabii ya, diye düşündü.

Elbette yorumumun çıktısını almış...

Dışarıdaki ses, karne değerlendiren sert bir ebeveyn gibi boğazını temizledi. "Bu şimdiye kadar okuduğum en berbat kipti."

Evet. Şimdi hatırlamıştı.

"Öyle sadece boktan deyip geçilemez," diye devam etti adam okumaya. "Buz gibi ishal dolu kocaman, en az iki yüz litrelik bir kazan. Okumayı düşünenlerin doksan dokuz sentlerinin ceplerin-

de kalmasını sağlayayım: Sonunda yürüyüşçülerin ikisi de ölüyor. Yazar daha önce herhangi bir dişiyle karşılaştı mı bilmiyorum ama bir noktada kadınların memelerini 'turunçgillere' benzetiyor, ki bu içgüdüsel olarak korkunç bulduğum bir zihinsel görüntü."

Bu kısmı unutmuştu. Gerçi haksız sayılmazdı.

"Ayrıca korkunç ve şiddet içeren sahnelerle dolu herhangi bir film izlediyseniz gerçekçi olmayan klişelerin hepsini tahmin edebilirsiniz. Tabii ki kurbanların silahları yok. Tabii ki polisi aramıyorlar çünkü telefon çekmiyor. Kadının biri bir kamyonet buluyor ama tabii ki araba çalışmıyor. Efsunlanmış gibi bir türlü zarar görmeyen katilden kaçmak için bir kulübeye girdiğinde elbette çıkışı olmayan bir odada kendini aptal gibi köşeye sıkıştırıyor. Tüm bunların gerçekleşme ihtimali ne ki? Gerçek hayatta tesadüfler olabilir ancak kurguda buna kötü yazılmış denir."

Adam okumaya ara verdi.

Emma yorumun devamı olduğunu da biliyordu. Ama dışarıdaki ses devam etmeden önce durup kendin toparladı. Emma titrek bir nefes duydu.

"Cinayet Dağı'nı tekrar okumaktansa ölmeyi tercih ederim."

Sessizlik

Günler önce o cümleyi yazarken kapısının önünde ona yüksek sesle okunacağı hiç aklıma gelmemişti. O esnada Emma ensesinde sert bir soğuk hava dalgası hissedince midesine taş oturmuş gibi arka kapının hâlâ aralık olduğunu hatırladı. Yalnızca birkaç santim.

Laika hâlâ dışarıda.

-

"Berbat olmasının yanı sıra yorumunun kimseye bir faydası da yok." Emma, adamın kapıya biraz daha yaslandığını duydu. "Bunu biliyorsun, değil mi? Bunların hiçbiri Cinayet Dağı'y-

la ilgili geçerli eleştiriler değil. Sen bunlara 'gerçekçi olmayan klişeler' diyorsun ama olay gerçekten böyle oldu. Bu *gerçek yaşamdan*, Emma. Nasıl gerçek dışı olabilir ki? Kulağa ne kadar aptalca geldiğinin farkındasın, değil mi?"

Emma hiçbir şey söylemedi.

"Geri kalanı da yalnızca hakaretten ibaret. Hiçbir bağlam olmadan bazı kısımları cımbızla çekip kendi küçük şakalarına alet ediyorsun ve insanları bana gülmeye davet ediyorsun."

Bana gülmeye.

Belli belirsizdi ama Emma bunu söylerken adamın sesinin hafiften titrediğini duydu. Açık yara.

"Yani sonuçta memelerin turunçgile benzemediğini tabii ki ben de biliyorum. Meme konusunda epey tecrübem var. O bir metafordu. Metaforun ne olduğunu bilmiyor musun yoksa? Ayrıca... senin iki yüz kelimelik yorumun yüzünden bazı insanların benim yüz bin kelimelik romanımı okumaktan vazgeçecek olması *acayip adaletsiz* bir durum. Yalnızca iki dakikada benim bir yıllık çalışmamı çöpe attın."

Emma durduğu yerden arka bahçeyi göremiyordu. Midesi kaygıdan düğüm düğüm olmuştu. Laika'nın hâlâ çitle çevrili alanda güvende olduğunu, bu yeni yabancıyı selamlamak için evin etrafından dolaşmaya kalkmadığını umdu.

"Telafi etmek adına lütfen romanımla ilgili özellikle beğenmediğin *şeyleri* anlatabilir misin?" Ses enerjikti, yükseliyordu. Adam kendini keskin bir sona doğru götürüyordu.

Emma geriledi.

"Özellikle belirt, Emma. Bir dahaki sefere nasıl daha iyisini yapabilirim?"

Sessizlik.

Emma'nın elindeki bıçak kayganlaşmaya başlamıştı. Parmakları ter içindeydi.

“Soruma cevap ver.”

Emma cevap veremezdi. Hatırlaması çok zordu.

“Emma?”

“Düşünüyorum da...” Detayları hatırlamak için uğraştı. “Ne bileyim, iki yürüyüşçünün sürekli ayrılıp durmaları mesela, böylece daha savunmasız kalmaları...”

“İnsanlar gerçek hayatta da ayrılır.”

“Sonunda da hiç etkileyici olmayan bir şekilde ölüyorlar.”

“Gerçek hayattaki gibi.”

“Ayrıca içlerinden biri, kötü adamın silahını ele geçirme fırsatı bile yakalıyor,” diye hatırladı Emma. “Seri katil kızlardan biriyle boğuşabilmek için tüfeğini bırakıyor. Ardından diğer kadın adamın arkasından geliyor ve *silahı almıyor*. Onun yerine adamla yumruk yumruğa dövüşüyor. Katilin kafasını uçurmalıydı. Hikâyenin orada sona ermemesinin tek nedeni kadın kahramanın ahmağın teki olması...”

“*Tıpkı. Gerçek. Hayattaki. Gibi.* Hangi kısmını anlamakta zorlanıyorsun ki?” Dışarıdaki sesteki bıkkınlık yayılıyordu. “Emma, artık kırmızı hapi almanın vakti geldi. Benim kitaplarım gerçekçi. İnsan ölüm kalım durumlarında sakın düşünmez çünkü adrenalın mantığı perdeler, tamam mı? Hormonlar yüzünden. Bilimsel bir şey bu. Okurlar karakterlerin sürekli mükemmel kararlar vermesini bekliyor. Her seferinde. Ortalama insanların büyük bir kısmı bir katille karşılaşsalar hayatta kalamazlar. Özellikle de kadınlar. Beni, yazarı, gerçeğe sadık olmakla suçlaya-”

“Sanırım fazla amatör geldi.”

Adam durdu; cümlesi, kesilmiş bir uzuv gibi bölünüvermişti.

Emma onun sözünü kesmek istememişti. Birkaç saniyedir doğru sözcükleri arıyordu ve nihayet bulmuştu. Geri çekilerek gözlerini pirinç kilide dikti.

“Pardon,” diye fısıldadı adam. “Tekrarlayabilir misin?”

“Neyi tekrarlayayım?”

“Az önce söylediğini. Ne dedin sen bana?”

“Ben sadece...”

“Bana *amatör* dedin.” Adam pürüzlü bir haykırışı andıran zorlama bir kahkaha attı. “Gerçekten mi? Hakaret tercihin bu mu? Amatör? Sence bir amatör, her biri on binlerce kelimeden oluşan on altı roman yazabilir mi? Amatör biri, çalışmalarını ‘muhteşem’ ve ‘göz kamaştırıcı’ olarak tanımlayan beş yıldızlı yorumlar alabilir mi? Ben oradan sikik bir amatör gibi mi görünüyorum, Emma?”

Adam sanki hepsi bir yanlışı anlamadan ibaretmiş gibi gülmeye çalıştı. Ama sözleri gergin ve değişkendi, öfkeden titriyordu. Emma hâlâ orada olduğundan emin olmak için eliyle cebindeki telefonu yokladı. Acil durum operatörü şaşkına dönmüş olmalıydı.

“Sen... sen *Cinayet Dağı*’ndaki karakterlerin aptal olduğunu mu düşünüyorsun? Eh, şanslısın. İnternet kanıtlanamayan düşüncelerle dolu ama bu gece seninkileri kanıtlayacaksın. Bakalım daha iyisini yapabilecek misin?”

Emma’nın sırtından bir ürperti geçti. Ağır ağır yükselen, her bir omurunu teker teker tırmanan bir ürperti.

Kapının diğer tarafından uzun bir nefes duyuldu. “Anlamı var mı bilmiyorum ama bence bu seferkini seveceksin.”

“Ne?”

“Yeni kitabım,” dedi adam. “Bu gece.”

Dışarıda, dalgaların üstünde rüzgâr uğulduyordu. Yağış yön değiştirmişti, yandan yandan yağıyor ve evin denize bakan pencerelerini dövüyordu.

“Tamamen senin hakkında,” diye ekledi adam.

Yeni bir gıcırtı Emma’nın midesini altüst etti. İlk başta bir dişçinin usul usul dişi kazıması gibi belli belirsiz bir sestti. Derken hızlandı, sertleşti, insanın sinirlerini bozan bir zirveye ulaş-

tı. Korkutacak kadar yakındı. Kapının hemen dışında plastik bir şeyler serbest kaldı.

Emma, bunun Jules'un kapı kamerası olduğunu fark etti.

Adam onu sökmüştü.

“Emma.” Adamın sesi nefretle yoğunlaşmıştı. “*Cinayet Sahili*’ne hoş geldin.”

İKİNCİ KISIM

Hayranlarım bana sık sık, “H.G., hikâyelerinin fikrini nereden alıyorsun?” diye sorar.

Basit! Gerçek hayattan.

Korku hikâyelerim gerçeğe %100 sadıktır. Kurgunun tamamı gerçeğe sıkı sıkıya bağlıdır. Gerçek şu ki, herkesin başına akla hayale gelmeyecek şeyler gelebilir. O yüzden her zaman bir karakterle başlarım. Mesela diyelim ki bir karakter var, geçmişi peşini bırakmıyor, kişisel bir trajediyle örselenmiş. Henüz durumu tam anlamıyla kavrayabilmiş değil ama korkunç bir canavarın dikkatini çekmiş.

Kadın onun geldiğinin farkında. Kapısını çoktan kilitlemiş, polisi aramış, mantıklı bir insanın güneş batarken yapabileceği her şeyi yapmış.

Ama gece uzun ve karanlık.

Dehşetlerle dolu.

İşte başlıyoruz...

– H. G. Kane, “Tüyleri Diken Diken Eden Hikâyeleri Nereden Buluyor?” 2017, hgkaneofficial.com

Cinayet Sahili'nden Alıntı
(Birinci Taslak)

Strand Sahili'ne tek bir amaçla gelmişti: Emma Carpenter'ı öldürmek.

Gri bir Honda CR-V kullanıyordu ve arabaya servis kısmındaki indirimli menüden aldığı altı adet Wendy's Jr pastırmalı çizburgeri mideye indirmişti. Tastamam hız sınırında giderken fötr şapkası, Amazon'dan 9,99 dolara alıp ön panele tutturduğu plastik askıdaydı ve Ed Sheeran, Death Cab for Cutie ve Coldplay'den oluşan bir Spotify listesi dinliyordu.

Uzun ve yorucu bir yolculuk olmuştu, hele son saati gelgitin hüküm sürdüğü koylar ve nahoş çamur tabakaları nedeniyle epey bir dolambaçlı geçmişti. Nihayet o ismi olup cismi olmayan ada, çökmüş sisin arasından kendini gösterdi. Tek şeritli bir köprü'nün sonunda, kocaman, betondan bir kemer gelenleri karşılıyordu: STRAND SAHİLİNE

HOŞ G_LDİNİZ. O E'yi yerine geri koyacaklardı bir ara.

Ne zaman bir kitap için yeni bir yer -şehir ya da kasaba, orman ya da çöl- ziyaret edecek olsa yönünü bulabilmek için hep birkaç kilometre boyunca yaya olarak dolaşmak isterdi. Havayı koklar, tabelaları okur, kuşları besler, mekânı özümserdi. Yeni bir yerin içinden arabayla geçmenin, Wikipedia makalesini şöyle bir gözden geçirmek gibi olduğunu söylerdi hep. Bir yazar oraya ayak basmadıkça hikâyesinin mekânını tanıyamazdı.

Strand Sahili biraz farklıydı gerçi.

Bölgeyi zaten tabıyordu. Hem de çok yakından.

CR-V'sini umumi tuvaletlere ve plaja erişimi olan tahta platformun yanındaki yarı yarıya suya gömülmüş otoparka bıraktı. Gelgit tablolarını dikkatle incelerse dört çeker arabası yaklaşık on sekiz kilometrelik kara parçasını tek bir trafik kamerasına bile takılmadan dolaşabilirdi. Araçların büyük bir kısmı bunu başaramazdı, ki bu da polisin böyle bir şeyi beklemeyeceği anlamına geliyordu.

Yağmurun dinmesini beklerken en sevdiği sentetik tereyağı aromalı elektronik sigarasını tütürerek zihninin yoğun duman kıvrımları arasında dolaşmasına izin verdi.

İlk kitabını yayımladığında dokuz yaşındaydı.

Teknik olarak.

Sık sık eline kalem ilk aldığı andan beri yazmasıyla böbürlenirdi ki bu doğrudu. Annesi birinci sınıfta yazdığı hikâyeleri bile hâlâ saklıyordu. Geniş çizgili kağıtlara tükenmezkalemle, kurşunkalemle

ve hatta pastel boyayla yazılmış şeyler. Hatta küçük oğlu için bir yayıncılık hizmeti bile almıştı. Şirket, ebeveynler için kurulmuş ve masraflar karşılığı kitap basan bir yerdi: Çocuk birkaç düzine plan kâğıdının üzerine hikâyesini yazıp çiziyordu, sonra bunlar Hoboken'daki bir matbaaya postalanıyor ve ciltlenip gösterişli dokuları olan sert kapaklar takılıyor, ardından ebeveyne geri yollanıyordu.

Dolayısıyla ilk edebi yayını Pervane Kafa olmuştu. Yirmi dört sayfa uzunluğundaydı ve sonunda annesinin eklediği kısa bir yazar biyografisi de vardı. Geriye yalnızca altı kopyası kalmıştı.

Hikâye, birtakım sorunlarla karşılaşan Harry adında genç bir çocuğu anlatıyordu. Birinci ve altıncı sayfalar arasında zavallı Harry parktaki zorbalardan dayak yemiş, öğretmeni Bayan Bristol tanı konulamamış bir konuşma zorluğu yüzünden onunla dalga geçmiş ve eve dönerken bıçaklı bir lise öğrencisi tarafından soyulmuştu. En beteri de hem Harry hem de annesinin, oğlanın ismi verilmeyen üvey babası tarafından gizli gizli istismar ediliyordu.

Derken yedinci sayfada hikâye yön değiştirerek gerçeküstü bir hâl alıyordu. Harry ertesi sabah kafasına bir tekne pervanesi ilâştirilmiş hâlde uyanıyordu. Daha doğrusu kafasının yerinde bir tekne pervanesiyle. Yüzü tamamen yok olmuştu (bu dönüşüm hiç açıklanmıyor, gözleri olmadan nasıl görebildiği de). Harry odasındaki aynada yeni biyomekanik formunu inceliyor, hidrolik sıvı akan damarlarına, kafatasını oluşturan yükseltiye, kıvrımlı kanatlara dokunuyordu.

Sonraki sayfalarsa Harry'nin intikamını detaylandırıyor.

Önce parktaki tek bir tahrip edici dönüşle parktaki zorbaları kaçırıyordu. Bayan Bristol ondan zor bir soruya cevap vermesini istediğinde başını eğip öğretmenin masasını ikiye bölüyordu (öğretmenin masasının paramparça olduğu ve Harry'nin arkadaşlarının dehşetle eğildiği bu çizim bilhassa detaylı). Eve dönerken soyguncusuyla tekrar karşılaşılıyor ve liselinin bıçağı tutan elini bileğinden kesiyordu (görsel: çarpıcı renkli kanın fışkırdığı yeni kesilmiş elini tutarken çığlık atan bir genç). İlginçtir, bu sayfada Harry adı yanlışlıkla Howard'a dönüşüyordu.

Eve dönünce ilk ve son kez istismarcı üvey babasıyla yüzleşiyordu. Heyecanın doruğa çıktığı noktada Harry pervanesinin kanatlarını adamın göğüs kafesine daldırıyor ve yeni formunun el verdiği ölçüde çeviriyordu. Kan dondurucu an üç sayfa boyunca tüm detaylarıyla anlatılıyordu. Sonunda Harry'nin annesi onu kucaklıyor ve minnetini belirtmek için ona en sevdiği yemek olan çizburger güvecini yapıyordu. Bu esnada üvey baba, tavana ve duvarlara eşit biçimde dağılmış durumdaydı. Herkes için mutlu son.

Ta ki son sayfada, Harry'nin kana bulanmış pervaneyi çıkaramadığını fark ettiği o ters köşeye kadar. Bu değişimi hangi kaypak büyü gerçekleştirdiyse geri alınamıyordu.

Harry sonsuza dek Pervane Kafa olarak kalacaktı.

Son.

Bugünden bakınca bile *Pervane Kafa* zekâ bakımından şaşırtıcılığını koruyor. Oldukça cesur bir anlatıydı ve dördüncü sınıfa giden bir çocuğun debdebeli mantığının köstek olduğu da açıktı. Yine de bir çocuğun böylesine dengeli ve güçlü bir intikam hikâyesi anlatabilmesi şaşırtıcıydı. Çizimler bile birtakım çağrışımlar uyandırıyor ve zekice oluşturulmuştu (onun pek bilinmeyen yönlerinden biri).

Sonuç olarak bu hikâye H. G. Kane'in sesinin emekleme dönemini, gelecek karanlık ve korkutucu şeyleri müjdeliyordu.

Emma'nın canını almak için hazırlıklarını yaptı.

Akşama doğru sağanak nihayet yavaşlamıştı, o da silahlarını CR-V'sinde bırakarak (cansız olduğu su götürmeyen) manzaralar görmek için kasabanın anacaddesinde yürüyüşe çıktı.

...Otopark alanını sel basmış bir motel.

...Bir DVD kiralama dükkânı.

...Yanıp kül olmuş bir Thai restoranının üzerine branda serilmiş kalıntıları.

...Paslanmış bir dönme dolabın bulunduğu bir lunapark.

Strand Sahili yazları cazip bir tatil yeriydi ama sezon bitince hayalet kasabaya dönüyordu. Adam geniş caddenin karşısına geçerek yıl boyunca çalışmış birkaç işletmeden birine doğru ilerledi: Grundy's adı verilen yerel, ücretsiz bir müze. Grundy's daha çok deniz yapıları üzerine uzmanlaşmıştı: köpekbalığı kemikleri, denizcilik topları, antik gemi enkazlarından çiviler. Washington kıyısı genellikle-

le “Pasifik’in mezarlığı” olarak bilinirdi ve Strand Sahili de her devrin gemileri için bilhassa kötü bir tuzak gibiydi. Karanlık dalgaların dibinde modern trol tekneleriyle on sekizinci yüzyıla ait balina avcısı gemilerinin kalıntıları koyun koyuna yatardı. Değişip duran sahil kordonundaki bir şeyler ölüm-cül ve tahmin edilemez bir akıntıyı temizliyor, canlıların da ölümlerin de benzer biçimde kayalık kıyılara “vurmasına” neden oluyordu. Yerliler, kasabanın isminin buradan geldiğini söylüyordu.³ Belki de doğrudu ancak *strand* aynı zamanda İrlandalıların sahil için kullandıkları sözcüktü, dolayısıyla buranın adı resmen Sahil Sahili’ydi.

Adam, Emma Carpenter’ın onca yer dururken neden burada inzivaya çekildiğini henüz çözemişti. İlgilendiği de yoktu açıkçası. İncelikli karakter gelişiminin hiçbir zaman yazma üslubunun güçlü yönlerinden biri olmadığını çoktan kabullenmişti.

Grundy’s’te gezerken birkaç güvenlik kamerasının onu kaydetmesine izin verdi. Yeni sergilere göz atarken, kalitesiz doğal taşlarla ölü bakışlı kuklaları incelerken ve Aşk Koltuğu’nun üzerinde çekiciliğini test etmek için birkaç bozukluk harcarken. “Seksi şey,” diye cıvıladı koltuk.

Dışarı çıkarken birkaç şey aldı ve ödemeyi nakit yaptı. Onu asla hatırlamayacak olan kasiyere kibarca gülümsedi (yeteneği: çekici kadınlar tarafından görülmemek).

Kesekâğıdını alıp çıktı.

Hava kararırken kasabanın barına uğradı. İki

3 Strand kelimesi fiil olarak kullanıldığında “kıyıya vurmak” anlamına gelir.

-çn

dolarlık biraları ve bar tezgâhının üzerindeki üstsüz denizkızıyla Rip'in Yeri adında ucuz bir mekândı. Arka tarafta tek başına oturup dört parça kızarmış morina, ıstırıdye ve patates kızartmasından oluşan yemeğini yedi. Ekstra tartar sos ve meze olarak da kalamar vardı. Ellilik iki bira ve kızarmış tatlı niyetine de ikinci bir kalamarla hepsini yiyip bitirdi. Burayı sevmiştı. Duvardaki güvenlik kamerasının farkındaydı ve hatta yemeğini çiğnerken ona doğrudan bakmaya da özen göstermişti. Polislerin daha sonra bulması için küçük bir Paskalya yumurtası.

Kasabanın merkezine şöyle bir uğramıştı sadece. Operasyonlarının gerçek üssü on sekiz kilometre uzakta, Strand'in en kuzey ucundaki kaya çıkıntısının orada olacaktı. CR-V'sini kaygan kayaların altındaki bankete park edecek, orada kuracağı kamp ne karadan ne de denizden bakanlar tarafından görülebilecekti.

Parmaklarındaki kızartma yağını yaladıktan sonra Grundy's'ten aldığı kesekâğıdını açıp içindekileri inceledi.

Bir: Bir paket İsveç şekeri (en sevdiği)

İki: Bir deniz kabuğu (Grundy's'te her alışverişe bir deniz kabuğu hediye edilirdi).

Üç: Bir paket kancalı olta iğnesi.

-

Emma telefonunu cebinden çıkarırken sahildeki o şüpheli et parçasını hatırladı. Sonradan bir anda ortadan kayboluşunu,

eti çekerken Laika'nın dişetinde bıraktığı kesigi. Kırık bir kemik parçası değildi. Tesadüf de değildi. Emma artık bundan emindi.

Bu herif Laika'yı öldürmeye çalışmıştı. Hem de içine jilet yerleştirdiği bir et parçasıyla.

"Sikik herif."

Emma'nın telefon ekranı hareketsizdi. 911 araması düşmemiş miydi? Numarayı tekrar çevirirken pencereleri taradı. Maviye çalan led ışıklar yandı ve uzun çimlerin üzerinde keskin gölgeler oluşturdu. Ancak kapısındaki ses gitmişti.

Adam ortadan kaybolmuştu.

Kafasını bir zafer hatırası olarak yanına aldığı Psikolog'un boynundaki kemiklerin nasıl kırıldığını coşkuyla anlatan, memeleri turuncgillere benzetme cüretinde bulunan, kendini korku üstadı ilan eden adam burada, Strand Sahili'ndeydi. Bilinmeyen bir noktadan buraya ulaşmak için saatlerce, belki günlerce direksiyon sallamıştı. Sırf Emma için.

İçine buz gibi bir hissin yayıldığını hissetti. Okyanusun üstünde bir gök gürültüsü daha koparken yazarın sözleri zihninde yankılanıyordu.

İnternet kanıtlanamayan düşüncelerle dolu ama bu gece seninkileri kanıtlayacaksın.

Ahşabın boğuklaştırdığı o hırıltılı ses.

Bakalım daha iyisini yapabilecek misin?

—

Emma'nın pek mücadele etmesini beklemiyordu.

Geceki saldırıdan önce zaten günlerce kurbanını gözlemlemiş, gece o koca eve girerek uyurken kadının saçlarını koklamıştı. Bölgenin haritasını çıkarmış, planlarını dikkatle hazırlamış ve kadının kendisiyle ilgili çıkarımlarda bulunmuştu.

Emma Carpenter'ın arasına mesafe koyduğu arkadaşları ve ailesi onu kesinlikle olduğundan daha nazık biri gibi tarif edeceklerdi ama adama göre Emma hasarlı maldı. Kolay lokmaydı. İnsan şeklinde bir yem balığıydı. Issız bir sahilde tek başına yaşayan, kendini kapamış, kayıplar yaşamış ve acılar çekmiş biriydi. Adam, kederinin Emma'yı perişan ettiğini görebiliyordu. Onu eve kapayan, e-kitaplar ve soğuk yemek artıklarıyla yaşamaya mahkûm eden o felç edici sosyal anksiyeteyi fark etmişti. Emma ne pahasına olursa olsun insanlarla konuşmaktan kaçınıyordu. Gerek komşusuyla beyaz tahta üzerinden kelime oyunları oynayarak gerekse de market alışverişlerini internetten sipariş ederek. Siparişler geldiğinde kapıyı açmaya bile cesaret edemiyordu. Her seferinde teslimatı yapan kuryenin araç yolundan çıkmasını bekliyor, ondan sonra da suçlu bir fare gibi paketi almaya çıkıyordu.

Bu kadının büyük bir kayıp yaşadığı aşikârdı. Hayal bile edilemeyecek bir şey. Alyansının hâlâ parmağında olduğu da gözüne çarpmıştı. Boynundaysa som gümüşten bir madalyon vardı. O madalyonu hiç çıkarmıyordu. Onunla uyuyordu. Duş alırken bile hep elinin erişebileceği bir mesafede tutuyordu. Adam içindeki fotoğrafı hiç görmemişti ama kim olduğunu çok iyi biliyordu. Sessizce etrafı gözlediği sayısız gecenin ardından Emma'nın bir diğer ilgi çekici huyunu daha öğrenmişti.

Kadın bazen üst kattaki küveti suyla dolduruyor, yere bir paket açık köpek maması bırakıyor ve tek başına sahile iniyordu. Tam da okyanusun kıyısına. Günde en az bir kez yapıyordu bunu. Su

bileklerine gelene kadar ilerliyordu. Ardından dizine gelene kadar. Sonra beline. Birkaç adım, hatta birkaç santim sonrasının onu dip akıntının kucağına bırakacağı yere kadar. Strand Sahili'nin akıntısı, değişkenliği ve kıyıya dönmeye çalışırken vahşî bir hayvan gibi size saldırıp sonsuza dek yutmasıyla ünlüydü.

Ama kadın hiçbir zaman oraya kadar gitmemişti. Henüz.

Adam, Emma'nın zihninde neler döndüğünü hayal bile edemiyordu. Belki de kendi sınırlarını denemek gibi karanlık bir oyun oynuyordu. Hayatta kalma içgüdüsü, kuvvetli bir içgüdüydü. Belki de kendini kendi bedeninde bir yolcu gibi hissediyor, direksiyonun hâkimiyetini ele geçirip arabayı ilerleyen trafiğe doğru kırmak istiyordu. Belki de o yeşil Osprey sırt çantasını taşlarla doldurup kapının yanında tutması bile bundandı. Son çare olarak.

Bunun bahsini açmak, zavallı bir kadının mücadelesi üzerinde tepinmek ya da ölünün arkasından konuşmak maksadıyla yapılmış bir şey değil. Emma Carpenter huzur içinde uyumayı hak ediyordu.

Ancak bu durum adama onu öldürme planlarına dair iki önemli ipucu vermişti.

Bir: Kadın kendi hâline bırakılırsa zaten yakında kendi canına kıyacaktı. Nihayet içindeki son tel de kopacak ve o sırt çantasını dalgaların ortasına taşıyacaktı. Belki bir ay sonra olurdu bu, belki bir hafta sonra, belki daha da yakın. Dolayısıyla adam kendi eylemlerini rahatlıkla meşrulaştırabilirdi: Bir anlamda Emma'nın kendi arzu-

sunu yerine getiriyor olacaktı. Hem geleceksiz bir yaşamın ne değeri vardı ki? Böyle düşünüyordu adam. Kendini bir kâğıt bardak gibi denize fırlatmanın eşliğindeydi ama adam ona bir yaşam amacı sunabilirdi. Yetenekleri vasıtasıyla H. G. Kane'in eserlerinde bir rol oynama fırsatı bahsedebilirdi. Böylece kalbinin attığından daha uzun süre yaşar ve gerçek hayatta asla yapamayacağı (ya da yapmayacağı) bir şey yaparak binlerce insanın hayatına dokunurdu.

İkincisi mi?

Eh, o biraz daha küçüktü ama yine de önemliydi: Evin içinde hiç ateşli silah olmadığı anlamına geliyordu bu.

-

Sensörlü ışıklar söndü.

Ön bahçe ve araç yolu zifiri karanlığa gömüldü. Karanlığın içindeki bu ani sessizlik Emma'nın ciğerlerindeki havayı söküp aldı.

Biip-biip.

Telefonuna baktı. 911 araması yine düşmemişti.

"İmkânsız."

Wi-Fi sinyali kesilmişti. Gözlerini dışarıdaki karanlıktan ayırmadan hızlı adımlarla oturma odasına gidip Jules'un kablololu modemini kontrol etti. Cihaz fişe takılıydı ve çalışıyordu. Mutlu mesut yanan o yeşil ışık bunu açıkça gösteriyordu.

Ama Emma'nın telefonundaki internet bağlantısı kopmuştu. Jules'un şifresini tekrar denedi. Bir post-it'in üzerine yazılan şifre (STEWIE7) hâlâ buzdolabının üzerindeydi. Hiçbir şey olmadı.

Bu da ne böyle?

E-kitap okuyucusunun interneti de kesilmişti.

Dizüstü bilgisayarıninki de.

Tabii –muhtemelen– Jules’un kapı kamerasının bağlantısı da.

Daha birkaç dakika önce hepsi internete bağlıydı. Ne değişmişti? Fırtına yüzünden miydi? İnternet kesintisi mi vardı? Tıpkı *Cinayet Dağı*’nda Hukukçu’yla Psikolog’un yorgun argın ve korkudan tir tir titreyerek tehlikeli bir kaya çıkıntısına tırmanıp telefon çeksin de yardım çağıralım diye uğraşmaları gibi...

Önemi yok.

Sıradan bir adamdı işte. Doğaüstü güçleri yoktu.

Emma tezgâhtan arabasının anahtarlarını aldı. Plan aynıydı: Burada kalmayacaktı. Laika’yı külüstür Toyota Corolla’sına bindirecek ve doğruca şehir merkezine gidip Strand Sahili’nin o kutu gibi karakoluna atacaktı kendini. Hâlâ aralık olan arka kapının orada dikildi. Ayağı içeri sızıp birikmiş yağmur suyunun içindeydi. “Laika. Gidiyoruz.”

Arka bahçe boştu.

Laika gitmişti.

Emma’nın kalbi ellinci kattan düşermiş gibi oldu.

Fırtınada tel örgünün direklerinden biri titreyerek daha da çarpıldı. Köpek arka tarafa, hareket sensörünün algılamadığı kısma kaçmış olmalıydı. “*Elbette.*” Dolayısıyla Emma da çimlerin üzerinde telaşla ilerleyip gecenin karanlığına doğru keskin bir ıslık çaldı. “Laika. Geri gel.”

Buz gibi yağmurun altında bekledi. Uzay Köpeği’nden hiçbir iz yoktu.

“Geri gel.”

Hiçbir şey olmadı.

Emma kendi kendine sakin kalması gerektiğini, içinden beşe kadar sayıp sonra Laika’nın bebekken eğitimini aldığı tali-

matı tekrarlayacağını söyledi. Ama daha ikiye kadar saymıştı ki dayanamayıp dişlerini sıktı ve “Laika, o siktiğimin beyaz kıcını kaldır ve buraya gel!” diye bağırdı.

Ona yanıt veren sert bir rüzgâr oldu. Ne soluk alıp verme sesi ne kumda koşuşan patiler. Emma’nın karın boşluğunda kırkayaklar kıvrandı durdu. Çitlerin arasındaki boşluktan yalpalayarak bele kadar yükselen otların arasına adım attı. Engelbeli kumların üstünde bileğini burktu. İki elini de ağzına siper edip köpeğinin adını tekrar haykırdı.

Hızla yağan yağmurun altında gözlerini kısarak evin etrafını turladı. Hareket sensörlerinden biri devreye girip kum tepelerinin üzerine koni biçiminde bir aydınlık yaydı. Gecenin karanlığına alışmış gözleri birden yandı. Ama ıslak sazlıkların arasında gözüne bir şey –solgun bir siluet– çarptı. Hemen bir sonraki yükseltinin oradaydı.

Laika’nın beyaz tüylerini tanıdı. Hep kendine has bir parıltısı olurdu, karanlıkta bile. Gözlerine giren yağmur damlalarını ovuşturup gözlerini kırptırırken diğer eliyle de ışığı engellemeye, daha fazla detay görmeye çalışıyordu.

Sesi boğazını acıtıyordu. “Laika.”

Siluet hareketsizdi. Başı öndeydi. Çimlerin arasına uzanmıştı.

Hayır, diye düşündü Emma çaresizce.

Hayır, hayır, hayır...

-

Adam günlerdir Emma’nın krem rengi İngiliz golden retriever’ı üzerinde çalışıyordu. Ağır ilerleyen ve aksaklıkları olan bir süreçti, bir tüfeğin etki alanını sıfırlamak kadar sıkıcıydı.

Hayvanın yemek konusunda bu kadar seçici olmasını beklemiyordu, ki o gece onu hayatta tu-

tan da bu olmuştı. Milk-Bone'lar fazla gevrekli ve kasabadaki marketten aldığı en nadide et parçaları bile her nedense çürük yengeçler, ölü denizaneleri ve yosunlarla aşık atamıyordu. Ama sonra, dördüncü gün, Emma'nın köpeği nihayet çiğ tavuk göğsünün çağrısına kayıtsız kalamamıştı (gerçi Emma, etin içine gizlenmiş olta kancaları köpeğine zarar veremedi et parçasını hayvanın ağzından söküp almıştı).

Kemiksiz tavuk göğsü.

Strand Sahili Marketi'nde yarım kilosu dört doksan dokuzdu.

Hayvanı boş verdi. Hem zaten Grundy's'ten aldığı o berbat görünen olta kancaları da bütün olarak yutulamayacak kadar büyüktü. O yüzden taktık değiştirdi.

Dağıtım mekanizmasının yerini saptayacaktı.

İhtiyacı olan tek şey daha küçük, daha amansız bir veri yüküydü.

—

Bataklıkta koşmak gibiydi. Oraya yeterince hızlı gidemiyordu. Köpeğin adını tekrar haykırırken zaman durdu sanki. Bu gerçek olamazdı.

Tanrım, lütfen. Çocukluğundan beri dua ettiğini hatırlamıyordu.

Laika'nın solgun bedeni ıslak çimlerin arasından gitgide yaklaştı. Hareket sensörlü ışıklardan biri daha –bu kez kuzeydeki– yanarak Emma'nın gözlerini kamaştırdı. Onu tuzağa düşürmek isteyen yabancı arkasından mı geliyor diye kontrol etmek için dönüp bakmadı bile.

Laika'ya yaklaşıyordu.

On adım.

Beş adım.

Lütfen, lütfen, lütfen...

Köpeğini kumsal bitkilerinin içinde yüzüstü yatarken buldu, dimdik ve (*Tanrı'ya şükür*) hayattaydı. Emma hayvanın ıslak kürkünü kavrarken dizüstü kumlara çöktü. O kadar sıkı sarılmıştı ki neredeyse hayvanın aklını başından alacaktı.

“Laika...”

Hayvanın direndiğini, kolları arasında kaskatı kesildiğini hissetti. Kumdaki bir şeye odaklanmıştı. Gırtlğından hırıltılar çıkararak yalanıyor, çiğniyordu. *Bir şeyler yiyordu...*

Emma yeni bir dehşet dalgasıyla köpeğin başını arkaya yatırıp *Kurtarmaktan Vazgeçmeyin* bandanasını yana kaydırđı ve parmaklarını Laika'nın ağzına daldırdı. Azı dişlerine sürtüp geçti. Fakat hayvan her ne yiyorsa çoktan yutmuştu. Emma elini yumruk yaparak boğazına *daldırdı*, çok geç kalmamış olmak için Tanrı'ya dua ederek içerideki sıcak ıslaklığa uzandı...

Parmakları katı bir şeyin etrafını sardı.

Çekip çıkardı.

Laika bir kez daha öksürüp öğürdü. Emma soğuk yumruyu avucunda tutarken köpek iyice büzüldü. Emma elindeki şeyi ışığa doğru kaldırınca bir tomar incecik kesilmiş et olduğunu gördü. Gri-pembeydi. Tıpkı geçen seferki gibi çiğ tavuk etiydi.

Ama bu kez üzerinde koyu kırmızı lekeler vardı. Suçiçeğı gibi.

Emma tırnağıyla o lekelerden birini soydu ve led ışıkların altında tir tir titreyerek inceledi. Küçük bir tabletti. Hap kadardı. Üzerinde işaret yoktu ama Emma her nasılsa elindekinin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Yıllar önce, ergenlik döneminde bir markette çalışırken tam da bu tabletleri içeren onlarca siyah kutuyu raflara dizmişti.

Fare zehri.

Tek bir tablet bile ölümcül olabilirdi.

Mağaza müdürünün bir keresinde yaptığı açıklamayı hatırladı: *O şerefsiz evlatları bilmedikleri bir gıdadan tek bir ısırık alıyorlar, sonra eve dönüyorlar. Ufacık bir rahatsızlıkları olursa zehir olduğunu anlıyorlar ve bir daha da ağızlarına sürmüyorlar.*

Çözüm mü? Adamın sigaradan sararmış dişleriyle sırtışı Emma'nın zihninde hâlâ berraktı.

Onları küçücük bir parçayla öldürün.

Bu arada Laika bütün o koca şeyi sanki pamuk şekermiş gibi koklamaya çalışmıştı. Emma, yazarın yakınlarda bir yerde olduğundan emindi. H. G. Kane mutlaka izlemek ve dinlemek, her detayı deneyimlemek, böylece bir sonraki boktan kitabında kullanmak isterdi. Tıpkı Hukukçu ve Psikolog gibi. Adam o kızlarla nasıl oynadıysa Emma'yla da öyle oynuyor, cinayete korku ekiyordu.

Emma, Laika'ya sarıldı. Bu kocaman, masum yaratığı seviyordu. Hayvanın kara gözleri kafa karışıklığıyla Emma'ya çevrildi. *Ben de seni seviyorum, anne.*

Ama yemeğimi neden aldın?

Emma, Laika'nın başının tepesini öptü ve Tanrı'ya ya da ona kulak veren her kimse ona, zehirli tabletlerin köpeğinin mide-

sine girmemiş olması için dua etti. Emin olmak için hayvanı kusturması gerekecekti.

Ama önce kaçması gerekiyordu.

Hem de hemen.

İlaçlı eti okyanusa doğru fırlattı. Laika'nın tasmaını tutarak hızla Corolla'sını park ettiği araç yoluna doğru koştu. Garajın yanından geçerken her tarafı şöyle bir taradı. Bilmediği yerlerden her geçişinde, üzerine atlayıp eldivenli parmaklarıyla boğazına yapışmak için bekleyen birinin varlığına hazırladı kendini. Son birkaç adımda kalbi göğsünün içinde büzülüp kalmış kurşundan bir top gibiydi. Ancak adam ortaya çıkmadı. Emma yalnızdı. Gerginlikten kaskatı kesilmişti ve zerre rahatlamadı.

Arabasına ulaştı. Doğuya bakan sensörlü lamba yanıp onu aydınlattı. Kapıları açmadan önce arkadan boğazını kesmek için bekleyen çömelmiş bir katil var mı diye Corolla'nın karanlıkta kalan arka koltuğuna baktı. *Bu numarayı bilecek kadar çok film izlemişti.*

Boştu.

Kapıyı açtı. Laika her zamanki coşkusuyla içeri daldı (*Araba gezintilerine bayılıyorum, anne!*). Emma da sürücü koltuğuna geçerek anahtarını kontağa soktu.

—

Adam Toyota'yı çoktan çalışmaz duruma getirmişti.

Bir gece önce arabanın kaputunu sessizce açıp iki akü kablosunu da kesmişti.

Arabalardan pek anlamazdı. Günlük yaşamında kendi Honda CR-V'sinin yağını değiştirmeye bile cesaret edemezdi. Ama modern kurgu yazarının kirlili

sırrı da buydu işte: Her şeyi öğrenmekten yalnızca bir Google araması uzaktaydınız. Bir araç sabotajı sahnesi yazmak için tamirci olmanıza ya da süper-novadan kaçış yazmak için fizikçi olmanıza gerek yoktu. Tüm araştırmalar elinizin altındaydı, dikkatle incelenip seçilmeyi bekliyorlardı. İşin ağır kısmını başkaları halletmişti. Yazarlar bukalemun gibiydi. Numaracı. Öyleymiş gibi yapan tipler.

Korkutucu sonuç da şuydu: Her şeyi yapabilen bir kötü karakter.

Emma'nın katili o gece kendini geçmişiyse ya da becerileriyle sınırlamayacaktı. Kısa bir hazırlanma süresiyle her ne isterse olabilirdi. Tehlikeli bir bilinmezdi o, bir İsviçre Çakısı, bir şekildeğiştiren, internetin en derin, en karanlık bilgi arşivinin toplamı.

Kilit nasıl açılır?

Kazık bağı nasıl bağlanır?

Şahdamarı nasıl kesilir?

Polisin yalan makinesi testi nasıl geçilir?

Onun en büyük gücü buydu. HGKaneOfficial kullanıcısı adının kendi çevrimiçi yazı grubunda sık sık söylediği o laf gibi: *Bir hikâyede yazar, Tanrı'dır.*

—

“Of, hadi ama.”

Emma anahtarı tekrar tekrar çevirdi. Kalbi kulaklarında atıyordu. Laika arka koltuktan onu izliyordu.

Anne, sorun ne?

Emma direksiyonu yumrukladı. Yağmur artık sağanak hâlinde yağıyor, Toyota'nın metal çatısını dövüyor, camın ardında kalan evdeki ışıkları bulanıklaştırıyordu.

Neden korkuyorsun?

Değerli vaktini boşa harcadığının farkındaydı. Kendine sakin kalması, sorunları çözmesi gerektiğini söyledi. Görünmez bir psikopat. Zehirlenmiş olma ihtimali bulunan bir köpek. Araba yok, internet bağlantısı yok, telefon çekmiyor. Katilin ön çalışması kusursuzdu.

Ama...

Emma, Jules'un evindeki sabit hattı hatırladı. Yazar, kendi deyimiyle, Tanrı olabilirdi ama o telefonda haberdar olmasının imkânı yoktu çünkü Emma bir aydan uzun bir süre önce onu fişten çekmişti. *Cinayet Dağı*'nı okumadan çok uzun zaman önce.

Hâlâ oradaydı. Kilerde.

Yağmurla yıkanan camın ardından ön verandaya göz gezdirdi. Zaten içeri sığınmak da elindeki tek seçenektir. İki yönde de dönümlerce çimenlik arazi, açık bir sahil ve kilitli kulübeler dışında hiçbir şey yoktu. Yine de çalışmayan arabadan çıkıp yardım çağırmak için koşmayı düşündü. Deek'in evi dört yüz metre ötedeydi. Başarabilir miydi?

Bir déjà vu hissiyle kanı buz kesti. Bu sahneyi daha önce okumuştur. Her nasılsa, tastamam bunu.

Psikolog böyle ölmüştü. Orman bekçisinin kamyoneti çalışmayınca genç kadın takılıp duran motorla uğraşmaktan vazgeçmiş, kapıdan çıkmış ve tekrar kulübeye doğru koşmaya başlamıştı. Yüksek kalibreli bir mermi belinden aşağısını felç ettiğinde yolun ancak yarısına gelebilmişti.

H. G. Kane'in Psikolog'un düşüşünü nasıl anlattığını –*sanki omuriliği görünmez bir makasla kesilmiş gibi*– ve kadının işlevsiz bedenindeki o küçük dehşetler karşısında nasıl da iğrenç bir hayranlık duyduğunu hatırladı. Ceketinin üzerinde kemik parçaları. Etrafa yayılan sidik birikintisi. Kadının, bedeninin alt kısmını paramparça olmuş dirseklerinin üzerinde sürüklemeye

çalışırken gözlerinde parlayan gözyaşları, aldığı yaranın kalıcılığını idrak edemeyerek adama onu bıraksın diye yalvarışı.

Emma, yazarın hırıltılı nefesini sanki arabada onunla birliktymiş gibi duyabiliyordu. Birden tüyleri diken diken oldu ve arka koltuğu tekrar kontrol etti. Tek görebildiği Laika'nın beyaz yüzüydü.

Yalnızca o ve köpeği vardı.

Kendine sakın kalması gerektiğini hatırlattı.

Yürüyerek kaçmak gibi bir seçeneği yoktu. Adam, kesin açıklıktaki otların arasında elinde bir ateşli silahla bekliyordu. *Cinayet Dağı*'nda isimsiz katilin kızılötesi gece görüşü olan ve sekiz yüz metreden bile ölümcül yara açabilen mekanizmalı Savage AXIS .30-06'sı vardı. Deek'in evine olan mesafenin iki katına kadar etkiliydi. Onun görüş alanında kalacak şekilde kaçmaya çalışırsa adamın onu vuracağı kesindi.

Dört yüz metre bir idam hükmüydü.

Ama yirmi metrelik bir mesafe için durumun farklı olduğunu umdu.

"Eve koşuyoruz," diye fısıldadı. "Hazırlan."

Hem Laika'ya hem de kendine.

Daha çok kendine.

Kilitleri açtı. Kapıyı parmaklarının ucuyla itirdi ve yağmura adım attı. Artık bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve yaklaşan ayak seslerini bastıracak kadar da gürültülüydü. Arka kapıyı açıp Laika'yı dışarı çıkardı. Korkacak zaman değildi.

Ön verandaya doğru koştu. Avuçları havayı yararken buz gibi damlalar omuzlarına vuruyordu. Laika da hemen yanında soluk soluğaydı.

Emma koşarken uzun kalibreli bir silahın onu belinden vurmasına hazırlandı.

Adam, Emma Carpenter'i omurgasından vurdu ve...

Beklediği gibi olmadı.

Verandaya ulaştı. Anahtarlığını çıkarıp kaygan kilidi tuturmaya uğraştı –“Kahretsin!”– ve tam anahtarı sokup kaygan parmaklarıyla arka arkaya çevirirken arkasındaki sedir basamaklardan bir karaltının turmandığını hissetti, adamın eldivenli parmakları arkadan boğazına doğru ilerlerken içini bir korku sardı. Ama sonra kapı pat diye açıldı. Emma evin sıcak ve güvenli ortamına adım attı. Kapıyı arkasından kaparken neredeyse Laika’nın kuyruğunu sıkıştıracaktı.

Hızla dönüp sürgüyü kilitledi.

Gözetleme deliğinden baktığında n basamaklar boştu. Adam sahiden orada mıydı?

Neredeydi?

nemi yoktu. İçeri geri girebilmek bir zaferdi. Kapalı duvarların arası güvenliydi. *Cinayet Dağı*’ndaki gece görüşlü tüfek içeride işe yaramazdı. Zemin katın tüm ışıklarını yaktı, bilinmeyen her alanı aydınlattı. Portmantoda çömelmiş biri ya da mutfak adasının ardında ölümcül bir pusu yoktu. Sonra gıcırdayan ıslak ayakkabılarıyla kilere koşup Jules’un antika ev telefonunu buldu. Tam da haftalar önce bıraktığı rafta dokunulmadan duruyordu ve siyah kordon etrafına sarılıydı.

Adam arabasını bozmuştu.

Kablolu modemini, telefon sinyalinin engellemişti.

Ama bunu, Emma’nın yirminci yüzyıldan kalma sürprizini bilmesine imkân yoktu. Emma kablonun ucunu duvardaki yerine takıp yumuşak tuşlara basarak 911’i aradı.

–

Adam telefon hattını da kesmişti.

–

“Cidden mi?” Emma telefonu öfkeyle duvara fırlattı.

—

Geçtiğimiz yüzyılda inşa edilen tüm evler standart telefon kablolarıyla birbirine bağlı olurdu ve Google sağ olsun, adam bu kabloların en yakın yolun (ki bu durumda Emma’nın evinin dört yüz metre ilerisinde kalan Wave Caddesi’nin) hizasında, otuz ila kırk beş santim derine gömülü olduğunu öğrenmişti. Küçük bir kürekle bir tel kesici işini görmüştü.

Emma yeni yeni kavıyordu. *Cinayet Dağı*’na bir yıldız vermesine neden olan o makul korku “klişeleri” şimdi onun tartışılmaz gerçeği idi.

Silah yok.

Araba yok.

Telefon yok.

Bu hikâyenin kurbanı için hiçbir kaçış yolu yoktu. Ne polise ne de dışarıdan yardım alabileceği herhangi birine ulaşabilirdi. *Cinayet Kanyonu*’nda araçla ulaşılması imkânsız ıssız bir yol vardı. *Cinayet Ormanı*’nda park devriyelerinin uğramadığı bir kamp alanı. *Cinayet Gölü*’nde suyun bizzat kendisi engeldi.

Oysa bu gece farklıydı.

Emma, *Cinayet Sahil*’nin ön hazırlığını büyük oranda kendini yapmıştı. Adam onun bir kamp gezisine gitmesi ya da eyalet boyunca tek başına araç sürmesi için haftalarca beklemek zorunda kalmıştı. Emma’nın bu avı zorlaştıracak bir ailesi, arkadaşları ya da anlamlı insan ilişkileri yoktu. Kendini bile isteye bu yağmurlu adaya kapamıştı ve

adam Emma'yı dış dünyaya bağlayan birkaç küçük bağı da kopararak son ihtimalleri de elemiştir.

Yalnız kalmak mı istiyordu?

Kalmıştı işte.

Bir H. G. Kane romanında bu noktada kurbanlar çoktan titremeye ve ağlamaya başlardı. Eyleme geçmeyen, yalnızca tepki veren av hayvanlarıydı hepsi. Detayları titizlikle hazırlanmış ölümlerinden önce nadiren bir cesaret ya da kararlılık kırıntısı gösterirlerdi. Oysa Emma Carpenter farklıydı.

Oturma odasında titreşen turuncu ışık adamı şaşırttı.

Emma... sigara yakmıştı.

Sigara içmek: Evsahibinin feragat belgesindeki kesin fesih sebebi. Gerçi artık pek bir önemi kalmamıştı, Emma da bunu gayet iyi biliyordu. Bu sefer ucuzcudan aldığı vantilatör yoktu. Titreyeren elleriyle sigarasını tütürürken pencereye yaklaşıp yağmur suyunun bulanıklığından dışarı baktı. Parmaklarını cama dayadı, dönümlerce uzanan araziye gözlerini kısarak taradı. Katilini arıyordu.

Soldan sağa, uzun otlardan kıyıya vuran dalgalara doğru bakındı, ardından tam tersini yaptı ve bakışları bir an için çimene benzer bir şeyin içinde gizlenmiş katiliyle göz göze gelir gibi oldu. Sadece kısacık bir an, tamamen tesadüf eseri, buraya hayatını almaya gelen şahsın saklı bedenine doğruca baktı.

Sonra bakışlarını gezdirmeye devam etti.

Hiçbir şey görmemiştir.

-

Adamın dışarıda bir yerde olduğunu biliyordu.

Bel hizasındaki otların arasında, onu göremeyeceği bir yerde.

Oradan bana bakıyor.

Hareket sensörleri çalışmamıştı ve karanlık bir bakıma rahatlatıcıydı. Bir güvenlik çeperi gibiydi. Şimdilik. Sıktığı dişlerinin arasında sigarasıyla beyaz tahtaya doğru ilerledi, tahta kaleminin kapağını açtı. YARDIM ET, yazdı Deek'e. 911'İ ARA.

Deek'in uzakta kalan evi karanlıktı, ufukta neredeyse görünmezdi. Üst kattaki pencerelerden birinde bir gece lambasının zayıf ışığı görülüyordu sadece. İhtiyar adam muhtemelen yatağındaydı. Bir şeyler okuyor ya da bir şeyler içiyordu. Ya da ikisini aynı anda yapıyordu. Gözünü dört açacağına söz vermişti ama alt kata inip teleskopuna bakmasının üzerinden saatler geçmiş olabilirdi. Tabii o da aklına geldiyse.

"Sıçayım." Emma kalemi fırlattı.

İki uzay gemisi. Boşlukta yapayalnız.

O zamana kadar eve girilebilecek her yeri ezberlemişti. Sigarasını dişlerken kafasından bir liste çıkardı: zemin katta iki kilitli kapı ve açılmayan iki cam. Ama adam -artık her kimse-eve zaten rahatça girmişti. Bu geceki hikâyenin yazarı oydu ve tüm anahtarlar elindeydi. Ön kapının önüne yatık bir masayla barikat kurdu ama hiç yeterli olacakmış gibi gelmiyordu.

Derin bir nefes aldı.

Sonra aldığı nefesi verdi.

Merakına engel olamadı. Acaba H. G. Kane, *Cinayet Sahili*'nde onun hikâyesini nasıl yazacaktı? Gerçek adını mı kullanacaktı? Görünüşünü, eylemlerini, kişiliğini nasıl tasvir edecekti? *Görölmek* teninin karıncalanmasına neden oluyordu.

Adam dışarıdaydı. Dışarıda bir yerde.

Sağ elinde Jules'un mutfağından aldığı bıçak vardı, ödeşmeye niyetliydi. Emma bıçağı saplayabilirdi. Yarabilirdi. Bu gece

şansı yaver giderse *Cinayet Sahili*'nin hiç yazılmamasını sağlayabilirdi.

Şansı cidden yaver giderse.

Öyle ya da böyle, Emma o zavallı Apalaş yürüyüşçülerinin, Hukukçu ile Psikolog'un aksine iki avantajı olduğunu biliyordu. Birincisi, H. G. Kane'in kitabının içinde yer aldığının farkındaydı. Dışarıdaki dengesiz adamı motive eden şeyleri kısmen de olsa anlıyordu.

İkincisi mi?

Bununla yüzleşmek canını yaksa da bu gece ölmek umurunda değildi. Cidden. Hem de hiç. Bu oyunu oynamaya istekliydi, evet ama sadece bir korku filminin kadın kahramanının kötücül hayaletlerle dolu evden sağ çıkmasını umar gibi. Yası onu aylardır kendi ölüm sarmalına hapsetmişti; ağır ağır, önlenemez biçimde süzülen hareketsiz bir uçak gibi. Ancak şimdi bu durum tam tersine ona bir üstünlük sağlıyordu.

Adamın hiç beklemediği bir üstünlük.

Sigarasını lavaboya atarken, *Senden korkmuyorum*, diye düşündü.

Günler önce penceresine çarpan o kuşun bir işaret olduğunu düşünmeye başlıyordu. H. G. Kane'in *Cinayet Dağı* kitabı için o uğursuz değerlendirmeyi gönderdiği saniye çarpmıştı. Sanki o ânı beklermiş gibi tok ve irkilten bir gumbürtüyle.

Emma doğaüstü şeylere inanmazdı.

Genellikle.

Ama dört yıl önce verandada Shawn'la oturup tupturuncu güneşin Wasatch Dağları üzerinde yükselişini izlediğini hatırlıyordu. Kocaman fincanlardan zencefil çaylarını yudumlar-ken bir gece önceki Cadılar Bayramı partisi yüzünden gözleri kıpkırmızı, kafaları bulanıktı. Emma'nın gözkapaklarında hâlâ yapış yapış, siyah Catwoman makyajı vardı. Daha önce çocuk meselesini konuşmuşlardı; bazen şakacıktan, bazen içtenliğin kıyılarında, sürekli *şayet, olduğunda* ya da *belki* gibi ifadelerle yumuşatarak. Ama o gün, o berrak ve buz gibi sabah vakti, kocası Batman başlığıyla uyumaktan dağılmış saçlarını karıştırıp dumanı tüten çayından bir yudum almış ve açık konuşmuştu.

Çocuk istiyorum, demişti. Senden.

Hadi bir aile kuralım, Em.

Emma buna ne cevap verdiğini –kabul mü etti, şakaya mı vurdu yoksa hiçbir şey söylemedi mi– hatırlamıyordu ama nasıl hissettiğini hatırlıyordu. İnsan nihayetinde kelimelerden ziyade

hisleri hatırlıyordu ve o an, akşamdan kalma Batman ve Catwoman olarak güneşin boyası pul pul olmuş verandaya doğuşunu izlerken kalbinin göğsünden taşacak gibi şiştiğini hatırlıyordu.

İşte o zaman olmuştu.

Tam ortalarındaki camda ürkütücü bir *gümbürtü* ve verandaya dağılan gri-kahverengi tüyler. Zamanlamanın keskinliği kasti gibi gelmişti, o intihara meyilli küçük saka sanki Emma ile Shawn'ı tam olarak nelerin beklediğini bilirmiş gibi. Yıllar süren denemeler ve gebe kalamama. Anlayışlı doktorlar. Tadı kirece benzeyen vitaminler. Bomboş kalan bebek odası. Saçma sapan pembe çiçek yaprakları olan yumurtlama takibi uygulaması. Kavgalar. Sancılı, anlamsız *belirsizlik*, şimdinin rehin tuttuğu gelecek. Shawn'a midesinin bozulduğunu söyleyerek tuvalette gizli gizli ağladığı geceler. O anda bile durumun ürkütücülüğünü gergin bir kahkahayla karşılamışlardı.

Umarım bu bir işaret değildir, demişti Shawn.

Emma, ölen saka kuşunu arka bahçeye gömüp gömmediklerini hatırlamıyordu ama gömdüklerini umuyordu. Şimdi burada, Strand'de, yıllar sonra, o çok daha büyük ve daha renkli kuş Jules'un penceresine çarptığında onu alıp arka bahçedeki ateş çukurunun yanına özenle gömmüştü. Pencere kenarındaki rehber, ölü kuşu Washington kıyılarına özgü *kırmızı göğüslü ağaçkakan* olarak tanımlıyordu.

Ancak H. G. Kane'in tam da o günkü sözlerinden ötürü bu da sıkıntılı bir keşifti. İnternette verdiği o tuhaf yanıt; *senin gibi ağaçkakanlar* gibi alakasız bir saçmalık.

Ağaçkakan.

Penceresinde ölen kuş. O mesajın birkaç dakika öncesinde.

O günden beri Emma kendini bunun sadece bir tesadüf olduğuna, yazarın hakaretinin kesinlikle bilemeyeceği alakasız bir hadisenin üstüne denk geldiğine inandırmıştı. Ama bugün öyle olmayabileceğini düşünüyordu. H. G. Kane onunla oynu-

yor, kendi şeytani tarzıyla ona sandığından da yakın olduğunu ima ediyordu. Tanrısal bir güce hükmettiğini. Emma'nın onun hikâyesinde, bir ağaçkakanın bile ondan habersiz düşemeyeceği bir yerde sıkışıp kaldığını.

Emma'nın midesi kasıldı. Bu imkânsızdı.

Gerçeklikle olan bağı yitiremezdi. Şimdi olmazdı.

Ama... adam başka türlü nereden *bilecekti*?

—

Dışarıdaki yaratığın nasıl bir şeye benzediğini öğrenmeliydi.

Yanında hangi malzemeleri getirdiğini. Hangi silahları taşıdığını. Onun *yüzünü* maskesiz görmeli, onu insani bir şeye çevirmeliydi.

Dışarının karanlığı boyanmış beton kadar katı, o kadar delinmezdi. Pencerenin önünde dikilirken silahla vurulabileceğinin farkındaydı. Ama H. G. Kane silahları pek tercih etmiyor, diye hatırlattı kendi kendine. *Cinayet Dağı*'nda kötü adam tüfeğini yalnızca yürüyüşçüler kaçmayı başaracak gibi olduğunda kullanmıştı. Belki de yeterince kanlı değillerdi ya da kurbanlarını fazla hızlı öldürüyorlardı. Her halükârda Emma bunu adama karşı kullanabilirdi.

Oda oda dolaşarak zemin kattaki tüm ışıkları söndürdü. Katilin buna şaşırmasını umuyordu. Sonra tekrar oturma odasının penceresine dönüp sessizce bekledi, gözbebeklerinin loş ışığa alışmasına izin verdi.

Bunun için karanlığa ihtiyacı vardı.

“Bakalım neymişsin.”

Polaroid'i –Jules'un kitaplığında duran vintage fotoğraf makinesini– cama dayadı. Başparmağını deklanşörün üzerine hafifçe bastırarak yeşil ışığı bekledi. Sonra da sertçe basıp tatmin edici bir ses çıktığını duydu.

Makinenin flaşı patladı. Düşüşlerinin ortasında yakalanmış yağmur damlaları, tel örgü, daha ilerideki kumlu patikanın ucu bir karede dondu. Sonra yine karanlık çöktü ve görüntünün izi gözlerinin önünde bir film negatifi gibi asılı kaldı.

Adamdan iz yoktu.

Fotoğraf makineden çıkıp yere, Emma'nın ayaklarının dibine düştü. Yanında duran Laika gerilimi hissetmiş gibi sızlandı.

"Sorun yok," diye yalan söyledi Emma.

Parmaklarının ucunda bir sonraki pencereye ilerledi. Bir kez daha deklanşöre yarım basıp yeşil ışığı bekledi ve bir fotoğraf daha çekti. Flaşın canlı ışığı karanlığı bir kez daha deldi. Jules'un çamurlu çimenliğini, fazla büyümüş orman güllerini ve ardında dönümlerce uzanan sarı kumulları gördü. Yağmur damlalarını donduran bir ışık patlaması daha.

Davetsiz misafir yoktu.

"Neredesin?"

Adam günlerdir Emma'dan bir adım öndeydi. Tedirgin edici bir kesinlikle hamlelerini bekliyordu. Bir romanda, yazar sahiden de Tanrı olabilirdi.

Ama gerçek dünyada Emma, Tanrı'nın var olmadığından emindi. Dışarıdaki sıradan bir adamdı.

Değil mi?

Aynen öyle. Ayağının dibindeki parkeye bir fotoğraf daha düştü. Laika fotoğrafı kokladı.

Belki de sadece beni korkutmaya çalışıyordur. Belki de vazgeçip gitmiştir...

Hayır. Böyle bir umuda kapılamazdı. H. G. Kane, Washington'dan buraya kadar ona küçük düşüren kitap yorumları yazma konusunda uyarı niteliğinde bir ders vermek için gelmiş olamazdı.

Son pencere.

Laika korkuyla inledi.

“Hadi.” Emma fotoğraf makinesini yine cama dayadı. Deklanşöre son bir kez basarken başka olasılıkları (ya çoktan eve girdiyse?) düşünmemeye çalıştı. Karanlığı aydınlatmadan önce yazarın yüzünün camın hemen ardında, kendi yüzünden birkaç santim ötede olduğunu ve her bir detayın IMAX netliğinde karşısına çıkacağını hayal etmekten kendini alamadı. Adam eldivenli yumruğunu cama indirip soluk borusuna yapışmadan hemen önce kendi katiliyle göz göze geldiğini hayal etmekten.

Çıkırt. Parlak ışık patlaması.

O donmuş mikrosaniye içinde Emma önündeki alanın, çiçekliklerin, ateş çukurunun boş olduğunu gördü. Eski sandalyeler de...

İşte oradaydı.

Emma’nın göğsü sıkıştı. Detayların hepsi çoktan kaybolmuş, izler Emma’nın retinasından silinip gitmişti ama ne gördüğünü, neyin fotoğrafını çektiğini biliyordu: Çömelmiş biri.

“Buldum seni.”

Adam, Emma’nın beklediğinden daha yakındı. Jules’un hareket sensörlerinin on metrelik bir algılama mesafesi varsa adam bir adım daha ötedeydi. Evin koruma önlemlerini bu kadar net belirlemiş olması huzursuz ediyordu. Nereye kadar yaklaşması gerektiğini çok iyi biliyordu...

Fotoğraf, ayağının dibine düşerek Emma’yı irkiltti.

Görüntünün belirmesi birkaç dakika sürecekti. Yere çöküp fotoğrafı aldı ve boştaki eliyle deklanşöre basıp bir fotoğraf daha çekerek –*çıkırt*– dışarıdaki çimler aydınlattı.

Karaltı gitmişti.

“Siktir.”

Ancak Emma hayal kırıklığını göstermeyi reddetti. Kendini ve Laika’yı korunabilir bir odaya kilitleyip geleceğinden emin olduğu saldırıya hazırlanması gerektiğini biliyordu. Ama önce dışarıda pusuya yatan adama son bir şey söylemesi gerekiyor-

du. Adam, Emma'nın münzevi hayatının tüm nüanslarını, tüm zayıf noktalarını, tüm özel şeylerini öğrenmiş olabilirdi. Ama Emma da bir şeyler gözlemliyordu.

Cama doğru hohlayarak bir buğu oluşturdu. Sonra işaret-parmağıyla tersten tek bir kelime yazdı:

AMATÖR

—

Lütfen beni öldürme, yazdı cama.

LÜTFEN.

Dehşete düşmüş kadının canını kurtarmak için yalvarmasını izlemek adamı memnun etmişti. Emma Carpenter, o camdan evin içinde durumunun gerçekliğini idrak etmeye, ön ve arka kapılara barikat kurarak yalnızca biraz daha zaman kazanmış olduğunu anlamaya başlıyordu. Sadece birkaç dakika ve birkaç saniye. Adam içeri girmenin başka bir yolunu bulacak ya da o yolu kendi açacaktı. Tesisat kanalında piton gibi sürünecek ya da atık su borusuna tırmanacaktı.

Yalvarmak, Emma'yı kurtarmayacaktı.

Köpeğini de.

—

“Gel buraya, Laika.”

Elinde bıçakla hayvanı üst kata, Jules'un ana yatak odasına çektiirdi ve kapıyı arkalarından kapadı. Kilit yoktu. Yine de burası evdeki en güvenli odaydı. Yalnızca tek bir giriş noktası vardı –bu kapı– ve onun önüne de barikat kurulabilirdi. Ayrıca iki muhtemel kaçış yolu vardı: ikinci kat penceresi ve alt kata

inen bir çamaşır bacası. Emma mecbur kalırsa o cılız kıcını bacaya sığdırabileceğinden büyük oranda emindi.

Büyük oranda.

Boştaki eliyle fotoğrafı salladı –plastığimsi bir *şak şak şak*– ama görüntü hâlâ oluşmamıştı. Katili göremeyeceği kadar bulanıktı.

Laika korkuyla inledi.

“Sorun yok,” diye fısıldadı Emma. “Her şey yolun–”

Dışarıdaki ışıklar yandı. Adam eve on metreden daha yakındı artık, batıdan geliyordu. Emma yatak odasının penceresine koşup bir şeyler görme umuduyla perdeyi çekti ama arka bahçe tekrar karanlığa gömüldü. Tuhaf bir ses duydu. Keskin bir darbe sesi. Sanki bir golf sopasıyla topa vurulmuş gibi. Hemen ardından yere düşen camın hafif şingirtısı geldi.

Işık söndü.

Emma kendini bir kez daha açıkta hissederek pencerenin altına çömeldi. Sesi çözememişti. Neydi o? Silah sesi değildi. Fazla boş, tuhaf bir biçimde fazla boğuktu.

Laika kulaklarını dikip kaskatı oturdu.

Anne, o neydi?

“Bilmiyorum.”

Ortalık yine aydınlandı. Bu kez kuzeydeydi. Diğer hareket sensörü çalışmıştı. Sonra zayıf bir tıkırtı daha duyuldu ve yine karanlık çöktü.

Laika inledi.

Adam ışıkları teker teker vuruyordu. Emma’nın üzerindeki gücünden keyif alıyordu. Peki neyle vuruyordu? Susturucu takmadıysa silah olamayacak kadar kısık bir sestti. *Cinayet Dağı*’nda H. G. Kane gizlenme zahmetine girmemişti çünkü gerek yoktu. Oysa Emma Strand’de ne kadar izole olursa olsun silah sesini duyabilecek mesafede bir komşusu vardı.

Ama... o tuhaf tıkırtılar susturucu takılmış olsa bile ateşli bir silahtan çıkamayacak kadar sessizdi. Filmlerin susturucu-

lar hakkında söyledikleri her şey yalandı, nihayetinde bir silahı ateşlemek her halükârda kontrollü bir patlama demektir. Fiziği susturamazdınız. Tabii H. G. Kane gerçekten sihirli değilse... Bu onun hikâyesi ve onun kurallarıydı...

Delirme, Emma.

Şimdi olmazdı.

Emma ne zaman gecedan ders planlarına dalsa, *Beklenti gerçeğin kendisinden beterdir*, derdi Shawn. Emma hiçbir zaman diğeri öğretmenler gibi doğaçlama takılamazdı. Bir metin yazar ve onu ezberlerdi. Esprilerinin bile provasını önden yapıyordu. Bayan Carpenter, Utah'taki en berbat matematik öğretmeni değilse bile kesinlikle en utangacıydı.

Bu kadar kafa yormaktan vazgeç. Beklenti her zaman gerçeğin kendisinden beterdir.

Her zaman.

Belki de bu gece nihayet kocasının yanıldığını kanıtlayacaktı. Elindeki Polaroid fotoğraf nihayet tamamlanmış, görüntü netleşmişti.

Onu gördü.

—

Emma'nın fotoğrafı meşhur olmuştu.

Dehşetten titrediği o saniyelerde muhtemelen yarı odaklanmış, yağmur damlalarıyla kaplı bir camın ardından çekilmiş o Polaroid'in günün birinde milyonlar tarafından görüleceğini bilemezdi. İnternetin daha karanlık mecralarında oturma odasındaki cinayet mahalini gösteren bir sürü (daha kanlı) fotoğraf dolassa da Emma'nın çektiği fotoğraf, Strand Sahili katliamının ikonikleşmiş görüntüsü hâline gelmişti. Bu satırlar kaleme alındığı sırada

çoktan *Newsweek*, *Washington Post* ve *New York Times*'ta yayınlanmıştı. Bir kurbanın kendi katilinin şipşak fotoğrafını çekmesi nadiren görülen bir durumdu ve bu da kesinlikle gizemin bir parçasıydı. Toprağın altından bile konuşuyordu.

Rahatsız edici bir fotoğraf olduğu inkâr edilemezdi ve o aralık gecesinin nam salmasına neden olan dehşetlerin başlangıcını simgeliyordu: uzuvların kesilmesi, oksijensiz kalma, ablukaya alma, silah sesleri. Ayrıca, okurların da farkında olduğu üzere, dört kişinin yaklaşan ölümünün habercisiydi.

Emma da buna dahildi.

—

Adamın yüzünde maske yoktu.

Açıktaki kalan teninin sanki suya yatırılmış gibi tuhaf bir solgunluğu vardı. Gözlüğünden kameranın parlak flaşı yansıyor-
du. Cesede benzer bu çehre, tam fotoğrafı çektiği anda ona bakıyordu. İfadesini okumak imkânsızdı. Yağmurdan sıırıslam olmuş bir trençkotla siyah kargo pantolon giymiş, siyah eldivenler ve kenarlıklı fötr şapka takmıştı. Üzerindeki kıyafetlerin tarzlarının ve dönemlerinin uyumlu bir uyumsuzluğu vardı: Şapka, 1930'ların gazetecilerine özgüydü ve *Hellraiser*'ın parlak derisi çiğ istiridyenin yapış yapış, gri etinin etrafına sarılmış gibi duruyordu. Uzun otların arasına çömelmiş olan adam fotoğraf karesinde dondurulduğunda, bir çocuğun penceresi önünde yakalanmış bir sapık gibi sersem görünüyordu.

Koyu renk fötr şapka tanıdık gelmişti. Emma, şapkanın kenarlıklı hatlarını adamın yatak odasında ilk belirlediği andan hatırlıyordu. Demek onu *sahiden* görmüştü. Başından beri. Adamın eldivenle korunan ellerinde herhangi bir silah göremi-

yordu ama belinde şüphe uyandıran bir şey asılıydı. *Silah mıydı o? Işıkları onunla mı vuruyordu?*

Fazla loştu. Fazla bulanık.

Fotoğrafi bir kez daha salladı –*şak şak*– ve gözlerini kısarak daha yakından baktı. Tüfek değildi. Ya da en azından filmlerde gördüğü tüfeklerden değildi. İnce, siyah bir şeydi, yansıyan ışık hilal hâlinde üzerine düşmüştü. Adamın sağ elinin hemen altındaydı. Son derece ağırbaşlı, tuhaf ve zarıftı. Bir baston ya da şemsiye gibi. Ama ikisi de değildi. Emma'nın bir tahmini vardı ama aklından hemen savuşturdu. Öyle bir şey mümkün olamazdı.

Laika, Emma'nın arkasında tekrar iniledi. *Anne...*

Emma fotoğrafı daha hızlı sallarken, “Sessiz ol,” diye fısıldadı. Daha fazlasını öğrenmesi gerekiyordu.

Şak şak.

Nafileydi. Fotoğraf tamamen oluşmuştu. Gözlerini yeniden kısıp solgun tenli adamın yanındaki o tuhaf şekli çözmeye çalıştı ama elinde ilk tahmininden başka bir şey yoktu. İnanılmaz kadar korkunç olan şu tahmin. Hani adam sanki bir...

Laika tekrar sızlandı, kulak tırmalayan tiz bir sestti. Derken parkenin üstüne kusuverdi. Emma dönüp baktığında bir parça soluk et daha gördü. Çiğnenmiş tavuk göğsü, daha az önce köpeğinin boğazından tırnaklarıyla söküp aldığıının aynısı.

İnanamama hâli –*bir taneden fazla mı vardı?*– dehşete dönüştü.

Bir taneden fazla vardı.

Laika'nın hayatını kurtaramamıştı. Titreyen parmaklarıyla topağı alıp etin içine gömülmüş kırmızı tabletleri aradı. Bir tane buldu. İki. Kıvamlı kusmuğun içinde birkaçı daha yüzüyordu, *bu da demek oluyor ki...*

“Ah, olamaz.”

Laika'nın midesinde daha fazlası vardı. Şu anda.

Öldürücü dozda.

-

Laika'nın adının karanlık bir yanı da vardı.

Genelde gözden kaçsa da 1957'de uzaya giden ilk köpek aslında dünyaca meşhur o yolculuğu atlatamamıştı. Shawn bunu öğrendiğinde çok şaşırmıştı.

Nasıl yani? Gerçekten mi?

Evet, gerçekten. Tarihin ilk köpek kozmonotu mekanik bir arıza nedeniyle fırlatıldıktan birkaç saat sonra ölmüştü. Zavallı hayvan Sputnik 2'nin metal kapsülü içinde yanarak can vermişti. Üstelik kapsül, Laika'nın cesedi hâlâ içinde olduğu hâlde beş ay daha yörüngeye doğru ilerleyecekti.

Shawn iç geçirmişti: *Vay canına. Bu... gerçekten korkunç.*

Ama dahası da vardı! O şerefsiz biliminsanları zaten Laika'nın eve dönüşünü hiç planlamamıştı. Başından beri bir intihar göreviydi bu. Laika'nın roket takılmış tabutuna yedi günlük köpek maması konup otomatik olarak dökülecek şekilde ayarlanmış, son güne denk gelecek kısmına zehir konmuştu. Fakat işi ellerine yüzlerine bulaştırmış, hayvanı daha ilk günden yakarak öldürmüşlerdi.

Tatlı anları mahvetmeye amma da bayılıyorsun, Em.

Bunu duyunca gülümsemişti.

İşim bu.

-

"Siktir." Zemini yumrukladı. "Siktir, siktir."

O kara gözler onu izliyordu.

Özür dilerim, anne.

Dışarıda doğu tarafındaki ışık yandı. Ardından da insanı ürperten başka bir tıkırtıyla tekrar karanlık çöktü. Adam evin

etrafını turluyordu. Emma ellerini şakaklarına bastırıp düşünmeye, dikkatini dağıtan her şeyden kurtulup odaklanmaya çalıştı. Önce Laika'yı kusturması gerekiyordu, hem de hemen, o tabletler midesinde çözünmeden önce. Sadece öğürmesini sağlamak yetmezdi. İçi tamamen temizlenmeliydi. Yalnızca birkaç dakikası vardı, belki de daha az. Hatta belki de çok geç kalmıştı. Laika yiyeli ne kadar olmuştu?

Ben kötü bir şey yedim, anne.

Laika'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seni gidi aptal."

Oksijenli su? Evet. Birkaç gece önce Laika'nın kesilen dişeti-ni temizlemek için kullanmıştı. Peroksit, kusmayı tetiklemenin en hızlı yoluydu. Hemen. Yazar içeri girmeden. Emma zamanının azaldığının farkındaydı.

Bu gece ölecek miydi?

Hiç sorun değildi.

Ölümü boktan bir kitapta ölümsüzleştirilecek miydi?

Ona da tamam.

Ama Laika'nın ölmesine izin vermek?

Hayatta olmaz.

Ayağa kalktı. Ne yapması gerektiğine karar vermişti. Alt katta mutfak lavabosunun altında, tam da bıraktığı yerde bir şişe oksijenli su olduğunu biliyordu. Gözünün önünde canlandırabiliyordu: Beyaz kapaklı kahverengi bir şişe. Yatak odasının kapısını açıp koridora bir göz attı.

Zifiri karanlıktı.

Dışarıda dördüncü ve son sensörlü ışık da güçlü bir sesle parçalanırken son bir kez Laika'nın beyaz yüzüne baktı.

"Seni kurtaracağım."

Basamaklardan indi.

Zemin kat karanlık bir diyaroma gibiydi. Yağmur damlaları camı ve çatı padavralarını dövüyordu. Buranın sıcaklığı iyiden iyiye düşmüştü sanki.

Mutfak, diye fısıldadı zihni. *Lavabonun altı*.

Oraya doğru parmak ucunda ilerledi.

Yürürken solunda kalan pencereleri taradı. Ev suyun altına batmış, çoktan yüzeyin kilometrelerce altına inmiş ve inmeye de devam ediyormuş gibiydi. Her tarafında milyonlarca galon buz gibi deniz suyu vardı sanki. Basınç artıyordu. Kâbusu vücut bulmuştu.

Adam orada değildi.

Nefes almayı hatırladı. Sağında bir yerlerde elektrik düğmesi vardı ama ne olursa olsun karanlıkta kalması gerektiğini biliyordu. Bir elini uzatıp lambri kaplı duvara tutunarak yönünü buldu, tiktakları duyulan sarkaçlı saatin yanından geçti. Köşeyi dönüp mutfaka girerken eldivenli parmakların boğazını kavramasına kendini hazırladı.

Hiçbir şey olmadı.

Mutfak zifiri karanlıktı. Adam hemen dibinde dikiliyor bile olabilirdi. İleri doğru bir adım daha attı. Gürültülü, metalik bir

patırtı duyuldu. Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ama sesin nereden geldiğini anlamıştı. Laika'nın metal mama kâsesi.

“Tanrım.” Kâsenin üzerinden atladı.

Adamın bunu duymamış olmasına imkân yoktu.

Laika üst kattan havladı. O da sesi duymuş olmalıydı. Ya da belki de zehir kana karışmaya başlarken ilk acı krampları baş göstermişti. Emma kaç dakikası ya da saniyesi kaldığını bilmiyordu. Her şey zehrin türüne bağlıydı. Antkoagülen mi? Arsenik mi? Brometalin mi? Psikopatla pazarlığa oturmayı geçirdi aklından. *Bana ne istersen yapabilirsin ama lütfen işin bittikten sonra köpeğimi veterinerine götüreceğine söz ver.*

Mümkün değildi.

Elini elektrik düğmesine uzattı ama sonra vazgeçti. Mutfaktaki o floresanlar karanlık evin içinde işaret fişegi gibi parlardı. Kilometrelerce öteden bile açıkça görülürdü ve adam onu ânın-da enselerdi. Emma peroksiti yukarı, Laika'ya götüremezse de her şey biterdi.

Laika'yı kurtardıktan sonra ölebilirdi.

Önce olmazdı.

Kalçası mutfak adasına çarptı –neredeyse varmıştı– ve ardından tezgâhın kenarına tutunup el yordamıyla lavaboya doğru ilerledi. Oksijenli suyu bıraktığını hatırladığı dolabı buldu. Pencereden dışarıdaki karanlığa göz gezdirdi. Yazardan hâlâ iz yoktu ama ufukta Deek'in evini görebiliyordu. Yatak odasının ışığı hâlâ yanıyordu. Saat daha sekizi yeni geçtiğinden muhakkak uyanık olmalıydı. Sarhoş ama uyanık.

Lütfen, diye düşündü. Lütfen teleskopuna bak.

Gecenin içinde başka bir uzay gemisinin varlığına minnet duyarak bir süre komşusunun penceresindeki loş ışığı izledi.

Ama beklemeyi göze alamazdı. Her saniye altın değerindeydi.

Çektiği fotoğrafta saldırganın belindeki ne olduğu belirsiz silahı düşünmemeye çalıştı. Olmamalıydı, *olamazdı* ama öyley-

di. Emma, adamın belinde kılıç taşıdığından emindi. Bir metrelik kıvrımlı çelikten, Emma'nın girmeye korktuğu o ergen odasındaki tuhaf posterde görünen samuray kılıcı kadar dengeli ve öldürücü, ortaçağa özgü bir kılıç.

Şimdi düşününce... kıvrımlı kılıçlar belki birebir aynı bile olabilirdi. Sanki o posterden çıkıp canlanmış gibi. Böyle bir şeyin olma ihtimali neydi ki? Tuhaf, insanı huzursuz eden bir tesadüftü ve Emma aklını yitirmeye başladığından korktu.

Gerçek hayatta tesadüfler olabilir.

Peki kurguda?

Buna kötü yazılmış denir.

—

Mutfak lavabosunun altındaki dolabın kapağını açtı. Aşınmış menteşeler kulak tırmalayan bir sesle gıcırdadı. Önemli olan tek şey Uzay Köpeği'ni kurtarmaktı.

“Hadi. Hadi...”

Çöp kutusunu çıkardı. Bulaşık deterjanı. El sabunu. Lavabo açıcı...

Laika yukarıda inledi. Yürek burkan bir haykırıştı.

“Nerede bu?”

Bir sürü şey çıkarmaya, işe yaramaz nesneleri kenara yığmaya devam etti: böcek ilacı, çöp poşetleri, paspas başlıkları, minyatür bir yangın tüpü, Jules'un lavabosunun altında gördüğünü hiç hatırlamadığı bir sürü ıvır zıvır. Sonunda karanlık dolap tamamen boştu.

Oksijenli su falan yoktu.

Gitmişti.

Ama Emma onu buraya bıraktığından emindi. Daha birkaç gün önce, Laika'nın kesliğini antiseptikle temizledikten sonra şişeyi lavabonun altına koymuştu. *Yanlış mı hatırlıyorum?* İçi

panikle dolarken dışarıdaki yazarın da bir şekilde bunu, onun H. G. Kane'in *Cinayet Sahili*'nin değişip duran kuralları içinde sıkışıp kalmasını beklediğinden korktu.

Oturma odasında bir pencere paramparça oldu.

Adamın güçlendirilmiş camı nasıl bu kadar hızlı ve kolayca parçaladığı konusunda ateşli tartışmalar bugün bile sürüyor. Mühendisler ve cam ustaları, katilin sınırlı sayıda üretilmiş olan kılıcı Thaitsuki Tonbo Sanmai Katana (artık nam salmış kartviziti) kadar ince dövülmüş bir kılıcın bile camın gücünü zayıflatabilmek için birkaç sağlam darbeye ihtiyaç duyacağını belirtiyorlar. Bazı komplo teorisyenleri bunu ikinci bir katilin varlığına yahut Strand Sahili'ndeki yetkililerin olay yerinin idaresinde ihmalkârlıkları olduğuna dair bir kanıt olarak öne sürmekten hoşlanıyor. Ne yazık ki Emma Carpenter artık aramızda olmadığından bu konuda yorum yapamayacak. Geriye bir tek ben kalıyorum. Siz de, sevgili okurlar, bu kitabı gerçeği öğrenmek istediğiniz için okuyorsunuz. Spekülasyonları her yerde bulabilirsiniz. Bir de sahiden orada olan adamdan dinleyin.

Katil cama vurmadı. Oturduğu yerden iş yapan olay yeri incelemecilerinin anlamadığı da bu.

Adam camı delip geçti.

Tek bir merkezden gelen etkileyici bir fiziksel güçle şiddetli, iki elini kullanarak gerçekleştiren bir

itiş. Binlerce newtonluk kinetik enerji, nokta kadar minicik, sivri bir uçta toplandı. Oturma odasının denize bakan pencerelerindeki iki metreye dört metrelik camı ânında paramparça etti. Cam kırıkları şelale gibi ayaklarının dibindeki çiçek tarhlarına döküldü.

Sonra içeri girdi.

Lateks eldivenle koruduğu avucuyla pencerenin kenarındaki tırtıklı camları iterek evin zemin katına ayak bastı. Yüz on sekiz kiloluk cüssesiyle epey iriyarı bir adam olmakla beraber inkâr edilemeyecek kadar güçlüydü ve bir kedi çevikliğiyle hareket edebiliyordu. Bu manevra onu etkilemedi bile. Postalları cam parçalarının üzerine indi -çatır çutur- ve öldürmeye geldiği kadını bulmak için zifiri karanlıkta evin içine göz gezdirdi.

İç kısımlara ilerlerken sehpayı bir kenara tekmeledi. Emma'nın e-kitap okuyucusu yere düştü ve camdan bir deniz topu kırıldı. Adrenalin onu iyiden iyiye ateşlemişti; teni alev alevdi, kalbi gümbürtüyle çarpıyordu. Öldürmeden hemen önceki o heyecandı bu, günlerce sistemli bir biçimde aşama aşama geliştirdiği şeyin zirvesi. Yalnız yaşayan kurbanının alışkanlıklarını incelemiş ve planlarını oluşturmuştu. Bir bahçe küreğiyle kazı yapıp telefon hatlarını kesmiş ve çığ tavuk göğsü parçalarının içine zehir tabletleri yerleştirmişti. Tıpkı onun gibi okurları da sebzelerini -sahne oluşumu, arka plan, karakter gelişimi- uslu uslu yemişti ve şimdi sabırları dolayısıyla ödüllendirileceklerdi. Hem okur hem de yazar için aksiyon nihayet başlayabilirdi.

O tüyler ürpertici güzel kısım.

Bağırsaklar. Çığlıklar ve enerji. Zevk sahneleri.

Odanın havasını içine çekti. Tanıdık kokuların bir karışımını aldı: pis kokulu battaniyeler, köpek tüyü, naftalin topları ve Emma'nın belli belirsiz kokusu. Adam hepsini tanıyordu.

Yukarıdan bir kayma sesi geldiğini duydu. Bu sesi de tanıdı. Emma'nın köpeği üst kattaki yatak odasında, midesindeki zehirle gezinip zırlıyordu. Ama katil kurbanının yukarıda olmadığını biliyordu.

Emma mutfaktaydı.

Adam evin iç kısımlarına doğru ilerledi. Elinde hazır tuttuğu katanasıyla ayı postundan hahının üzerinde yürürken ayak sesleri boğuklaştı. Kılıcın sarıh sapını (tsuka) dışa doğru kavisli bir tutuşla kavradı. Çok amaçlı chudan-no-kamae duruşunun ders kitaplarında gösterilen hâliydi. Katananın şimdiye dek icat edilmiş en ölümcül silahlardan biri olduğunu biliyordu. Kas, tendon ve bağ dokularını bir saniyede koparabilen kesici bir aletti. Tek bir kesik bile en yüksek kalibreli ateşli silahların vereceği hasarı gölgede bırakabilirdi ve bir amatör tarafından kullanılsa bile bir insanın uzvunu ya da kafasını kolaylıkla kesebilirdi.

Adam amatör değildi.

Bu silahın dehşet verici gücüne dair ne söylenirse az kahrıldı. Daha önce eline hiç katana almamış okurlara bunu tam mânâsıyla anlatmak da pek kolay değil. Ancak katilin en sevdiği, çevrimiçi yazı eleştirisi grubunda HGKaneOfficial kullanıcı adıyla sık sık aktardığı esprinin belki faydası olabilir.

İki samuray kamp ateşinin etrafında oturmuş hangistinın daha iyi kılıç kullandığı konusunda tartışıyormuş. Birinci samuray önlerinden bir

sineğin geçtiğini görünce bu tartışmayı nihayete erdirmeye karar vermiş. Katanasını hızla savurarak sineği havada ikiye bölmüş.

“Gördün mü?” demiş. “Sen bunu yapabilir misin?”

İkinci samuray arkadaşının gerçekten de etkileyici bir şey başardığını kabul etmiş. Derken bir başka sinek geçmiş önlerinden. Diğer samuray da kendi katanasını savurmuş.

Sinek vızıldayarak geçip gitmiş. Görünürde hiçbir şeyi yokmuş.

Birinci samuray gülmüş. “Iskaladın.”

“Hayır,” diye direktmiş ikincisi. “Iskalamadım.”

“Ama senin sinek hâlâ hayatta!”

“Doğru,” demiş ikinci samuray. “Ama bundan sonra çocuğu olmayacak.”

Adamın postalları fayansın üzerinde tıkdadı.

Mutfığa ulaşmıştı.

Karanlık mekân boştu ve Emma’dan iz yoktu. Adam üzerinden yağmur suları damlarken hareketsiz kalıp bir gıcırtı, bir inleme, hatta bir kalp atışı duymak için kulak kesildi. İşitme duyusu her zaman çok keskin olmuştu. Doğaüstünün sınırlarında geziyordu. Çocukken gittiği doktor bir keresinde ona “altın kulak” diye hitap etmişti, ki insan bir süper avcı için bu, bulunmaz nimettir.

Yine de hiçbir şey duymadı.

Tek bir soluk bile.

Durduğu yerden içeriyi tamamen görebiliyordu. Bir dizi bar taburesi, paslanmaz çelik buzdolabı ve elektrikli ocak, lavabonun altında telaşla aranmış dolaplar ve altı adım ötede, mekânın tam ortasında mutfak adası.

—

Emma adanın arkasına çömelmişti.

Sırtını ahşap dolaba yaslamış, kaskatı ve hareketsiz bekliyordu.

Nefes alma.

Adamın da mutfakta olduğunu biliyordu. Sadece altı adım ötesindeydi. Onu göremiyordu ama parçalanmış camlara tırmanmaktan hâlâ düzensiz olan nefesini duyabiliyordu. Solukları boğuktu. Hırıltılı. Hayvansı. Kıyafetlerinden fayanslara yağmur suları damlıyordu. Adam bir adım daha atarken Emma ıslak postalların gıcirtısını duydu.

Bir eliyle ağzını kapadı.

Sakin nefes alma.

Ama nefesini daha fazla tutamıyordu. Göğsü her an infilak edecek gibiydi. Nefesinin boğazından yukarı doğru ilerlediğini, durdurulamayacağını hissediyordu. Laika'yı düşündü. Emma mutfakta birkaç adım ötesinde dikilen kılıçlı psikopattan saklanırken zavallı, masum Laika üst katta midesinde zehirle onu bekliyordu...

Islak bir adım daha duyuldu. Adam biraz daha yaklaştı.

Oksijenli suyu nereden biliyor olabilirdi ki? Bu durumun yaşanacağını öngörüp de içeri girdiği gecelerden birinde şişeyi mi çalmıştı? Yoksa onu sahneden öylece silivermiş miydi? H. G. Kane, her nasılsa *hile yapıyordu*.

Emma kılıcın yükseldiğini duydu. Havayı delen bir fısıltı. Sanki moleküller arasında kaymış gibi. Sonra kulak tırmalayan bir gümbürtü duydu ve seramik parçaları zemine saçılırken irkildi (*sakin nefes alma, seni duyar*). Parçalardan biri yanma düştü. Üzerinde şişkin, siyah bir göz yuvası vardı. Jules'un Chihuahua'sı Stewie huzur içinde yatsın.

Emma odaklanmak için mücadele etti. Bir saniye sonra ya bayılacak ya da istemsizce tuttuğu nefesi verecekti; her iki durumda da adam onu duyup kılıcını kaldırırdı. Sonra da...

Sorunu çözmeye çalış. Kıpır kıpır dolanan yılanları andıran düşüncelerini durdurmaya çalıştı.

Ben burada ölürsem Laika da ölür...

Jules'un şarap şişesi de ıslak bir şangırtıyla yere devrildi. Emma'nın sağ ayak bileğinin dibinden kırmızı bir sıvı akıp geçti. Emma sessizce ayakkabısını şaraptan uzaklaştırdı.

Adam oyun oynuyor, tezgâhın üzerinde ne var ne yok kılıcıyla deviriyordu. Herkesin kilitli kapılar ardına saklandığı bir kampüste ağır ağır dolaşarak öldürecek birkaç başıboş insan ararken küçük yıkım eylemleriyle eğlenen silahlı bir okul saldırganı gibi. Ya da belki adam daha zekice bir şey yapıyordu. Belki de Emma'nın irkilip bir şaşkınlık nidası atarak yerini belli etmesini sağlamaya çalışıyordu...

Sakin kal.

Yapamıyordu. Nefes alamıyordu. Köşeye sıkışmıştı. Üstüne üstlük Laika yukarıda bir başına ölecekti...

Odaklan.

Avucunu ağzına bastırdı, dudaklarını araladı ve sıkıdığı dişlerinin arasından sessizce nefes verdi. Parmaklarıyla örterek ciğerlerindeki baskıyı azalttı. Göğsündeki kasların hepsi gerilmişti. Dengeleme baskısı ağır ve acı veren bir süreçti.

Hem de *bir adım* ötede sırlıslık bir katil dikilmiş, ondan herhangi bir ses duymayı beklerken.

Nihayet bitti. Ciğerleri boşaldı.

Güzel. Şimdi nefes al.

Üst katta Laika acı dolu bir feryatla inledi ve Emma'nın düşünceleri birden yine çılgınca hareket etmeye başladı: *Ya çok geç olduysa? Ya çabalarım boşunaysa ve Laika şu an ölüyorsa...*

Tiz bir sürtme sesi geldi. Emma'nın beynini dolduruyor, diğer düşüncelerini bastırıyordu. Adam kılıcın kenarını paslanmaz çelik buzdolabına sürtüyordu. Jules'un magnetleri düşen dişler gibi takırdayarak yere çarpıyordu...

Sakin kal.

Adamın postalı Emma'nın elinin yanında belirdi. Neredeyse parmaklarına basacaktı.

Sessizlik.

Adam orada durdu. Tam mutfak adasının köşesinde, Emma'nın tepesinde öylece dikiliyordu. Emma şaraptan yayılan üzüm kokusunun üzerinden adamın nefesin kokusunu alabiliyordu. Mtn Dew. Ekşi vücut kokusu. Bir de başka bir şey. Yoğun ve o tuhaf belirginliğiyle öne çıkan, diğer her şeyin kokusunu bastıran bir koku. *Tereyağı mı?*

Aşağı bakarsa, diye düşündü Emma, beni görecektir.

Karanlıkta bile adamın botunu müthiş bir netlikle görebiliyordu. Çifte düğüm atılmış siyah bağcıklar. Tabanların arasına çakıllı kumlar, ıslak ot parçaları karışmıştı. Emma elini ağır ağır geri çekti.

Soğuk terler akıtarak bekledi.

Fakat adamın artık etrafı aramadığını fark edince midesine bir gülle oturur gibi oldu. Katil nasıl olduysa onu çoktan bulmuş, tuhaf bir hayvani kurnazlıkla yanına yaklaşıyordu. Tezgâhın üzerinden bakıp kılıcını kaldırmak üzereydi. Her şey bitmişti.

Nerede olduğumu biliyor.

—

Mutfak adasının arkasında.

Adam, Emma'nın orada, birkaç santim ötede çömeldiğini hissedebiliyordu. Olağanüstü sayılabilecek bir farkındalığı, avının hareketlerini bekleme yeteneği vardı. Kapının önüne ters çevrilmiş bir masa konmuştu. İçinden geçilebilecek üçüncü bir oda yoktu. Katil oturma odasıyla yemek odasını aramıştı. Eleye eleye kadının burada olduğunu saptamıştı.

Mutfak adasından yana doğru bir adım atarken aşağıya bir darbe indirmek için iki kolunu da kaldırdı. Öylesi bir güçle katananın karbon çeliği çömelmiş kadının omzundaki yumuşak deriyi delip geçer, köprücük kemikliğini ikiye böler, sağ kolunda ne kadar sınırlı ve tendon varsa koparır ve ta kaburgalarına kadar inerdi.

Oysa adamın silahı boşluğu yapıp dolap kapağına saplandı.

—

Emma adanın etrafında emekledi.

Git. Git. Git...

Arkasından huysuz bir homurtu geldi. “Seni görüyorum...”

Ardından tahtanın sıyrılma sesi duyuldu. *Kılıcını çıkarıyor.* O esnada Emma hızla koşmaya başladı. Oturma odasından geçip köşeyi döndü ve basamakları ikişer ikişer tırmandı. Adamın tok sesi arkasından uludu: “Seni görüyorum, Emma...”

Mutfaktan şiddetli bir gümbürtü geldi. Katil, kılıcını çıkarırken dolabın kapağı menteşelerinden sökülmüş olmalıydı. Adam korkutucu derecede güçlüydü ve onu takip ediyor – *Seni görüyorum*– oturma odasını gürültülü adımlarla geçiyordu. Ancak Emma fazla hızlıydı. Çoktan üst kata ulaşmıştı bile.

Yatak odasının kapısına çarpınca dirseğini morarttı. Hızla dönüp kapıyı çarparak kapadı. Keşke lanet bir kilit olsaydı. İçeride Laika yüzünü ona çevirdi.

Anne. Döndün.

Zaman yoktu. Yazarın postallarının şimdi basamakları tırmandığını duyabiliyordu. Gevrek çıtırtılar geliyordu. O korkunç çelik kılıç elindeydi.

Koridoru geçti.

Kapıda bitti.

Emma'nın kalbi pır pır atıyordu: Kilitsiz yatak odası kapısı.

Yakınlardaki en ağır mobilya, Jules'un yazlık kıyafetleriyle dolu meşe gardıroptu. En aşağı elli kilo vardı. Emma kollarını çılgınca gardırobun etrafına sarıp sarstı. Antika ayaklardan birini oynatarak o devasa şeyi kapıya doğru yatırdı ama çok geç kalmıştı. Kapı kolunun kıpırdadığını dehşet içinde gördü.

Kapı aralanmaya başladı...

Tam da o esnada gardırop kapıya çarptı.

Düşerken makyaj aynası parçalandı ve jilet gibi keskin parçaları yere saçıldı. Emma eğreti barikattan birkaç adım uzaklaştı, kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu. Kapı kolunun öfkeyle tıkırdamasını izledi. Giriş engellenmişti.

Geri çekilerek Laika'ya sıkıca sarıldı.

"Seni seviyorum."

Sonra hayvanın boğazını mengene gibi tuttu ve diğer eliyle mutfaktaki tezgâhtan aldığı nesneyi kaldırdı: Saydam camdan yapılmış bir tuzluk. Kapağı açtı.

"Özür dilerim, Uzun Köpeği..."

Sonra tuzluğu Laika'nın boğazından aşağı boşalttı. Hepsini. Köpek direndi, öğürdü, tükürdü ama Emma daha fazlasını döktü. H. G. Kane oksijenli suyu bu akşamın hikâyesinden çıkarmış olabilirdi ama tuzu gözden kaçırmıştı. Birkaç çorba kaşığı sofraya tuzu da köpekleri en az peroksit kadar kusturabilirdi ve Emma, Laika'ya tuzluğun neredeyse yarısını zorla yutturmuştu.

Derken... tehlike savuşturuldu.

Laika öksürüp dudaklarını yaladı. Anne. Bu da neydi böyle?

Emma'nın arkasında kapı içeri doğru sertçe çarptı. Sarsıntı o kadar şiddetliydi ki Emma'nın dişleri tıkırdadı. Yazar bütün gücüyle içeri girmeye çalışıyordu ve Emma'nın korktuğundan çok daha güçlüydü. Jules'un elli kiloluk gardırobu parkeyi çiziy-

yordu ve yatak odasının kapısı her şeye rağmen birkaç santim aralanınca Emma'nın yüreği hopladı.

Sonra gardırop yatağa çarptı.

Kapının açılması tamamen engellendi.

Emma tekrar rahat bir nefes aldı. Sesi inler gibi çıkmıştı. Laika'nın beyaz tüylerini parmaklarıyla sımsıkı kavrayarak adamın yatak odasının kapısına son bir kez daha saldırmasını ve sonra vazgeçmesini dinledi. Kapı kolu bir kez daha gerildikten sonra serbest kaldı.

Ardından sessizlik.

Dışarıda rüzgâr uğulduyordu.

Laika tekrar inledi –sancıyan o tuzla dolu mide yüzünden her an kusabilirdi– ama Emma onu kendine yakın tutarak adamın dışarıdaki koridordan gelecek ayak seslerini bekledi. Trençkotunun hışırtısını. O tuhaf kılıcını savuruşunu. Bundan sonra ne yapacağına dair herhangi bir işaret.

Hiçbir şey duymadı.

Adam sanki buhar olup uçmuştu. Giderek büyüyen sessizlikte Emma'nın zihninde başka bir düşünce yüzeye çıktı. Saldırmanın kokusu. Mutfakta adamın üzerinden yayılan o tuhaf ve yağlı koku. Emma o kokuyu evde daha önce de aldığından emindi, Strand'e ilk geldiği zaman, *Cinayet Dağı*'na bir puan vermesinden haftalar önce. H. G. Kane'i bu ıssız sahile çağırmasından haftalar önce. Bu imkânsızdı. Kendi hafızasına güvenemezdi. Zamana güvenemezdi.

Penceresine çarpan ölü kuş gibi, her şeyi bu yabancı kontrol ediyordu.

Bir hikâyede yazar, Tanrı'dır.

Emma yatak odasının kapısından uzaklaştı; gözlerini kapıdan ayırmaya korkuyor, kendini yeni bir darbeye hazırlıyordu. Lai-ka'yı banyoya çekti, çift lavaboyu ve kendi iç karartıcı yansımasını geçti. Hiç olmadığı kadar zayıf, güçsüz görünüyordu.

Çekilebileceği başka bir yer kalmadığından kaygan küvetin içine çömelip gözlerini kapıya dikti. Bir eli küvetin porselen kenarını kavramıştı. *Sırtını duvara vermek* ifadesinin negatif çağrışımları vardı fakat Emma, Shawn'ın bir keresinde bunun genellikle olumlu bir ifade olduğuna dair bir şeyler söylediğini hatırlıyordu. İnsan sırtını duvara verdiğinde kimse ona arkadan saldıramaz, diye akıl yürütmüştü. Acımasız bir netlikle bilirsin ki her neyle karşı karşıyaysan onun geldiğini göreceksin.

Şu anda burada köpeğiyle birlikte bir yabancının küvetine çömelmiş, titreyen ellerinde bir bıçak tutan Emma Carpenter tam anlamıyla bu pozisyondaydı. Sırtını duvara vermişti.

"Shawn," diye fısıldadı. "Bunu yapamam."

Evet, yapabilirsin.

Kocasının yüzünü gözünde canlandırmaya çalıştı ama kendi hafızası bile onunla mücadele hâlindeydi. Düşünceleri akışkandı, tutunmak imkânsızdı.

"Seni özledim."

Ben de seni özledim.

Hem de çok.

Sorun değil. Orada buluşuruz, Em.

İşte oradaydı. O tek cümle. Hayatlarını birleştiren o iki kelime.

Orada buluşuruz.

Keşke.

Emma hâlâ kocasının yüzünün ayrıntılarını, saçlarının kokusunu, sesinin tınısını hatırlamakta zorlanıyordu. Ama model ray hattının her santimini hatırlayabiliyordu.

Yapabilirsin.

Evet, hepsini ezberden çizebilirdi. Makaslı bir köprüyle kendi üzerinden geçen sekiz şeklindeki hat. Bir buçuk metrelik alçıdan bir dağın gölgesine kurulmuş tertemiz, detaylı binalarla dolu şehri -Shawn o şehre büyükbabasının memleketi olan Farwell adını vermişti- çepeçevre dolaşan dıştaki oval döngü. Bire yüz altmış ölçeğinde bile bodrumun duvarında yükselen, çam ağaçları ve liken yapraklarıyla örtülü yüksek bir kara parçasıydı.

Yapabileceğini biliyorum. Sana inanıyorum.

Dağın alçı kalıbından taş yüzeylerini boyamak eğlenceliydi. Emma'nın gerçekten çok hoşuna gitmişti. Shawn'ın büyüteçle kendini adadığı o detaylı küçük vitrinlerin aksine takip edilmesi gereken çizgiler yoktu. Doğa manzarası daha çok içgüdülerle ilgiliydi. Boyanın alçıdaki çatlakları kendi kafasına göre doldurmasına izin veriyordunuz. Önce koyu gri ve ardından sarı aşı boyası gibi daha açık renkler. (*Kayalar oksitlendiğinden hafif bir yanık ombra eklemeyi de unutma.*)

Ama sonra zor kısım geliyordu: O boyanmış kaya parçalarını dağın yamaçlarındaki yerlerine yapıştırmak. Göründüğünden daha zordu. Kaya kalıpları *yapıştırılmış* gibi görünmemeliydi; başından beri toprağın altında gömülülermiş de erozyonla birlikte yeni yeni ortaya çıkmışlar izlenimi vermeliydi. Aslında gö-

mülû olmayan bir şeyi gömülüymüş gibi göstermek hassas bir işti ve fark gözle görülüyordu.

Yapabilirsin, Em. Bunu söylerken de bir yandan çatır çatır ağaçları yapıyordu.

Yapabileceğimi sanmıyorum.

Kocasının ona olan güvenini gösteren önemli bir jestti bu. Bir ağacı, hatta bir binayı beceremezse bir kenara atıp yenisini yapabilirdi. Ama kaya yüzeyleri yerleşim düzeninin ayrılmaz bir parçasıydı. Göz kanatacak bir şey yapılırsa geri dönüşü yoktu.

Hiç bulaşmamalıydım. Ne yaptığımı bile bilmiyorum. Bir elini uzatmıştı. *Ver de biraz ağaç yapayım.*

Kendine güven biraz.

Hayır. Elime yüzüme bulaştıracağım.

Shawn'ın bu işi onun yapmasını ne kadar istediğini görebiliyordu ve bu, Emma'nın kalbini daha da çok kırıyordu. Shawn nihayet, *Dağı yaparsan ismini sen koyabilirsin*, demişti.

Emma düşünmüştü. *Ne istersem mi?*

Ne istersen.

Emin misin?

Canın ne isterse o ismi ver.

Kurguya dahil edilme teklifi Emma'yı hafiften heyecanlandırmıştı. Belki de okumayı başından beri bu yüzden seviyordu ve cenazeden sonra tamamen kitaplarında kaybolması da bu yüzden. Keyifli bir yanı vardı. Her detay ince ince tasarlanıyordu.

Her zerre.

Binalar, yeşillik kümeleri ve gerçekçi (ya da hiç gerçekçi olmayan) kaya yüzeyleri.

Peki, demişti. Yapacağım.

Yapmıştı da. Hiç şüphe etmeden, hiç korkmadan. O akşam Shawn, bir lokomotifle birkaç arabanın açılışını yapmıştı ve ardından ikisi el ele tutuşup şaraplarını yudumlayarak küçük

trenin Götebak Dağı'nın alçıdan yamaçlarının etrafında dolaşmasını izlemişlerdi.

Shawn, şarabını püskürtmüştü. *Cidden mi, Em?*

Ne istersem koyabileceğimi *sen söylemiştin.*

—

Emma katile kulak kabarttı ama hiçbir şey duyamadı.

Adam alt katta mı, evden çıktı mı yoksa yatak odasının önünde mi bekliyor hiç bilmiyordu. Sessizlik yoğunlaştı. Emma nabzını boğazında hissedebiliyordu.

Pek dindar bir insan değildi ama yazarın ilk olarak ağzı olmayan boynuzlu bir maskeyle belirmiş olmasının tesadüf olup olmadığını düşünüyordu.

Bir iblis.

Belki de Emma aklından geçeni çoktan yapmıştı. Yeşil sırt çantasını omuzlarına geçirip dalgalara doğru ilerlemişti. Belki de şimdi suyun üç metre altındaydı da buz gibi deniz suyu ciğerlerini şişirirken çantasının sapları onu ölümcül bir kucakla yılla sarıyordu. Belki de durmadan görüp durduğu şu boğulma kâbusu aslında *gerçek hayattı* ve geri kalan her şey de ölümden görülen hummalı rüyalardı. Beyninde oksijen için çıldıran son sinapslar da Deek'in havai fişekleri gibi patlıyordu. Belki de şeytan, onun ruhunu bizzat almak için Strand'e gelmek zorunda kalmıştı. Belki de kutsal kitabın asırlık imgesi hatalıydı ve Şeytan kılıç taşıyor, aptal bir fötr şapka takıyordu. Kim bilebilirdi ki?

Küvetin kenarını kavradı, parmak boğumları gerginlikten bembeyaz olmuştu. Kapıya baktı.

Beklenti, gerçeğin kendisinden beterdir.

Kendine güven.

"Ölmedim," diye fısıldadı Emma. "Henüz."

-

Emma Carpenter artık ölü olduğundan, köpeğiyle birlikte ikinci kattaki yatak odasına sığınıp barikat kurarken aklından tam olarak ne geçtiğini bilmek imkânsız. Muhtemelen aklından bin tane şey geçiyordu. Katilin alt kattaki saldırısından kıl payı kurtulmuştu. Mutfaktan kaçabilmesi bir zafer sayılırdı ama yine de sadece şansı yaver gittiği için öyleydi.

Adam hiç endişelenmiyordu.

Birazcık bile. Bu evin her karışını biliyordu. Her şey onun kontrolündeydi. Bu avantajını kullanacak ve ona yeni bir açıdan saldıracaktı. Hem saat daha 20:51'di. Emma en fazla bir saat kazanmıştı.

Onunsa önünde koca bir gece vardı.

Mutfaktaki floresan ışıklarının altında çabucak kılıcında bir hasar olup olmadığına baktı. Katana ne kadar güçlü bir silah olursa olsun yanlış kullanıldığında fazlasıyla kırılğan olmasıyla bilinirdi. Hollywood'daki kahraman ile kötü adamın kılıçlarının birbirlerine çarparak şangırdadığı o kılıç dövüşleri kurgudan ibaretti. Gerçek samuraylar silahları konusunda fazlasıyla dikkatliydi, zira insan teninden daha sert bir şey kırılğan çelikten küçük parçalar koparabilir, hatta onu tamamen parçalayabilirdi. Trençkotunun koluyla yağmur suyunu sildi (bir diğer düşman da pastı) ve mutfaktan ayrılmadan önce Emma'nın sigarasının izmaritini lavabodan çıkarp yaladı. Bir kadının dudaklarının tadına bakmaya en yaklaştığı an buydu.

Bu da hayatını kurtardı.

Çünkü o izmaritle oyalanmasa dışarıdaki ışığı fark edemeyecekti.

—

Küvetin tepesindeki buzlu camdan tuhaf bir parıltı geliyordu. Ön bahçeye bir ufo inmesi kadar şaşırtıcıydı. Emma ilk başta gerçek olduğuna inanamadı. Boştaki eliyle küçük pencereyi açtı. Pencerenin kanadı yalnızca birkaç santimcik sürtündü ve güneye, bilinmeyen ışığın kaynağından uzağa bakıyordu. Yine de kulak kabartabilirdi.

İçeriye buz gibi yağmur suyu sızarken ışığın yayıldığı kaynak hareket ettikçe parıltı ağır ağır yoğunlaşıyor, uzun çimlerde gölgeler oluşturunuyordu.

Araba farı.

Tekerleklerin altında çakılların ezildiğini duydu. Balataların gıcırtdısını. Bu yeni araç, evin hemen ön tarafındaki araç yoluna, Emma'nın göremeyeceği bir noktaya park ediyordu. Emma göğsünü bir nefesle şişirerek bekledi. Laika'yı kollarına alarak banyo penceresinin altına çömeldi.

Arabanın kapısı gıcırdayarak açıldı.

Sonra sertçe kapandı.

Bir ses gürledi: "POLİS."

Evet be!

Emma hızlı hızlı soluyarak küvetin içine yığılıverdi. Bu, durumu doğruluyordu. Deek gerçekten de söz verdiği gibi nöbet tutmuş ve Emma'nın beyaz tahtadaki mesajını görerek tam da onun istediği gibi 911'i aramıştı. Tanrı'ya şükür. *Tanrı'ya şükür...*

Dışarıda bir hareketlilik olduğunu işitti. Islak çimlerdeki temkinli adımların hışırtısı. Panikli adımlar. Yazar evden çıkmıştı ve şimdi koşuyordu ama yeterince hızlı değildi...

"HEY"

Ayak sesleri duraksadı.

"EVET, SEN. KIPIRDAMA."

Sessizlik.

Emma kötücül bir sırtışın yanaklarını yaktığını hissetti. Gecenin hızla H. G. Kane aleyhine dönmesi komik bile sayılabilir-di. Neredeyse kahkaha atacaktı ama kendini tuttu. Tehlikenin henüz geçmediğini biliyordu. Alakası bile yoktu.

Polisler gelmişti gelmesine ama yazar acımasız bir köpek katiydi. Saldırı için günlerce ön hazırlık yapmıştı. Her şeyi planladığı gibi kuşkusuz bunu da planlamıştı.

"YAT YERE," diye emretti polis. **"YOKSA ATEŞ EDERİM."**

Sesi kulağa genç ve gergin geliyordu ki öyle de olmalıydı. H. G. Kane teslim oluyormuş numarası yaparak şah damarına ani bir kesik atmak için zavallı çaylağın ona yaklaşmasına izin veriyor olabilirdi. Ya da başını kesmek için. Bir H. G. Kane romanında olaylar böyle gelişirdi. Bunu düşününce Emma'nın midesi ağırlaştı; bu yeni gelişmeye güvenemezdi. *Bu kadar kolay değildir herhalde.*

Kolay mıydı yoksa?

Sessizlik.

Başını cama doğru eğip nefesini tuttu ve dinledi. Sonunda taşların üzerine çöken dizlerin sesini duydu. Diz çökme sesi. İtaat.

"GÜZEL." Polis memuru da rahatlamış gibiydi. **"ELLERİN ARKANDA OLSUN."**

İşte aynen böyle.

Her şey çok hızlı olmuştu. H. G. Kane bir anda yine ölümlüydü ve bütün o gizeminden, sihrinden arınmıştı. Elinde kılıç tutan ve şu anda yüzüstü yatarken sırtında bir polis memurunun dizini hisseden sıradan bir insandı. Onu yakalamışlardı. Bitmişti.

Deek, aslansın.

Sakinleşirken Laika başını kaldırıp ona baktı. Siyah gözlerini sahibininkine kilitledi.

“İyi iş çıkardın,” diye fısıldadı Emma.

Seni seviyorum, anne.

“Ben de seni seviyorum, Uzay Köpeği.”

Derken köpek Emma’nın kollarında kaskatı kesildi ve çenesini açarak bir anda kusmaya başladı...

“Of.” Unutmuştu. “Of, siktir...”

Kusuvermişti. Bütün kucağına.

Emma dişlerinin arasından nefes alarak banyonun tavanına baktı, Laika midesini boşaltırken etrafa yayılan göz yakan kokuyu görmezden geldi. Kendine rağmen, olan biten onca şeye rağmen, bir yabancıнын küvetinde kucağında üstüne başına kusan bir köpekle otururken tekrar kıkırdamaya başladı. Sersemce, aptalca bir kahkaha. Katilinden kurtulmuştu. Laika’nın hayatını kurtarmıştı. Şimdiyse devreye silahlı yetkililer girmişti, H. G. Kane’in bileğine canını yakan o kelepçeler takılmıştı. Buradan kendine bir çıkış yazamazdı herhalde.

“Teşekkürler, Deek,” diye fısıldadı Emma. “Teşekkürler.”

İhtiyar adamı bir dahaki görüşünde ona sımsıkı sarılacak, o kemikli omzunu çatırdayana kadar sıkacaktı. Karşılıklı oturup bir kahve ya da çay içeceklerdi. Onunla konuşacaktı, gerçekten, yüz yüze. Artık beyaz tahta yoktu. Artık bahaneler yoktu. Emma başka bir şeyin daha farkına vardı, gözlerini yeni bir gözyaşı dalgasıyla dolduran yeni bir his: Aylardır ilk kez bundan sonraki bir günü düşünmek onu heyecanlandırıyordu. Bundan sonra ne olacağını görmek istiyordu.

Yarını görmek istiyordu.

Dişleri takırdarken boynunu pencereye doğru eğdi ve dışarıya, kendine H. G. Kane diyen ve şimdi polis tarafından yakalanmış olan adama seslendi.

“Bu bölümü yazarken iyi eğlenceler, göt herif.”

Dizini adamın sırtına bastırarak onu ıslak taşlara yüzüstü yatırmaya çalıştı. En ikna edici polis sesini takındı. Tok. Otoriter.

İşe de yaradı.

Kurye hemen söz dinleyerek diz çöktü ve arkasından gelen otoriter sese teslim oldu.

Otuz bir yaşındaki Jake Stanford, doğma büyüme Washingtonlıydı. İki çocuk babasıydı ve üç yıldır FedEx'te çalışıyordu. Ailesi eski denizci kamyon şoförünü tuttuğunu koparan biri olarak tanınıyordu; on parmağında on marifet, Grundy'nin yıllık konserve etkinliğinde gönüllü olurken de en az açık denizlerde mersin balığı avlarkenki kadar rahat bir adam olarak. Ne yazık ki Jake'in o akşam rotasındaki son durakta şirket politikasıyla ilgili tek bir ihlali vardı ve muhtemelen yakalanmasında bunun da etkisi olmuştu. Paket teslimatı için panelvandan indiğinde müziğin kesilmemesi için telefonun sesini Bluetoothlu kulakçığı kulaklıklarına aktarıyordu ve bu da muhtemelen çevreye dair farkındalığını azaltmıştı. Arkasından yaklaşan ayak seslerini duymadı, adamın varlığını ancak konuştuğunda fark etti.

Jake, konuşan adamın polis olmadığını, sadece öyleymiş gibi davrandığını fark ettiğinde çoktan araç yolunda yüzüstü yatıyordu ve mücadele etme imkânı yoktu. Katana ölümcül bir darbe için yükselmeye başlamıştı ki karbon çeliğin üzerinde yeni bir ışık kaynağının yansıması belirdi.

Otuz metre ötede evin ön kapısı açıldı.

Emma'nın sesi duyuldu.

“Dur.”

—

Adam orada duruyordu.

Teslimat aracının farları, sağanak yağmur altında yeni rehinesinin başında dikilişini aydınlatıyordu. Bu mümkün olamazdı. *Nasıl olduysa* yine hile yapmıştı ve Emma'nın o güçbela yerine getirdiği özgüveni akıp gitti. Acı veriyor, içini boşaltıyordu.

H. G. Kane'in solgun çehresi nihayet apaçık seçiliyordu.

Yüzü çilliydi ve boynunda kıvrıcık, kızıl sakalları vardı. Etli gıdısının üzerinde sarkan yanakları tombul ve çocuksu görünüyordu. Ağzı küçücük, kirli gibi duran bir delikten ibaretti, göt deliği gibi büzüşmüştü. Emma, fötr şapkasının altından yazarın kızıl saçlarının uzun ve yağlı olduğunu seçebiliyordu. En az bir doksan boyunda ve yüz yirmi beş kilo olmalıydı, hantal ve hüzünlü bir iriliği vardı. Trençkotu koca göbeğini gizlemek için aşağı doğru gerilmişti. Kargo pantolonu tuhaf yerlerde çıkıntı yapıyordu. Kıyafetlerinin hiçbirisi üzerine tam olmuyordu.

Emma, Jason Voorhees beklemişti ama karşısında gerçek boyutlu bir Chucky bebeği bulmuştu.

Her nasılsa bu *yine de* daha kötüydü.

Kurbanı, FedEx üniformalı genç bir adam, kılıcın altında kıvranıyordu ve fal taşı gibi açılmış gözlerini Emma'ya çevirebilmek için boynunu eğmişti. Bu durum tehlikeyi Emma'nın tam olarak tanımlayamadığı bir şekilde gerçek kılıcıydı. Şimdiye kadar H. G. Kane onun şahsi iblisiydi.

Bu gerçekten oluyor.

Midesi bulandı.

"Bırak gitsin." Kendi sesini tanıyamadı. "Bu mesele ikimizin arasında."

Aralarında rüzgâr uğuldadı.

Katil önce ona, sonra yerdeki rehinesine baktı. Tek bir darbeye bir insanın hayatına son verebilirdi. Yansıyan ışıktaki gözlüğü parlıyor, gözlerindeki ifadeyi okunaksız kılıyordu. Parlayan köpek irisleri gibi. Ağır hareketlerle siyah eldivenli elini Emma'nın bıçağına doğru kaldırdı.

Mesaj netti: *Bırak onu.*

Emma bıçağı karanlık bahçenin derinliklerine atarken FedEx şoförü başını iki yana salladı. "Dur, yapma." Ama Emma bıçağın ona bir faydası olmayacağını biliyordu.

"Uslu kız," dedi katil.

Uslu kız. Bir köpeği över gibi.

Adam daha sonra diğer eliyle trençkotuna uzanıp yarı otomatik bir tabanca çıkardı. Tabancayı görünce Emma'nın midesi korkuyla çalkalandı. Röntgen filmindeki bir tümör gibi, pert olmuş bir arabanın içindeki hareketsiz bir beden gibi, Kötü Haber'in vücut bulmuş hâliydi. Fakat tuhafur, ateşli silah katilin elinde sarsılıyor, titriyor gibiydi.

Adam onunla mücadele etmeye çalışıyordu.

Ama eli titriyordu.

-

Eli tamamen hareketsizdi.

Sinirleri taş gibi sağlamdı. Damarlarında buz gibi su akıyordu. Kuryenin beklenmedik gelişine uyum sağlamış, Jake Stanford'u saniyeler içinde alt etmişti. Tam bir sosyopattı, empatiden etkilenmeden tıkr tıkr çalışan bir makineydi.

Bu yeni gelişme neticesinde planları önemli ölçüde değişmişti.

Strand'e bir kişiyi öldürmek üzere gelmişti fakat şimdi iki kişiyi öldürecekti. Ne kadar stresli olursa olsun onun açısından bakıldığında *Cinayet Sahil*'ndeki ceset sayısını artırmaya değerdı. HGKaneOfficial kullanıcı adı sık sık kurgunun da kendi içinde sosyopatik bir yanı olduğunu, bazı ölümlerin kayda değer bulunup bazılarının bir önem arz etmediği yaratılmış bir dünya olduğunu vurgulardı. *Terminator*'ün açılış sahnesinde silah dükkânının sahibinin Arnie'yi vurup öldürmesini sahiden önemseyen olmuş muydu? Hayır, diye akıl yürüttü, çünkü yalnızca Sarah Connor ve Kyle Reese'le, adı olan karakterlerle bağ kuruyorduk. Okurlar ve izleyiciler olarak empati konusunda kabul etmekten pek hoşlanmayacağımız kadar cimriydik ve o aralık gecesi iki çocuğu olan genç bir baba, sırf bir başkasının hikâyesinde yardımcı bir rol oynamak için dizlerinin üstüne ölmüştü.

Katil, parlak farların ışığında Emma'yı inceledi.

Ona hayran olmadan edemedi.

-

Katilin dudakları belirgin bir tebessümle kıvrıldı.

Emma bir kez daha teninde böcekler geziyormuş gibi hissetti.

“Uykunda konuşuyorsun,” dedi adam. “Yatağında dönüp dururken bir isim söyledin. Aynı ismi tekrar tekrar söyledin.”

Emma kendini duyacağı isme hazırladı.

“Shawn.”

Kalbine bir tüfek saçması gibi çarpıverdi. Kocasının adı o kılı dudaklardan dökülürken yakışsız geldi kulaklarına. Sanki sınırları ihlal edilmişti. Buna hiç hakkı yoktu. Emma hiçbir şey söylemedi, gözünü bile kırpmadı.

Adamın yüzündeki o ablak gülüş genişledi. “Shawn öldü, değil mi?”

Siktir git, diye düşündü Emma.

“Madalyonun.” Katil, kadının boynunu işaret etti. “Eminim orada onu fotoğrafı vardır.”

Siktir-git-siktir-git-siktir-git...

“Yas tutan bir dul, bir sahil evinde tek başına yaşıyor ha? Açıkçası biraz klişe.”

Beni tanıımıyorsun, diye düşündü Emma.

Sadece tanıdığını sanıyorsun...

“Bilsen şaşarsın,” dedi adam birdenbire.

Bunu duymak Emma’nın irkilmesine neden oldu. Adamın kirli tırnaklarının beynine saplanıp düşüncelerini çekip aldığını resmen hissedebiliyordu sanki. Bir nefes aldı. “Kimsin sen?”

“Şeytan.”

“Aslında kimsin?”

“Ben buraya senin aylardır yapmaya çalıştığın şeyi yapmaya geldim, Emma.” Başını yana eğince kılı boynundaki etler titreşti. Tıpkı kuşları gibi. “Yani kulağa tuhaf gelse de ben aslında sana yardım etmeye geldim. Neden burada olduğunu biliyorum. Neyle mücadele ettiğini biliyorum. Kapının yanındaki, ağzına kadar taş dolu sırt çantayı gördüm.”

Emma göz ucuyla yeni bir ışığın yandığını gördü.

Deek'in evinden geliyordu. İhtiyar adam oturma odasındaysa teleskopuna bakabilirdi. Hatta daha da iyisi, şu anki açmazı izliyor olabilirdi. Işığa gözünün ucuyla bakmaya devam etti. Başını çeviremezdi. Yazar da ışığı görecektse olursa panikleyip rehinesini infaz edebilirdi.

Sakin oraya bakma.

FedEx şoförü de ışığı fark etti. Adam boynunu çevirirken Emma'nın içi gitti...

"Hey," diye hırladı yazar, sesi şaşkınlık verecek kadar yüksekti. "Başını kaldırma. Yüzüme bakma." Refleks olarak kılıcını oynattı; bileği neredeyse hiç hareket etmemiş, kılıç da hiç ses çıkarmamıştı. Ama rehine kan donduran bir acıyla çığlık attı. Emma köprücük kemiğinin hemen altındaki madalyonunu yumruğunun içinde sımsıkı tuttu. Bir şeyleri sıkması gerekiyordu.

"Önüne dön." Katil tabancasını tekrar adamın boynuna bastırıp sertçe döndürdü, acımasız bir tornavida çevirme hareketi. "Bana bakma. Anladın mı?"

Rehine kulağını örterek başıyla onayladı. Emma bulunduğu yerden yarayı göremiyordu. Adamın titreyen parmaklarının arasından kan akıyor, yağmur suyuyla karışarak pembeye dönüşüyordu. Nedense adamın kanı Emma'ya tam olarak gerçekmiş gibi gelmedi. Bunların hiçbirisi gerçekmiş gibi gelmiyordu. H. G. Kane onu nasıl bu kadar yakından tanıyabilirdi?

Bir hikâyede yazar, Tanrı'dır.

Ya da şeytan.

Emma, FedEx şoförünün sağ elinin yazara çaktırmadan ağır ağır hareket ettiğini gördü. Gözlerini adamın eline dikmemeye çalıştı, yoksa yazar fark edebilirdi. Ama adamın elinin ıslak çalkıl taşlarının üzerinde hareket edişini izledi. Avucu, garaj yolunun kenarını oluşturan dekoratif taşlardan birinin üstüne gitti. Kanlı parmakları taşı örümcek gibi sardı.

Bir silah.

Emma adamla göz göze geldi. *Hayır*, diye fısıldamak istedi.

Fakat adam taşı daha da sıkı tuttu. Emma şimdi hareketlerini ölçülü tutmaya çalışarak başını iki yana sallıyordu. Çaresiz, dillendirilmeyen bir yakarış: *Lütfen, bekle. Bu adamın ne kadar tehlikeli olduğuna dair hiçbir fikrin yok.*

Şoför, Emma'nın bakışlarını görmesine rağmen taşı elinden bırakmadı.

Emma durumun kontrolden çıkmak üzere olduğunu biliyordu. H. G. Kane bu akşam hiçbir tanığın elini kolunu sallayarak gitmesine izin vermeyecekti. Özellikle de iblis maskesi olmadan teşhis edilmekten korkarken. Bu da geriye tek bir yol bırakıyordu. Riskli bir yol.

Derin bir nefes aldı.

"Beni öldürebilirsin," dedi yazara. "Ama adamı bırak gitsin."

Yazar cevap vermedi.

Emma gözlerini yazardan hiç ayırmadan aşırı dolmuş bir oluktan şelale gibi dökülen suya doğru bir adım attı. "Yüzünü görmedi." Rehineye baktı. "Öyle değil mi?"

Sessizlik.

"Öyle değil mi?"

Adam başını zayıfça sallayarak onayladı. Yarısı kesilmiş kulakmemesi de sallandı.

"Hem adını da bilmiyor. Ya da neden burada olduğunu."

Adam yine başıyla onayladı.

"Bu ikimizin arasında." Emma verandanın en ucuna ulaştı. Oluktan dökülen su artık üstüne geliyor, tenini buz gibi yapıyor, çökmüş köprücükkemiklerinde birikiyordu. Sesinin titre-memesi için mücadele etti. "Sen ve ben. O yüzden lütfen onu bırak gitsin."

-

Katil, Emma'nın Jake Stanford'un hayatı için pazarlık yapmasına hayranlık duymuştu ama ortada müzakere edilecek bir durum yoktu. Bu yeni gelişmeyle durum sarpa sarmış ve katil, kendi zaman çizgisini hızlandırmak zorunda kalmıştı. Adli kanıtları toparlamak için birkaç saate ihtiyacı olduğunu biliyordu. Emma'nın telefonuna, e-kitap okuyucusuna ve dizüstü bilgisayarına kısa devre yaptırması gerekiyordu. Parmak izlerini tek tek silmesi ve gözden kaçan kıl, deri hücresi ya da lif kalmasın diye tüm yüzeyleri çamaşır suyuyla temizlemesi gerekecekti. Evin duvarları arasındaki sırlara dair hiçbir iz kalmamalıydı. Artık nam salmış olan Strand Sahili katliamının hiçbir tanıdığı canlı kalamazdı.

Anlaşma falan yoktu.

Kimsenin buradan canlı ayrılmasına izin veremezdi.

-

"Anlaştık," dedi yazar ona. "Onun gitmesine izin vereceğim."

Emma tuttuğu nefesini verdi.

Fazla kolay oldu.

"Haklısın." Adam solgun, bayağı bir tebessümle baktı. "Bütün mesele sensin."

Emma hiçbir şey söylemedi.

Yalan söylüyor.

Ters giden, yerinden çıkmış bir uzuv kadar yanlış olan bir şeyler vardı. Emma onun sözüne güvenemezdi. Yazarın her kelimesi anlamsızdan da öteydi. Sessizlik sürerken adamın okuyamadığı gözlüğüne bakıp kendini şiddete hazırladı. Gelmek üzere olduğunun farkındaydı. Yazarın sırf yapabildiği, bu kâbusun kontrolünün H. G. Kane'in elinde olduğunu kanıtlamak için o masum adama Emma'nın gözleri önünde *bir şey* yapacağını biliyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Gerçek boyutlu Chucky bebek, tabancasını trençkotunun içine sokup sırtıtmaya devam ederek bir adım geriledi ve sözüne sadık kalarak rehinesinin ayağa kalkması için alan açtı.

Ne haltlar dönüyor?

Sırılsıklam üniforması kanla lekelenmiş olan FedEx şoförü doğrulup oturur konuma geldi, bir eliyle hâlâ kulağını tutuyor, ayağa kalkmaya korkuyordu. Gitmeye korkuyordu. O da en az Emma kadar sarsılmış, kafası onun kadar karışmıştı.

“Kaç,” dedi Emma adama tıslar gibi. “Lütfen kaç.”

Bu herif fikrini değiştirmeden.

Yazarın yalan söylediğinden hâlâ emindi. Adam acımasız oyunlar oynuyor, onlar üzerindeki gücünün tadını çıkarıyordu. Bir tanığın çekip gitmesine neden izin versindi ki? Gülüşü şimdi yavaş yavaş soluyor, çürümeye yüz tutmuş mayonez gibi kararıyordu. “Ben seni kurtarmak istedim, Emma.”

Sessizlik.

Emma tereddüt etti. “N-ne?”

“Seni kurtarmak istedim.” Yazar beklentiyle, hatta belki çaresizlikle, sanki Emma’ya minnetini ifade etmesi için bir şans verirmiş gibi durdu. “O bana seni öldürmem gerektiğini söyledi ama ben seni savundum...”

Emma’nın ağzı birdenbire kurudu. “Kim?”

Yazar sanki gereğinden fazla şey açık ettiğini fark etmiş gibi kendini durdurdu.

“Sana beni öldürmeni söyleyen kim?”

Adam fötr şapkasının ucunu hafifçe eğdi. Centilmence bir hareket: *Hanımfendi*.

“Bana cevap ver.”

Yazar pis pis sırtıtmaya devam ederek rüzgârda salınan çimlere ve onların ötesindeki dalgalara baktı. Sanki görünmeyen, onları izleyen birinin iznini istermiş gibi.

Emma da dönüp baktı.

Hiçbir şey göremeyeceği kadar karanlıktı. Yalnızca yağmur ve rüzgâr vardı.

O bana seni öldürmem gerektiğini söyledi.

Emma, Jules'un gece görüşlü kamerasındaki İblis Surat'ı hatırlayınca sırtında bir ürperti hissetti. H. G. Kane şimdiye kadar onu her gördüğünde o fötr şapkayı takıyordu. Ama İblis Surat'ın öyle bir şapkası yoktu. Üstelik rüzgârlığı andıran daha ince bir mont giymişti. Ya eve zorla giren iki kişi varsa?

Bir ikiz kardeş belki?

Bir ortak yazar?

Çılgın bir hayran?

"Söyle bana," diye fısıldadı Emma. "*Başka kim var?*"

Yazar henüz cevap verememişken Emma FedEx şoförünün ağırlığını öne doğru verdiğini fark etti. Bakışları sertleşmişti. Çenesi kasılmıştı. Kasları geriliyordu.

Kararını vermişti.

Hayır.

Emma çok geç kalmış bir çılgın atarken adam yumruğunu H. G. Kane'in suratına indirdi.

—

Onun kabiliyetli bir kılıç kullanıcısı olduğunu söylemek fazlasıyla yetersiz kalırdı.

Verimli yazarlık kariyeri dışında o silahla yaşıyor, onunla nefes alıyordu. Dairesinin duvarları, tuğlaların üzerine dikkatle asılmış Japon ve Çin savaş kılıçlarıyla doluydu. Global Gear marka bir Makaze. Hanwei marka bir Practical Pro Katana. Oyun bilgisayarının ultra geniş monitörünün yanındaki raftaysa şahane bir Cheness Cutlery Kaze duruyor-

du. Banyoda, tuvaletin hemen üzerinde asılı duran küçük ama ölümcül tanto hançeri, nemlenmesin diye camdan bir çerçeveye konmuştu.

Yatak odasının duvarında, eve girilmesi durumunda büyük boy yatağından hemen erişebileceği mesafede gurur ve sevinç kaynağı olarak, artık nam salmış olan yetmiş santimlik Thatsuki Tonbo Sanmai Katana duruyordu. Nispeten nadir buhman kaliteli kılıçları vardı ama bunun manevi değeri başkaydı. On sekizinci yaş gününde kendi yayımladığı ilk romanını kutlamak için annesi hediye etmişti. Dolayısıyla Strand Sahili katliamı gecesi yanında buhundurmayı seçtiği silah da o olmuştu.

İlk “kan döküş” için yanıp tutuşan o katana.

Dört yıl önce, artık kullanılmayan YouTube kanalı HGKANEOfficial’a çok popüler bir video eklemişti. Hesabı silinmeden önce iki milyon izlenme almıştı o video. Yazar onun başarısını tekrarlamak için epey bir uğraşmıştı.

Bir dakika elli sekiz saniyelik kayıta, iki litrelik bir Mtn Dew Code Red şişesine hortumdan su doldurup siyah, portatif bir masanın üzerine dik olarak koyduğu görülüyordu. Ortam: Alelade bir banliyö. Arka planda boyası pul pul olmuş bir garaj kapısı vardı. Gökyüzü masmaviydi. Uzaklardan bir yenden bir çim biçme makinesinin sesi geliyordu. Daha yakınlardaysa durmaksızın havlayan, mikrofonda cızırtıya neden olan bir köpek vardı.

“Kapa çeneni, sıçan.”

Annesinin o gergin, küçük köpeklerinden hep nefret ederdi

Bahsi geçen videoda şimdikinden iki yaş gençti, çenesi tıraşlıydı ama kıvılcık bir kırıltı sakal görünüyordu. Üzerinde Kurbağa Pepe olan siyah bir tişört, haki renk kargo pantolon ve siyah çorapların üzerine giydiği New Balance sandaletler vardı. Bir de tabii keçeden fôtr şapkası. Gücünü ve hayırını cevap olarak kabul etmeyişi gözler önüne seren şık bir beyan.

iPhone'un kayıt aldığından emin olmak için ekranın dışına eğiliyor, ardından da ön planda, iki litrelik Mtn Dew şişesinin yanında dikiliyordu.

Hiç konuşmuyordu.

İkinci güneşine karşı gözlerini kısarak doğrudan kameraya bakıyordu. Sağ eli beline, orada duran ve izleyicilerin büyük bir kısmının o âna kadar fark etmediği siyah saya'ya⁴ doğru kaydı. Başparmağı katananın kabzasını ahşabı andıran bir klik sesiyle birkaç santim serbest bıraktı. Önce soluna, sonra sağına baktı. Uygun ânı kolluyordu.

O bekliyordu.

Dolayısıyla biz de beklemek zorundaydık.

Yukarıdan bir yolcu uçağı geçti. Uzaktaki çim biçme makinesinin ses tonu değişti.

Her şeye rağmen olay gerçekleştiğinde izleyici olacıklara hâlâ hazır değildi. Bir bulanıklık, akkor güneş ışığından yansıyan bir parıltı, bir sürtünme sesi. Ses kamerada algılandığı sırada adam hareketini çoktan tamamlamıştı ve katanasını yumuşak hareketlerle tekrar hırpanı saya'sına yerleştiriyordu. Sağındaki iki litrelik Mtn Dew şişesi sanki ekran dışından gelen bir mermiyle parçalanmış gibi ikiye

4 Kın. -dn

bölünüyordu. Pürüzsüz bir kesikle birbirinden ayrılan iki verev parça.

Masaya su saçılırken adam yine kameraya dönüyordu. Yüzünde gülümsemeden eser yoktu. Zaten gözlerine güneş giriyordu.

Komşunun uzaktan gelen çim biçme sesi kesildi. Küçük köpeğin havlaması da öyle. Sadece tesadüfün altında ama bu tuhaf bir durgunluğa neden olmuştu. Adam yeniden kınındaki kılıca uzanırken beklenti dolu bir boşluğa. Adam aynı hareketi bir kez daha, bu kez belki de daha hızlı gerçekleştirdi. Ani bir bulanıklık, bir çatırtı ve kılıcın tekrar beline konması. İzleyici adamın darbesinin herhangi bir yere gelip gelmediğinden emin olamayabilirdi. Mtn Dew şişesinin plastik parçaları titreşse de masada el değmemiş gibi duruyorlardı.

Suyun son parçaları da sonunda akıp gidiyordu. Gerçek dışı bir sessizlik.

Derken bir anda portatif masa dağılıveriyordu. Kesilmiş iki parça da iki ayak üzerinde devriliş çimlere düşüyordu. Köpek tekrar havlamaya başlıyor ve uzaklardaki çim biçme makinesi de yeniden çalışıyordu. Fakat adam sağ avucuyla cilalanmış ahşaptan kınını tutarak kameraya bakmaya devam ediyordu. Eli kının, oradaki korkunç gücün üzerinde narince, neredeyse şefkatle duruyordu.

Ekranın dışından biri alkış tutuyordu. Bu şahıs ekranda hiç görünmüyordu.

Adam sonunda sırtıyordu.

-

Kılıç, Emma'nın fark edemeyeceği kadar hızlı hareket etti. Etkisi dışında hiçbir şey görülmedi. Adamın sağ eli –sımsıkı tuttuğu taşı savuran eli– boşlukta döne döne süzülüyordu. Derken adamın bir parçası daha uçtu. Sonra bir diğeri. Her keskin darbeyle birlikte adam paramparça olurken Emma o sessiz kesiklerin her birini iliklerinde hissetti. Bir insan bedeni, fısıltılarla parçalara ayrılıyordu.

Emma eve doğru geri geri sendeledi.

Ayağı takılınca düştü.

Ön kapıyı tekmeleyerek kapatıp zemine doğru bir çığlık attı.

Daha önce yalnızca bir kişinin ölümüne tanık olmuştu.

Beş ay önce.

Bu, Emma'yı yıkmıştı. Hayatına Öncesi ve Sonrası arasında koca bir duvar inşa etmişti. Emma binlerce kurgusal ölüme şahit olmanın onun hassasiyetini azalttığını sansa da bu durum her nasılsa onu gerçeğine karşı daha da hazırlıksız hâle getirmişti. Az önce araç yolunda olanlarsa hızı, kesinliği ve neredeyse tamamen sessiz oluşu bakımından mide bulandırıcıydı.

Kalk ayağa.

Emma şimdi mutfaktaydı. Dirseklerinin üzerinde. Oraya nasıl emeklediğini hatırlamıyordu. Telefonu sağ elindeydi. Farklı bir cevap alma umuduyla telefonunu bir kez daha kontrol etti.

Kalk ayağa, Em. Hemen.

Fayansların üzerinde doğrulurken mutfak penceresine gümbürtüyle bir şey çarptı. Emma şok içinde bir çığlık attı. Günler önce penceresine çarpan ölü kuşun sesine benziyordu ama daha ağır, daha nemli ve tuhaf derecede daha besili gibiydi. Camın ardındaki karanlıktan fırlatılmıştı.

Camda bir leke bıraktı. Kırmızı kelebek kanatları.

Yok say.

Mide bulantısıyla başını diğer tarafa çevirdi. Artık diğer adam için hiçbir şey yapılamazdı. Derken başka bir şey oldu, Emma boş alanda çarpıklaşan bir erkek sesinin gecenin içinde yankılandığını duydu. Tuhaf, çığ bir çığlık. Ne bir hece ne de melodi vardı. Delici yoğunluğu Emma'nın gözlerini yaşlarla doldurdu. Zavallı şoförün hâlâ hayatta olduğunu tahayyül edemiyordu. Nasıl bir acı çektiğini yahut o acının daha ne kadar süreceğini de.

Adamın çığlıkları sürdükçe sürdü.

Yok say. Sadece dikkatini dağıtıyor...

Derken bir anda o sesin katledilen FedEx şoföründen gelmediğini fark etti. O çoktan ölmüştü. Emma, çığlığın içinde giderek berraklaşan yeni bir duygu tespit etmişti.

Öfke.

Yazar sivil zaiyata alışkın değildi. Belki de her şeye rağmen dürüsttü ve gerçekten de başka kimseyi öldürmek istemiyordu. Romanları genelde kontrollü senaryolardan, katilin ve kurbanın kendi danslarını icra edecekleri kusursuz düzenlenmiş sahnelerden oluşuyordu. Yazar, *Cinayet Sahili*'nde bu geceki olayları anlatırken muhtemelen yalan söyleyecek, niyetlendiğinden fazla insan öldürmekten ve ceset sayısının artmasından memnuniyet duyduğunu yazacaktı. Fakat Emma gerçeği biliyordu: H. G. Kane çuvallamıştı.

Artık eskisinden de tehlikeli olacaktı.

Emma yıldızları daha önce hiç özlemediği kadar özledi. Keşke yağmur bulutlarının arasından onları görebilse ve Koç, İkizler ve Andromeda takımyıldızlarının hâlâ orada olduğundan emin olabilseydi. Yeterince uzun yaşayabilirse takımyıldızlar bile yer değiştirip sürüklenebilirdi.

Yıldızlar bile ölürdü.

Bu düşünce Emma'nın kendini hep o paniğe kapılmış, rahat hissettiği tek alan olan çamaşır kokulu tuvalet kabinlerine

sinmiş liseli gibi hissetmesine neden oluyordu. Gizli gözlerin onu göremediği, hiçbir sınıf arkadaşının onunla konuşmadığı yerde. Sessizce ölüp huzur içinde çürüyebileceği yerde. Çünkü günün birinde evren bile koca bir mezarlığa dönüşecekti ve Ölümsüz Shawn'ın da bildiği gibi yok olmaktan daha beter kaderler de vardı.

Emma artık yavaş yavaş kavramaya başlıyordu: Bu akşam karşı karşıya olduğu şeyin gerçek derinliğini. Saatlerdir içten içe biliyordu aslında. Sürpriz değildi ve onu sarsmamalıydı.

Hepsi gerçektir.

Psikolog omurgasına yediği bir kurşunla felç olmuştu. Hukukçu'nun bağırsakları karnından dışarı sarkıyordu. Seyahat çantasında bir insan kafası vardı. Emma'nın birkaç gün önce bir yıldız verdiği ve okuma koltuğundaki sıcak yerinden gerçekçi değil diye yargıladığı bir roman. Hepsi Laika'nın kustuğu fare zehri kadar, az önce mutfak penceresine çarpan belirsiz insan vücudu parçası kadar gerçektir. Gerçek cinayetler. Gerçek, masum insanlar yazarın maksatları için birer et parçasına dönüşüyordu.

O kadar çoklardı ki.

Düşünceleri yeni bir felç edici dehşet dalgasıyla ağırlaşırken hatırlamaya çalıştı. H. G. Kane kaç kitap yayınlamıştı?

On altı.

-

İlk cinayeti lisedeki sınıf arkadaşı Laura Birch'tü.

Laura'nın ölümünü anlatan bir H. G. Kane romanı yazılmamıştı. Fazla deneyimsiz, fazla kişiseldi ve katilin duyguları cinayetle fazla iç içeydi.

Laura'yla ortaokuldan beri arkadaşlardı. İki ortak dersleri ve bir etkinlik sınıfları vardı. Cuma gün-

leri dersler bittikten sonra oyun kulübü için okulda kalır, orada Magic: The Gathering, Pandemic ve Catan oynarlardı. Hafta sonları bazen kasabanın müzesinde (küçük bir kasabada gençlerin takılabileceği bir mekâna en çok benzeyen yerde) buluşurlardı. Çocuğun tüm çabalarına rağmen ilişkileri hiçbir zaman romantik bir hâl almamıştı.

Laura utangaç bir gülümsemesi olan zeki bir kızdı, uzun boylu ve sarışındı. SAT notları onu eyalet dışındaki prestijli bir okula ıslınlayacak kadar yüksekti ve Matematik Olimpiyatı yıldızıydı. Annesiyle babası kızlarının o sene ileri seviye yönetim dersi alma konusunda hevesli olduğunu ve iklim değişikliğine dikkat çekecek bir lobici ya da avukat olmak istediği hatırlıyorlardı.

Çocuk onu seviyordu.

Yıllardır öyle veya böyle sevmişti.

Kendi isteklerini paylaşmış ve Laura'ya eski yazdıklarını -parça parça kısa öyküleri, ruhsuz şiir denemelerini, hatta günümüzde yaşayan bir samurayla ilgili yarım kalmış bir grafik romanı- göstermişti ancak okuldaki üçüncü senesi bir dönüm noktası olmuştu. İlk "gerçek" romanını bitirmişti ve *Pervane Kafa*'dan beri epey yol katetmişti.

Yarıotomatik adındaki 110.000 kelimelik eser, Montana Valley Lisesi'ndeki bir silahlı okul saldırısını merkezine alıyordu, ki kendi okulları olan Monsanto Valley Lisesi'nin pek de saklanmaya gerek görülmemiş bir kopyasıydı. Gereğinden uzun olduğu bariz roman boyunca ana karakter -Henry adındaki sessiz sakın, zeki ve sık sık zorbalığa uğrayan bir çocuk- ismi belirtilmeyen bir sınıf arkadaşının AR-

16 ile yapacağı kanlı saldırıyı önlemeye çalışıyordu. Henry sıranın altına saklanmak yerine bomboş kampüste sınıf sınıf dolaşan saldırganı takip ediyor, kahramanca müdahale edeceği ânı bekliyordu. Bu esnada Henry, saldırganın öfkesinin belirli nedenlerle bir avuç sınıf arkadaşına yönelik olduğunu fark ediyordu. Flaşbeklerle dolu her bir bölümün başlığı hedeflerden birinin adıydı, çoğunun da gerçek yaşamda bir muadili vardı (en tembel tercih, matematik öğretmeni Bay Carlson'un Bay Karlson olarak adlandırılmasıydı).

Sonunda bir ters köşe geliyordu: Henry ve okul saldırganı aynı kişi çıkıyordu. Henry, saldırganın utanç içindeki vicdanıydı.

Tabii Laura Birch'ün de fazlasıyla yaratıcı bir kararla Liza olarak adlandırılan bir kopyası vardı. Onun büyük hatası Henry'yi aldatmaktı ve heyecanın doruğa ulaştığı Liza bölümünde kurşun delikleriyle dolu kütüphanede Henry/saldırgan kahramanca bir edayla AR-16'ini indiriyor ve genç kızın hayatını bağışlamayı tercih ediyordu. Bu sahne bir günahlardan arınma ânı olarak kurgulanmıştı. Özel Tim hızla yaklaşıırken, "Ben bir canavar olabilirim," diyordu Henry bir monoloğa başlayarak. "Ama hepiniz beni terk ettiniz, bana saldırdınız, beni görmezden geldiniz. Bugün dökülen kanda hepinizin payı var." Roman muğlak bir silah sesiyle sona eriyordu. Henry kendini mi öldürmüştü? Yoksa polis silahıyla mı ölmüştü?

Onu her zaman destekleyen annesi, oğlunun ilk romanını okumayı hevesle bekliyordu.

Ama o reddetti.

Yarıotomatik'in çift yüzlü sayfalar hâlinde (gerçek bir kitap gibi) çıktısını aldı, maşa raptiyelerle birbirine bağladı ve bir cuma akşamı otobüsle oyun kulübünden eve dönerlerken Laura'ya hediye etti. Laura hacimli taslağı aldı ve okuyacağını söyledi.

Çocuk hafta sonu boyunca ona zaman verdi.

Sonra haftanın geri kalanında da.

Bir ay geçti.

Laura'nın ondan bilerek uzak durduğunu fark etti. Artık onunla konuşmuyordu. Oyun kulübüne de gelmiyordu, güya kendini ödevlerine vermişti. *Yarıotomatik*'in ne kadarını gerçekten okudu ya da ilk sayfayı geçebildi mi bilinmiyordu. Polise bilgi vermeyi düşünmüş ama tereddüt etmiş olması muhtemeldi.

Nihayet 9 Kasım 2011, Çarşamba günü genç yazar, yağmurlu bir öğleden sonra Laura'nın otobüs durağından evine doğru yaptığı uzun yürüyüş sırasında onun karşısına çıktı. Diken üstündeydi, Laura'ya kalbini açmıştı, karanlık ve kırılgan yanlarını onunla paylaşmıştı. Uzun kır yolu boyunca onu takip etmişti ve sonra kızdan annesinin siyah Lincoln'üne binmesini istedi. Belki arkadaşça bir eve bırakma davetiydi. Belki kıza yakarışı, ikna etme çabası ya da tehdidiydi. Nihayetinde hangi taktiğin işe yaradığının bir önemi yoktu.

Kız arabaya bindi.

Bir daha da kimse Laura Birch'ü görmedi.

Kızın kayboluşu okulda büyük yankı uyandırdı, kasabadaki kolluk kuvvetleri tıkandı ve küçük topluluğun canı çok sıkıldı. Hiçbir tanık yoktu. Laura ne bir sınıf arkadaşına ne de aileden birine içini

dökmüştü. Taslak roman hiç ortaya çıkmadı. Genç yazar da birkaç kez dedektiflerle görüşüp onlara Laura'yla ilgili yardımcı olabilecekmış gibi görünecek kadar bilgi verdi. Aslında o zamanlar sandığından daha şüpheliydi. Sınıf arkadaşları onun Laura'ya ilgi duyduğunu ve bunun kesinlikle karşılıksız olduğunu gayet iyi biliyordu. Sinir bozucu birkaç gün boyunca tutuklanacağından neredeyse emindi.

Ama sonra Noel tatili gelip geçti.

Ardından karakış.

Derken bahar.

En nihayetinde de yazın en sıcak günleri.

Genç yazar kendini yenilmez hissetmeye başlamıştı. Çok geçmeden son sınıfa başladı, Laura Birch'un ortadan kayboluşu gizemini hâlâ koruyordu ve söylentilere göre Matematik Olimpiyatları takımından biri Laura'yla çevrimiçi bir sohbet odasında konuşmuş, kız yeni erkek arkadaşıyla Meksika'da yaşadığını söylemişti. Genç yazarın bununla hiçbir ilgisi yoktu ama soruşturmanın yönünü değiştirme konusunda kesinlikle faydası olmuştu. Her sene binlerce insan ortadan kaybolursa da söz konusu burs kazanmış güzel, beyaz bir kız olunca olayın küllenmesi epey uzun sürüyordu. Ancak o sene nihayet hadise durulmuştu ve genç yazar çok keyifliydi. Üniversite başvurularına ümit verici dönüşler alıyordu ve prestijli okullardan Caltech⁵ tarafından kabul edilmesi annesini çok sevindirmişti.

Her ne kadar o tıpkı idolü gibi bir yazar olmayı düşlese de annesi önce koluna bir altın bilezik takması konusunda ısrar etmişti. Sayılar konusunda

5 Kaliforniya Teknoloji Enstitüsü -çn

doğal bir yeteneği olduğundan yazılım kodları yazmayı öğrendi. Üniversiteden mezun olduktan sonra da bir yıl içinde kazançlı bir işe girerek dilediği kadar kılıç, havalı tabanca ya da video oyunu alabilecek duruma geldi. Yine de gerçek tutkusundan hiç vazgeçmedi; sabahları, akşamları ve hafta sonları korku romanları için didinip durdu.

Yarıotomatik pek gurur duyduğu bir iş değildi. Hatta ergenliğinde yazdığı o roman şimdilerde onu utandırıyor ama üzerinden bir daha geçmeyecekti. O yeniden yazıma inanmazdı.

Bu arada çocukluğunun geçtiği evde, annesinden habersiz on yıllık gizli bir zulası vardı. Bir posterin ardında kalan bir duvar oyduğunda otuz altı adet tüyler ürpertici Polaroid fotoğraf, Laura'nın saçından bir tutam, kızın dişlerini ve küpelerini sakladığı şeffaf bir ilaç kutusu ve Laura'nın bedenini denize atmadan önce parçalara ayırdığı uzun bıçak: Otuz santimlik Japon wakizashi'si.

Naylona sarılı.

Pas lekeli.

Laura'nın kurumuş kanıyla hâlâ kahverengi.

—

Deek uyanmıştı.

Tanrı'ya şükür.

Emma büyötmeye gerek kalmadan komşusunun ince bedeninin dört yüz metre ötedeki oturma odasında uzaklaştığını, hissizleşmiş gibi kendi kitap yığınlarına çarpıp düşer gibi olduğunu görebiliyordu. Her şeye tanık olmuştu.

Şimdiyse ayağa kalkıyordu.

“Git,” dedi Emma tıslar gibi. “Polisi ara.”

Kalabalık oturma odası boyunca ilerlerken bir pencereden yok olup diğerinde belirdi, bir kapıya yaklaşıp sertçe iterek açtı...

“Git, git, git...”

Ufak tefek adam duvarındaki kablolu ahizeyi aldı. Adamın arkasındaki kapı açıldı –Emma’nın yüreği telaşla pır pır etti– ama kapı hâlâ Deek’in açarken uyguladığı gücün etkisiyle sallanıyordu. İçerideki karanlığı aydınlatıyordu; zar zor görülebilen bir yığın bastırılmış karton kutu ve demoda elbise askıları. H. G. Kane orada saklanıyor olamazdı ama Emma’nın midesi yine de görünmeyen bir yerde tehlikeli bir şeyin pusu kurduğuna dair mutlak bir kesinlik hissiyle kasıldı.

Deek sırtını açık kapıya dönerek telefonu eline aldı, tuşlara bastı.

Dokuz.

Bir.

Bir.

–

Emma, adamın telefonun ahizesine doğru sessizce çığlık atışını izledi. Fişin bağlantısını kontrol etti, ardından bir iki kez daha aramayı denedi, sonra da telefonu oturma odasına fırlattı. Sayfaları kıvrılmış bir kitap yığını devrildi. Emma zaten bu ihtimalin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu tahmin etmeliydi.

Yine de kendini feci mağlup olmuş hissetti.

TELEFONUMU KESMİŞ, yazdı Deek beyaz tahtasına.

Kulübe hoş geldin.

Sonra bir şeyler daha ekledi: EMMA, KAÇMAN GEREK

Keşke.

O kılıç H. G. Kane’in birincil silahı olabilirdi ama tabanca da taşıyordu. Adam onu ateşlemek istemese de Emma açık

kumsala koştığı anda ona başka seçenek bırakmamış olurdu. Hukukçu'nun ardına saklanabileceği ağaçlar ve kayalar vardı en azından. Strand'in bu tarafındaysa gizlenecek hiçbir şey yoktu. Dönümlerce uzanan bel hizasında otlar dışında.

Deek yanıyordu. Kaçmak bir seçenek *değildi*. Kasabaya on altı kilometre mesafedelerdi ve Emma o uzun yürüyüşü atlat-sa –yazar mucizevi bir şekilde şarjöründeki bütün mermileri ıskalasa ve Emma ondan hızlı koşsa– bile Laika'yı ardında, üst kattaki yatak odasında bırakmış olacaktı. Adam öfkeyle eve dönecekti. Laika'yı bulacaktı. *Cinayet Sahili*'ni çözüme kavuşturmak için elinde başka bir şey kalmadığından yapabileceği son zalimliği yapacaktı.

O köpeği çok fazla seviyorsun, demişti ona.

Bu hiç sağlıklı değil.

Ama... Emma birden Deek'in hep şöminenin üstünde tuttuğu gümüş rengi tabancayı hatırladı. O şeyin tozunu almak için daha iyi bir zaman olamazdı. Komşusunun görebileceği bir yerde elini kaldırıp başparmağı ve işaretparmağıyla silah işareti yaptı. *Bam?*

Deek başını iki yana salladı.

MERMİ YOK

“Tabii ki.”

Fazla iyi bir ihtimaldi zaten. Gece daha yeni başlıyordu. Emma'nın zihninde endişe veren bilinmezlikler cirit atıyordu. Yazarın masum bir adamı katletmeden önce söylediklerini hatırladı: *Ben seni kurtarmak istedim.*

O bana seni öldürmem gerektiğini söyledi.

Dışarıda rüzgâr uğulduyordu. Fırtına şiddetlenecekti.

Belki de H. G. Kane birkaç yazarın ortak kullandıkları müstear bir isimdi? Biri kitapları yazarken diğerleri de o vahşetleri

gerçekleştiriyordu. Eğer öyleyse Emma hangisiyle karşı karşı-
yaydı? İblis Surat hangisiydi? Belki de bir ikizi vardı ve aslında
başından beri dışarıdaki uzun çimlerin arasından onu izleyen
iki gerçek boyutlu Chucky bebek vardı.

En can sıkan olasılığıysa kendine sakladı. Aklına bile ge-
tirmemeye çalışıyordu. Çünkü Deek'in İblis Surat olamayacak
kadar ufak tefek olduğu sonucuna varmıştı. Birkaç gece önce
Jules'un kapı kamerasında fotoğrafı çekilen şahıs, kauçuk bir
maske takmış minyon bir ihtiyar olamayacak kadar geniş gö-
ğüslüydü.

Değil mi?

Değil mi?

Adam Asmaca arkadaşına güvenebilmek için Tanrı'ya dua
etti. Deacon Cowl şu anda dünyadaki son canlı arkadaşı olabi-
lirdi. Sesini bile duymadığı bir adam.

NEREDE?

Yazarken yeşil tahta kalemi elinde titriyordu. Beyaz tah-taya bakmıyordu bile; gözleri durmadan dışarıdaki karanlığı tarıyordu. Ardından hâlâ Deek'in penceresine çevrili olan te-leskopuna eğildi. Yüzünü göz yuvasına bastırırken kendini çok savunmasız hissetti. Çevresel görüşünü feda etmekten hiç hoş-lanmıyordu.

Kavisli camda Deek'i buldu. Adam kendi teleskopunu önce sola sonra sağa çevirdi. Çimleri tarayan uzun bir dönüş. Bu, Emma'yı endişelendirdi.

Hangi cehennemde bu adam?

Kolundaki tüyler diken diken oldu. Kendi omzunun üzerin-den arkayı kontrol etti, odada onun dışında kimse yoktu. Yal-nızca rüzgâr ve kırık pencerede sesi duyulan sağanak yağış.

Kırık pencere.

Emma hızla harekete geçti, okuma koltuğunu oraya doğru iterek boş pencere çerçevesini bloklamaya çalıştı. Bu esnada gösterdiği çabadan soluk soluğa kalmıştı. Ayı postundan halı kanepenin altında toplandı. Bir engelden ziyade avantaj yara-tacak bir şey gibi duruyordu. Yazar tekrar saldırdığında onu

kolayca kenara itebilirdi. Ama o zaman da ses çıkardı ve Emma o sesi duyardı. Saldırının nereden geleceğini bilir, harekete geçmek için birkaç saniyesi olurdu.

Çok küçük bir avantajdı ama hiç yoktan iyiydi.

Uzak pencerede Deek'in aramalarına ara verdiğini gördü. Adam tahta kalemını eline aldı.

GARAJ, yazdı.

Nedense yazarın yalnızca genel bölgesini bilmek daha da korkutucu gelmişti. Sanki adam maddi olmayan, aynı anda her yerde var olabilen biriymiş gibi. Emma onun bu geceki olayları *Cinayet Sahili*'nde nasıl yazacağını merak etti. Kendini mükemmel, hatasız avcı olarak mı anlatacaktı? Emma'nın küçük zaferlerini göz ardı mı edecekti?

Deek bu kez solu işaret etti.

ARKA BAHÇE

Yazar hareket ediyordu. Evin etrafında dönüyordu.

Emma bu şekilde iletişim kurmaktan nefret etse de geriye yalnızca bu seçenek kalmıştı. Katil de beyaz tahtayı okuyabiliyordu. Hatta şimdiden gizlice okuyor olabilirdi.

Emma, yazarın motivasyonunun değiştiğini hissetti. Risk yükselmişti. Ölen FedEx şoförü yakında kayıp olarak bildirilirdi. H. G. Kane artık hızla ilerleyen bir saate göre hareket ediyordu ve bir sonraki saldırısına karar verebilmek için eve girebileceği başka bir nokta araştırıyordu. Bu da demek oluyordu ki onun tamamen Emma'ya odaklandığı şu dakikalar, Deek'in kaçmak için en iyi şansıydı. Katil başka bir tanığın varlığını fark ettiğinde (tabii henüz etmediyse) birini daha öldürmek zorunda kalacaktı.

JİPİNİ AL, yazdı Emma komşusuna. ARAÇLA UZAKLAŞ, YARDIM GETİR.

—

Yazar iki aracı da çoktan bozmuştu.

—

Emma yazdıklarını silip tekrar yazdı: KOŞARAK GİT

—

Emma silahsız, eklem iltihabından mustarip, altmışlarının ortasındaki bir adamın ıslak kumlardan ve sık otlardan oluşan bir bataklıkta bir katili geçmesinin pek mümkün olmadığını biliyor olmalıydı. Strand'in bizzat kendisinden kaynaklanan basit coğrafi sıkıntılar da işin diğer boyutuydu. Kasabada aralık sonu olmasına rağmen hâlâ dolu olan birkaç yazlık ev de hep güneydeydi.

Herhangi bir kaçış rotası, Emma'nın evinin önünden, dolayısıyla katilin görebileceği bir noktadan geçiyordu.

—

“Kahretsin.” Bunu unutmuştu.

Ama... Deek'in kuzeyinde de evler vardı. Sahilin yukarısında, kayalık setin oraya doğru. Kulübelerin hepsinin boş olduğunu biliyordu ama yine de işe yarardı.

Yazdıklarını silip –yine– baştan yazdı: KUZEYE KOŞ, EVLERDEN BİRİNE GİR, TELEFONU KULLAN.

—

Mümkün değildi.

Katıl, mahallenin Wave Caddesi'nin yan tarafına gömülmüş telefon hatlarını kazdığı sırada hangi siyah kablonun Emma'nın evine gittiğini tespit edememişti. Hepsı işaretsizdi ve önden yapılmış bir Google aramasıyla hazırlanamayacağı kadar iç içe geçmişlerdi. O da hepsini keserek kuzeye kadar bütün ikametlerin sabit hat iletişimini koparmaya karar vermişti...

—

“Siktir.” Emma elindeki kalemi fırlatıp atmak istedi. Herhangi bir yöne koşmak fazla riskliydi ve fark edildiği anda Deek'in hiçbir şansı kalmazdı.

İhtiyar adam yeni bir mesaj yazmıştı. Çökmüş gözleriyle diğer taraftan ona baktı.

ONUNLA MÜCADELE ETMEK ZORUNDAYIZ

“Evet. Biliyorum.”

Deek bir ifadenin altını çizdi: MÜCADELE ETMEK

“Katılıyorum.”

Komşusu ekledi: SİLAH VAR MI?

Emma'nın en sağlam bıçağı gitmişti. Diğerleri ya kördü ya da fazla dayanıksızdı. Başka ne olabilirdi? Çekmeceleri açıp tereyağı bıçaklarını, kaşıkları, ölçü kaplarını karıştırdı. Saplamaya yetecek kadar keskin ya da savuracak kadar sert bir şey yoktu. Ama aklına bir fikir gelmişti. Alttaki dolaptan –yazarın kılıcının kapağını parçaladığından– Jules'un en büyük tence-resini alıp lavabonun içine bıraktı ve musluğu sonuna kadar açtı.

Kanla lekelenmiş mutfak penceresinden dışarıdaki karanlığa göz gezdirdi. Yalnızca bardaktan boşanırcasına yağan yağmur ve rüzgârda savrulan otlar vardı.

ORAYA GELİYORUM, yazdı Deek. **YARDIM EDEBİLİRİM**

Hayır. Emma başını iki yana salladı. Bu gece bir tanığın daha ölmesine izin veremezdi. Deek ihtiyar bir adamdı. Belki biraz da sarhoştı. Kavgada ayakta kalamazdı. Buraya gelirse ellerindeki tek avantajı kaybederlerdi: Emma'nın evini teleskopla tamamen görebilmesini.

ORADA KAL, yazdı Emma. **HAREKET ETTİĞİNDE BANA HABER VER**

Deek gönülsüzce başını sallayarak kabul etti.

ONU GÖZDEN KAÇIRMA

Adam bir kez daha başıyla onayladı.

Emma daha fazlasını yazmaya korktu. Her kelimesinin katil tarafından da okunduğunu düşünerek hareket etmek zorundaydı. Dikkatli olmalıydı.

Yardımcı rolü kabullenen Deek cevap verdi: **ELİMDEN GELDİĞİNCE YARDIM EDECEĞİM**

“Sağ ol.”

BİR ŞEYLER DÜŞÜNECEĞİZ

“İyimserliğine bayılıyorum.”

Evlerine kısılup kalmış iki kişi, bir katil dışarıdaki uzun otların arasında dolaşırken beyaz tahta üzerinden haberleşiyordu. Ne araba vardı, ne silah ne de telefon.

Emma haftalar boyunca kendi ölümünü düşünmüştü ve bu gece neredeyse kesinlikle ölecek olması onu telaşlandırmıyordu. Allayıp pullamanın mânâsı yoktu. Deek'in hayatta kalma

şansı da çok yüksek değildi. Ancak Emma'nın aklına minicik bir avantaj daha geldi: Yazar belki iletişimlerini izliyor olabilir-
di fakat Emma'nın evini bırakıp gitmeden Deek'e saldıramazdı. Tam tersi de geçerliydi. H. G. Kane bütün gücüne rağmen belirli bir zamanda ancak tek bir yerde bulunabilirdi.

Tabii ondan sadece bir tane olduğunu varsayarsak.

O da vardı.

Tencere mutfak lavabosunda dolarken Emma alelacele alt kata, bodruma indi. Deek'i gözünün önünden ayırmaktan nefret ediyordu ama bu, göze alması gereken bir riskti. Basamakların dibinde ilk denemede ışık düğmesini buldu ve Jules'un alet çantasında silah olarak kullanılabilecek bir şeyler aradı.

Bu rutubetli bodrumda ne kadar sersemlemiş hissettiğini fark etti. Başı dönüyordu. Zihninde düşünceler yerçekimsiz ortamda gibi cirit atıyordu, kafası güzelmiş gibi. Haftalardır günde dokuz yüz kaloriyle hayatını sürdürüyordu, ki en sağlam hâlinde bile yüz yirmi beş kiloluk, kılıçlı birini alt etmesi imkânsıza yakındı. Üstelik en sağlam hâlinde de fersah fersah uzaktı.

Emma'nın aklına endişe verici bir fikir geldi.

Öyle bir anda, davetsizce ortaya çıkıp incecik örümcek bacaklarıyla kapının altından girerek kulağına fısıldadı. Dışarı çıkıp katiliyle yüzleşebilir, her şeyi bitirebilirdi.

Hemen şimdi.

O kadar kolay olurdu ki. Ağır bir sırt çantası takıp kendini dalgalara bırakmaktan, bedenini o buz gibi suyun içinde adım atmaya zorlamaktan çok daha kolay olurdu. Tamamen onun kontrolü dışında gelişirdi. Kulağa bu kadar rahatlatıcı gelmesi onu korkuttu. Hatta bu kadar iyi.

Ama... Laika'yı terk etmiş olurdu.

Deek'i de.

Ben ölürsem onlar da ölür.

Pasla kaplanmış alet çantasından bulabildiği en iyi iki silahı aldı: bir tornavida ve bir çatal çekiç.

—

Üst kata döndüğünde tencere taşmıştı. Musluğu kapayıp tencereyi –çalkalanıp duran en az bir galon suyu– ocağa taşıdı ve altını yaktı. Bobinler kırmızıya döndü. Katilin suratına kaynar su fırlatmak şahane bir başlangıçtı.

Fakat kaynaması birkaç dakika sürerdi. Emma'nınsa hiç vakti yoktu.

Deek'ten güncelleme gelmişti. Yazar yine yer değiştirmişti.

ARAÇ YOLU, yazmıştı Deek. PANELVANIN İÇİNDE.

FedEx panelvanı.

Deek tekrar yazdı: BİR ŞEYLER YAPIYOR

Rahatsız edici bir bilinmezlik daha.

Ölen kurye iki taraf için de sürpriz olmuştu. Emma bu akşam, hatta bu hafta herhangi bir paket beklemiyordu. Son zamanlarda hiçbir şey sipariş etmediğine emindi. Ancak içinde bir adrenalin titreşimiyle, birkaç gün önce tüm itirazlarına rağmen Jules'un sipariş verdiğini hatırladı.

Amazon'da beş yıldızlı, yazmıştı neşeyle. Piller dahil.

Emma'nın kendini koruması için bir nesne.

Şok tabancası.

—

Yazar, Ford Transit'in tepe lambasının ışığı altında EMMA CARPENTER adına gelen 1,5 kiloluk Amazon paketini inceledi.

Sonra bir kenara attı.

İçinde ne olduğunu bilmiyordu, umurunda da değildi.

Aracın torpido gözüne, ardından orta konsola ve son olarak da koltuğun altına baktı. Ateşli silah olmadığından emin olmalıydı. İnternette kuryelerin bazen kırsal bölgelere teslimat yaparken silah taşıdıklarını okumuştı. Neyse ki Jake Stanford onlardan değildi.

Ardından hâlâ Jake'in kanıyla kaplı olan çalıntı Ford anahtarını kontağa yerleştirerek motoru boğuk bir sesle çalıştırdı. Vitesi sürüş moduna alıp minibüsü çakıllı araç yolundan çekti, çiçek tarhlarını ve yabancı otları ezdi. Garajın arkasına çekip park ederken süspansiyon sarsılıp sallandı. Aracı gözlerden uzağa saklamıştı.

Araç yoluna başka plansız misafirler de gelirse diye.

-

Emma dışarıdaki motor sesinin kesildiğini duydu.

Kapı kapandı.

Sessizlik.

Yazarın panelvanı evin elli metre ötesine, garajın hemen arkasına park ettiğini tahmin etti. Ancak vurulmadan araca ulaşsa, penceresini kırarak paketi yırtıp açsa bile şok tabancasını kutudan çıkarması gerekecekti. Parçalarını bir araya getirmesi. Kullanım kılavuzunu okuması. Piller dolu gelmemiş bile olabilirdi. Adam ona gitgide yaklaşırken Emma'nın bunların hiçbirini yapacak vakti yoktu.

"Siktir."

Üstelik Deek'e de bundan bahsedemezdi. Yazar muhakkak beyaz tahtada yazılanları okuyordu. Adamın kulağına kar suyu kaçırmanın bedeli ağır olurdu. Ocaktaki suyun kaynamasını beklerken komşusunun dikkatini çekebilmek adına telaşla el salladığını gördü. Yeni bir mesaj yazmıştı.

Bir şeyler değişmişti.

ORAYA GELİYORUM ONUNLA KONUŞMAYA ÇALIŞACAĞIM

Hayır. Korkunç bir fikir.

Emma başını iki yana salladı. "Evinde kal, Deek. Lütfen..."

Deek ısrar etti: BENİ İDOLLEŞTİRMİŞ, DİNLEYEBİLİR

Bunu okuyunca Emma'nın nefesi kesildi.

"Ne?"

Teleskopuna bakarken adamın hâlâ yazdığını görebiliyordu:
ONU TANIYORUM.

O BOKTAN KİTABI YAZAN ADAM

Evet. Deek'in iki hafta önce ona bizzat önerdiği kitap. Şaka olarak.

BENİM HATAM ÇOK ÜZGÜNÜM

Ama Emma onun özrünü doğru düzgün idrak edemedi bile. Zihni hızla çalışıyor, bu yeni akılalmaz tesadüfı sindirmeye çalışıyordu.

Katil Deacon Cowl'u tanımakla kalmıyordu, Deek de her nasılsa katili şahsen *tanıyordu*. Komşusuna bile güvenemeye-

cek miydi? Bu bilgiye dair bir şeyler Emma'nın alarına geçmesine neden oldu. Ne olduğunu tam olarak çözemiyordu.

İhtiyar adam hâlâ deli gibi bir şeyler yazıyordu. Aradaki huzursuz sessizlikte, mesajlar arasındaki boşlukta Emma, H. G. Kane'in tiz sesini hatırladı. O gizli çaresizliğini. Sözlerinin altında yükselen o akkor öfkenin fokurtusunu.

Ben oradan sıkık bir amatör gibi mi görünüyorum, Emma?

Tüm bunlar bir şaka olmalıydı. Bir Amazon değerlendirmesi, internetteki hayali altın yıldızlar yüzünden ölen insanlar. Katilin görüntüsü bile karşısındaki gülmeye davet ediyordu. O fötr şapkası. Postalları ve eldivenleri. Etrafta belirli bir döneme ait kınına sıkıştırdığı Japon samuray kılıcıyla caka satarak dolaşan boyun sakallı, solgun bir beyaz adamın rahatsız edici görüntüsü.

Ta ki masum bir adam Emma'nın gözleri önünde parçalara ayrılana kadar.

Ta ki vıcık vıcık bir vücut parçası mutfak camına çarpana kadar.

GERÇEK ADI

Deek mesajını bitirdi ve nihayet beyaz tahtanın önünden çekildiğinde Emma'nın yatak odasına gizlice sızan adamın tam adı her satırda bir kelime olacak şekilde belirdi. H. G. Kane'in gerçek adı, yazılı bir lanet gibi duruyordu.

HOWARD

GROSVENOR

KLINE

Her yazarın bir iki kafadan kontak hayranı olurdu.

Ancak Deacon Cowl'un Howard Grosvenor Kline'la -yıllar önceki- ilk karşılaşması her anlamda rahatsız ediciydi. Genç Howard, görünüşe göre *Sessiz Çıgıllıklar*'ın müthiş bir hayranıydı ve kendi yazı kariyerinde kahramanının yol göstericiliğini talep etme konusunda fazla istekliydı. Tamamen sıradan hayran mektubu cevapsız kalınca yine tamamen sıradan olan bir sonraki adımı atıp Deek'in kapısına dayanmıştı.

BENİ VE KIZLARIMI TAKİP ETTİ, yazdı Deek. YILLARCA.

Emma'nın Howard'a dair şimdiye dek öğrendikleri düşünüldüğünde oldukça mantıklı geliyordu. O muhtaç gülümsemesi. Daimi mağduriyeti. İnsanları bulma konusundaki endişe verici yeteneği.

**BANA O BOKTAN KİTAPLARI GÖNDERİP DURDU
OKUMAM İÇİN YALVARDI**

Ve... Deek'in posta kutusuna gelip duran o taslaklar muhtemelen *Cinayet Dağı*'ndan önceki o iğrenç kitaplardı. İhtiyar adam gerçeği öğrendiğinde nasıl bir tepki verecekti? Görmezden geldiği, dalga geçtiği o amatör taslakların hepsi gerçek cinayetleri anlatıyordu. Gerçek kurbanları.

Emma ona söylemeye yüreği elverir mi bilmiyordu.

UZAKLAŞTIRMA EMRİ ÇIKARTTIM, yazdı Deek. BİTTİ SAN-
MIŞTIM

Keşke, diye düşündü Emma.

GERİ DÖNDÜ, yazdı Deek. DAHA OLGUN

DAHA ZEKİ

DAHA ÖFKELİ

Uzaklarda, denizin üstünde bir gök gürültüsü koptu. Fırtına gitgide yaklaşıyordu. Emma iliklerine dek ürperdi. Kötü şeylerin yolda olduğunun habercisi gibiydi.

VE, diye yazdı Deek.

HÂLÂ ŞİMDİYE KADAR OKUDUĞUM EN BERBAT YAZAR

—

Hep yetenekli bir yazar olmuştu.

Çocukken bile becerileri tartışılmazdı. *Pervane Kafa* bir yetenek gösterisiydi ve *Yarıotomatik* de tüm o ergen kaygılarına rağmen inkâr edilmesi imkânsız bir beceriyle ince ince işlenmişti.

Howard küçüklüğünden beri nefes almaksızın yazıyordu. Okulun üçüncü senesinde S. E. Hinton'ın 1967'de yayımlanan meşhur romanı *Aykırılar*'ı liseye giderken yazdığı öğrenmiş ve kendi zihninde zamanla yarışmaya başlamıştı. S. E. Hinton on dokuz yaşındayken kitabını yayımlatabildiyse o neden yapamamasındı? Gelecek vadeden tüm yazarların bildiği gibi bu oldukça hırslı bir işti. Yazılan ro-

manların yüzde birinden bile azı geleneksel yollarla basılabiliyordu ve daha da azı kâr getiriyordu. Dolayısıyla Howard bu kurtlar sofrasında ayakta kalabilmek için bir profesyonelin rehberliğine ihtiyacı olduğunu düşündü. En sevdiği gerçek suç romanını kaleme alan yazardan iyisini mi bulacaktı?

Mesajları cevapsız kaldı. Postayla gönderdiği taslak okunmadı. Bunun üzerinde yağmurlu bir akşamüstü yürüyerek Strand Sahili, Washington'a geldi. Wakizashi kılıcıyla arka kapıyı açtığında evde kimse olmadığını gördü. Cowl ailesinin Krater Gölü'ne beş günlük bir tatile gittiğini ve o akşam döceklerini bilmiyordu.

O da bekledi.

Dert etmiyordu.

Hava kararırken kişisel eşyalara göz atarak saatler geçirdi. Hayran olduğu yazarın *The Tonight Show* ve *Dateline*'a konuk olduğu bölümlere ait çerçeveli fotoğrafları inceledi. *Sessiz Çığlıklar*'ın İsviçre ve Almanya baskılarına göz gezdirdi. Çocukların yatak odalarında dolaştı. Buzdolabından kendine iki bira aldı. Duvarda asılı duran boş .38 kalibrelik Smith & Wesson'la oynadı. Tabanca, "Deacon R. Cowl'un Stockyard Katili'nin yakalanmasındaki etkin rolü nedeniyle sonsuz minnetlerini" sunan Fort Worth Polis Teşkilatı tarafından verilmiş bir hediyeydi.

Tek bir hatası olmuştu: Beklerken oturma odasının ışığını açık bırakmak. Işık araç yolundan görülebiliyordu ve bu, Karen Cowl'un keskin gözleri sayesinde saat 21.31'de 911'in aranmasıyla sonuçlanmıştı.

Tutuklanması küçük düşürücü bir tecrübeydi.

Polis geldiğinde hazırlıksız ve wakizashi kılıcı elinde yakalanan Howard, onu tutuklayan memurun ölümcül silah atışından kılpayı kurtulmuştu (annesini daha sonra bu konuda resmî bir şikâyet formu doldurmuştu). Kelepçeler tenine batıyordu. Sabika fotoğrafları utanç vericiydi. Beyaz duvarlı nezarethane havasızdı. Bu da tıpkı birkaç ay önce Laura Birch'ün ortadan kayboluşunu araştıran cinayet masası dedektiflerinden ucuz kurtulduğu zamanki gibi geleceğe şekil verecek bir an olacaktı. Herkes dönüp hayatına baktığında rotasını düzeltmesini sağlayacak önemli hata anlarını görebilir. Bundan sonra daha zeki olacaktı. Daha sessiz. Daha ölümcül. Artık hataya yer yoktu. O bir amatör değildi.

Evlere bir gölge gibi girecekti. Kaslarını saatlerce hareketsiz kalabilecek, ardından hiçbir fiziksel kanıt bırakmayacak şekilde eğitecekti. Kurbanları onu yatak odalarında gerçekten gördüler mi yoksa hayal meyal hatırlanan bir rüyadan, ay ışığının bir oyunundan mı ibaret, anlayamayacaklardı. Yalnızca kendi seçtiklerine görünecekti.

Ve evet, Strand'e geri dönecekti.

Fakat tamamen bambaşka bir insan olarak.

—

Emma yazdı: ŞU AN NEREDE?

Korkudan aklını kaçırmak üzereydi.

Deek uzaktaki pencerede teleskopunu önce sağa, ardından da soldaki okyanusa çevirdi. Etrafı tarıyordu. İyiye işaret değildi. İhtiyar adam başını kaldırıp iki yana sallayana kadar bir ömür geçti sanki.

“Siktir.”

Emma yazdı: EN SON NEREDE GÖRDÜN?

Adam eliyle bir yeri işaret etti.

Araç yolu mu? Bu eski bilgiydi. En az bir dakika öncesine aitti. Yazar şu an karanlığın içinde sessizce sürünerek her yerde olabiliirdi.

“Tek bir işin vardı, Deek,” diye mırıldandı hayal kırıklığıyla.

Adam hâlâ deli gibi etrafı tarıyordu.

Teleskopuna eğilirken dengesi gözle görülür derecede sarsıldı. Emma onun bu gece içtiğini tahmin etmeliydi. Deacon Cowl zeki bir adamdı ve zeki adamların çoğu gibi o zekâyı bulabildiği her şeyle öldürme ihtiyacı duyuyordu.

“Tek bir *lanet* olası iş.”

Evin envanterini aklından geçirdi. Laika ikinci katta güneydi. İki kapıya da barikat kurulmuştu. Giriş katının pencereleri tamamen kapalıydı ve kırık olanın önüne de yan devrilmiş bir kanepa çekilmişti. Hiçbiri aşılabilir şeyler değildi. Ancak H. G. Kane –hayır *Howard Grosvenor Kline*– bu noktalardan herhangi birinden içeri girecek olursa Emma geldiğini duyardı.

Değil mi?

Bir şeyleri unuttuğu hissinden kurtulamıyordu. Bu düşünce onu içten içe kemiriyordu. Mutfakta ocağın gözü tıkrıdadı. Suyun sıcaklığı ağır ağır artıyordu.

Emma’nın başına ağrı girdi. “Hangi cehennemde bu?”

ÜZGÜNÜM, yazdı ihtiyar adam. ONU KAYBETTİĞİM İÇİN ÇOK ÜZGÜNÜM.

Fakat Emma’nın dikkati artık adamın sözlerinde değildi. Zira Deek bir şeyler daha yazmak üzere beyaz tahtasına eğilirken arkasında dikilen bir karaltı ortaya çıktı.

–

Howard ses çıkarmamaya özen göstererek gölgele-
rin arasından sıyrıldı. Yer döşemesi postallarının al-
tında neredeyse hiç gıcırdamadı. Ağırlığını usulca to-
puğuna verdi, hareketleri deneyimli ve trençkotunun
hışırdamamasına yönelikti.

Yarım bir nefes verdi.

Ardından kapıda taş gibi hareketsiz dikilerek ka-
tanasını iki eliyle kaldırdı. Bıçağın kenarı Jake Stan-
ford'un kanıyla hâlâ kırmızıydı. Hafif yükseldiği bir
jodan no kamae duruşuyla kafa kesme salınımına ha-
zırlandı.

-

Emma izlemekten başka bir şey yapamadı.

“Hayır.”

Fırtına iyiden iyiye toplanırken Emma yağmurla bulanıkla-
şan camların ardından her şeyi belli belirsiz görebiliyordu. De-
ek'in ardında, kapı aralığında dikilen bir siluet. Adamın geniş
omuzlarını tanıdı. Onu ele veren fötr şakasının kenarlarını.

O korkunç şapka.

Deek yeniden teleskopuna eğilerek kapı aralığını görmesini
engelledi.

Emma dudaklarını oynattı: “Arkanda.”

İhtiyar adam suyun aktığı camın ardından onu görebilmek için
gözlerini kısıtı. Emma'nın dudaklarını okuyamıyordu ama bir şey-
lerin yolunda gitmediğinin farkındaydı. Emma, Deek'in omzunun
üzerinden bir kez daha fötr şapkaya baktı. İlk önce yatak odasında
beliren o insan gölgesi. Donuk bir hareketsizlikle onu izleyen.

Howard'ın en sevdiği numarası.

Fakat bu bir zayıflıktı. Emma artık bunu biliyordu. Adam
fark edilmemeyi ve avını yakından incelemeyi, belki de sonra-

dan yazacağı tüm o duyusal detayları iyice sindirmeyi seviyordu. Görüldüğünü anlamadığı sürece hareketsiz kalmaya devam ederdi. Varlığı anlaşıldığındaysa saldırırdı.

Düşün, dedi Emma kendi kendine. *Düşün*.

Deek sabırsızlanarak beyaz tahtasına bir soru işareti çizdi. İki elini de hararetle kaldırdı. Fanatik hayranının odada onunla birlikte olduğundan, onunla aynı havayı soluduğundan bihaberdi. Saniyeler sonra ona saldıracağından, zavallı kurye gibi onu da *parçalara ayıracağından...*

Düşün.

Emma titrek bir nefes aldı. Kalemmini kaldırdı.

ARKANA BAKMA, yazdı. ARKANDA.

—

Katanasını kaldırmış, heykel gibi duruyor, burnundan sessizce nefes veriyordu. Emma'nın beyaz tahtasında ne yazdığını görebilmek için gözlerini kıstı. Komşusunun teleskopuna göstermek için bu kadar telaşla yazdığı şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

Bir teklif mi?

Bir rica?

Talimat?

Durduğu yerden Emma'nın el yazısını okuyamıyordu.

—

Deek teleskopunun deliğine eğilerek onun mesajını okudu. Sessizlik.

Emma alelacele, HAREKET ETME, diye ekledi.

YOKSA SALDIRIR.

Deek yazılanları okurken, ardından durup bir daha okurken sessizlik sürdü. Beş saniye. On saniye. Emma, adam nihayet gözünü teleskopundan ayırana kadar nefesini tutup bekledi. Aralarındaki dört yüz metre mesafeye, yağmura ve karanlığa rağmen her nasılsa ciddiyetle göz göze geldiler.

Evet. Deek anlamıştı.

Emma lensinden bakarken Deek'in elinin masasının üzerine doğru hafifçe hareketlendiğini gördü. Arkasındaki katilin fark etmeyeceği küçük hamlelerle görüş alanına küçük, gümüş rengi bir şey soktu. Nesne kötücül, keskin bir ışıltı saçtı.

Bir mektup açacağı.

Hayır. Emma çılgık atmak istedi. Onunla dövüşmeye kalkma. Seni de öldürür.

İhtiyar adam mektup açacağını elinde ağır ağır döndürerek hapisane işi bir jilet gibi kolunun altına soktu. Kaygıyla nefes alırken gözleri Emma'nın gözlerindeydi. Emma artık telaşla başını sallıyordu –*Benimle kal, Deek. Bir yolunu buluruz, herhangi bir yol*– ama adam son bir kelime yazdı.

KAÇ

“Hayır.”

Ardından Deek ayağa kalktı (“Hayır, hayır, *hayır...*”), mektup açacağını bıçak kısmı dışarıda kalacak şekilde tuttu ve ardındaki kapı aralığına döndü.

Deek bir elektrik düğmesini yaktı. Oda aydınlandı, Emma artık orada dikilen karaltıyı net olarak görebiliyordu.

Yalnızca askıdaki bir palto.

Bir de siyah şapka.

Bir sürüngenin geride bırakılmış derisi gibi bu siluet de Howard Grosvenor Kline'in bir dolap kapağına iğnelenmiş içi boş formu gibiydi. Komşusunun ardındaki karanlık kapı aralığında dikilmiyordu. Hiç orada olmamıştı.

Deek askıdaki kendi kıyafetlerine baktı, sonra tekrar ona döndü.

Ne saçmalıyorsun, Emma?

Emma acı bir kahkahayı bastırarak tuttuğu nefesi verdi. Resmen gölgelerden bile korktuğu için kendinden nefret ediyordu. Komşusu güvendeydi. Şimdilik.

Deek mutfağını da taradı. Ardından yatak odasını. Kendini korumak için o küçük mektup açacağını hâlâ elinde tutuyordu. Nihayet tüm pencereler aydınlanana kadar ışıkları açıp durdu. Ayyaş ihtiyar paranoyağa bağlamış gibi evinin her köşesini kontrol ediyordu.

Emma'nın açıkta kalan tenine yeni bir esinti temas etti ve çok yakınlardan bir koku çalındı burnuna. Odanın içinden. Arında sessizce bekliyordu.

Mtn Dew.

Vücut kokusu.

Bir de başka bir şeyle karıştırılması imkânsızı kekremsi insanın genzini yakan bir koku: Tereyağı.

-

Yazar, Emma'nın saçlarını eldivenli eliyle kavradı.

Ardından başını sertçe geriye çekerek -Emma hayvani bir dehşetle boğuk bir çığlık attı- diğer eliyle bıçağını kadının boğazına dayadı.

Emma kurtulmak için döndü.

Sertçe.

Kafa derisi sıyrıldı. Gözlerini dolduran acıdan önce o sesi duydu –çivilenmiş bir halının serbest kalışı gibi mide bulandırıcı bir çatırtı– ve bedenini öne savurarak adamın tutuşundan uzaklaştı. Adamın parmakları Shawn'ın som gümüşten madalyonunu kavradı. Zincir koptu.

Deek uzaklardan izliyor, çığlık atıyor, penceresini yumrukluyordu.

Emma yere düştü. Eldivenli bir el onu ayak bileğinden yakaladı, dolma gibi parmaklar iyice sıkılaştı ama Emma tekme savurarak ondan uzaklaştı ve tripoduna takılıp teleksobun düşmesine neden oldu. Mercek paramparça olurken Emma'nın sırtı cama dayandı ve orada sıkışıp kaldı.

Tepesinde dikilen Chucky bebek hareketlendi, küçücük gözleri onunkilere kilitlenmişken bir elinde hâlâ Emma'nın bir tutam saçı vardı. Sağ eliyle katanasını çeviriyordu. Doksan santimlik kılıç yılan gibi kıvrılıyordu, görülemeyecek kadar hızlıydı ve yere, Emma'nın ayaklarının dibine incecik kan damlaları saçılıyordu.

Emma umutsuz bir savunma refleksiyle kendi silahını kaldırdı.

Çekiç.

Ardından bir ışık patlaması geldi. Konser alanındaki sahne ışıkları kadar kör edici ışık, evin içini bin vatlık canlı, orman yeşiliyle doldurdu. Ses de bir top atışı kadar gürültülüydü. Emma çerçevesi içindeki camın titreşimlerini kuyruk sokumunda hissediyordu.

Katil kılıcını savururken aniden durdu. Şaşırmış, dengesini kaybetmişti. Emma'nın omzunun üstünden pencereye, ani ve yoğun ışığın geldiği noktaya baktı.

Katilin aklı karışmıştı.

Emma'nınsa kılı bile kıpırdamadı.

Ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Deek'in evinden ikinci bir ışık patlaması geldi: Ateş turuncusu. Gece göğünü delerek dönümlerce kum bitkisini tüm detaylarıyla ortaya serdi. Yağmurla birlikte cızırdayan küller de yere düşüyordu. Havai fişekler, komşusunun dikkat dağıtmak için son çabasıydı.

Yetmişti.

Teşekkürler, Deek...

Howard Grosvenor Kline hızla toparlanıp katanayı tekrar savurmaya başladı ama Emma ânı değerlendirip uzaklaşmaya başlamıştı. Adamın kılıcı ondan yarım saniye gerideydi. Emma mutfağa koşuyordu.

Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler...

—

Adam avının peşinden mutfağa giderken dışarıda havai fişekler patlıyordu. Bir gümbürtünün ardından hemen bir diğeri geliyor, yarışan gölgelerin manzarası sürekli değişiyordu.

Ânın yaydığı adrenaline rağmen yazar, Emma'nın anlık zekâ parıltısını fark etti. Emma önüne

barikat kurulmuş kapıya doğru koşmanın ölümcül bir hata olacağını farkındaydı; masayı oradan çekip kilidi açmanın ona çok zamana mal olacağını ve böyle bir vakti olmadığını. Seçenekleri sınırlıydı. O da mutfağın kıyısından savrularak hızla dönüp bodruma inmeye başladı. Adam da rutubetli karanlığa doğru onun peşinden ilerledi ancak hiç acelesi yoktu. O kadın başka bir çıkışı olmadığını biliyordu.

Kadın köşeye sıkışmıştı.

Basamaklar çürümeye yüz tutmuştu, sırlıklılandı. Merdivenin dibinde başını alçakta kalan bakır boruya vurmamak için tam olarak nerede eğilmesi gerektiğini biliyordu. Bu tedbirsiz tasarlanmış bodrum kat aşağı yukarı kırk beş metre karelik bir alandı ancak ıslanmış kolilerle ve artık mumyalaşmış naylonlara sarılı eski mobilyalarla taklım taklımdı. Poşetlerin içi güve yeniği kalıntılarla doluydu. Temel duvarı terleme yapıyor, pis kokulu su damlaları küf tutmuş beton zemine damlıyordu.

Aşağısı zifiri karanlıktı. Herhangi bir şey görmek imkânsızdı. Adam, avının bu boğucu, rutubetli alanın herhangi bir yerinde saklanıyor olabileceğini biliyordu.

Ayrıca... bodrumda bir elektrik düşmesi olduğunu ve hemen solunda kaldığını da biliyordu. İki adım ötesinde. Bel hizasında. Eliyle yoklamasına bile gerek yoktu, elini oraya doğru uzatırken düşmenin konumu çoktan kas hafızasına işlemişti.

-

Emma çekici bütün gücüyle savurdu.

Zifiri karanlıkta bile elektrik düğmesinin tam olarak nerede olduğunu hatırlıyordu. Dolayısıyla adamın da nerede dikildiğini tam olarak biliyordu. En önemlisi de ışığı açmak için elini tam olarak nereye götüreceğinden emindi.

Tam isabet.

Adamın eldivenli parmaklarının kuru dallar gibi çatırdadığını âdeta iliklerinde hissetmişti. Bodrumun ışıkları şimşek gibi yandı. Adam dişlerini gıcırdatarak ciyaklayıp küçük kızlarınınkini andıran bir çığlık attı.

—

Neredeyse hiç acımamıştı.

Adam çığlık atmamış, hatta homurdanmamıştı bile. Howard her zaman sıradışı bir acı eşiği olan sağlam, kaslı ve becerikli bir yakın dövüşçü olmuştu. Bodrumda pusuya düşmüşken bile rahatça karşı hamlede bulunabiliyordu. Kadın onun sağ eline darbe indirmişti, evet ama ölümcül bir hata yapmıştı. Adamın sol elini tamamen unutmuştu. Adam o eliy-le katanasını savurdu.

Doğruca Emma'nın yüzüne.

—

Kılıç, yanağından birkaç santim ötede durdu. Darbenin etkisiyle kulakları çınlıyordu. Çelik bıçak titreşti ve Emma'nın hemen yanındaki taşıyıcı kolonlardan birine en az iki üç santim saplandı.

Şans işi gibi görünebilirdi.

Değildi.

Emma bodruma dehşete kapılarak kaçmamıştı. Bu bodrumu seçmişti. Burada, bu tıksık tıksık mekânda Howard'ın kılıcı-

nın bölünmeden dönebileceği bir alan yoktu. Ciddi bir dövüşte şansı olmadığını farkındaydı. Adam çok daha iri, güçlü ve silahlıydı. O yüzden de katilini avantajın onda olduğu, gölgelerin arasından darbeler indirebileceği bir ortama çekmişti. Vurup kaçabileceği.

Howard acı içinde uludu. Emma, adamın sağ elindeki kemiklerin kırıldığını umuyordu. Sağlam eli hâlâ taşıyıcı kolona saplanmış durumda olan kılıcı bıraktı ve trençkotunun içinden siyah tabancasını çıkardı.

Ancak Emma çoktan teması kesip üst kata koşmaya başlamıştı.

Saldır.

Saklan.

Tekrarla.

Karanlık basamaklarda yaralı bir çığlının onu takip ettiğini duydu. Adam yavaşlamıştı. Küçük düşmüştü. Öfkelenmişti. Hepsi saniyeler içinde olmuştu. Elindeki tüm avantajlara rağmen bu raundu kaybettiğinin farkındaydı ve Emma çoktan üst kata çıkmış, bir sonraki pususunu hazırlamaya başlamıştı.

-

Zarar görmemiş sol eliyle katanasını direktten çıkardı. Çelik uç ciyaklayarak serbest kaldı. Evde yıllarca antrenman yapmış, baskın olmayan elini kullanarak öldürücü darbeler indirmek için sıkı çalışmıştı. Artık o becerilerini kullanabilirdi.

Dişlerini sıkarak sağ elindeki lateks Ninja eldivenini çıkardı. Parmakları çoktan şişmeye başlamıştı. Sonradan yapılacak bir tıbbi muayene, iki el tarafı kemiklerinin yanı sıra ortaparmağının proksimal kemiklerinin parçalandığını ortaya çıkaracaktı.

Howard'ın sıradışı acı eşiğine rağmen müthiş bir darbe olduğu su götürmezdi. Belki de Emma Carpenter, nihayetinde ölmüş olsa da o zifiri karanlık bodrumda çekicini daha doğru bir yere vuramayacağını bilmenin tatminini ölümünden sonra bile yaşayacaktı.

Mücadele üst katta devam edecekti.

-

Oturma odası.

Emma, katile bir sonraki saldırısını orada gerçekleştirecekti.

Merdivenlerin başı fazla tahmin edilebilirdi. Ocakta suyun ısınmaya devam ettiği mutfak katilin ikinci odak noktası olacaktı. Bu iki alanı da aradıktan sonra Emma'nın çoktan dışarı çıkıp yardım istemek için Deek'in evine doğru koşmaya başladığından endişelenecekti. Oturma odasından geçerken cama odaklanacak ve bu kör noktada saldırıya karşı savunmasız olacaktı.

Mükemmeldi.

Emma kendini duvara iyice yapıştırmıştı ve nefesini kontrol etmeye çalışıyordu. Elinde bu kez Jules'un paslı düz tornavidası vardı. Howard köşeyi döndüğünde tornavidayı suratına saplayarak geceyi nihayete erdirecekti.

Hukukçu'yu düşündü. Psikolog'u.

Gerçek adları her neyse artık. Belki iyi niyetli bir hayalden ibaretti ama o iki kadının yukarıdan bir yerden onu izlediklerini ve gülümsediklerini umdu. Hatta belki bir şekilde Howard'ın tüm eski kurbanları bu gece ona destek oluyor, zaferlerini kutlayıp yenilgilerine üzülmüyordu. Emma en azından onun kemiklerini kıran ilk kurban olmalıydı. En kötü durumda, *Cinayet Sahili*'ni çok iyi bir H. G. Kane romanı hâline getirecekti. En iyi durumdaysa adam o romanı yazacak kadar yaşamayacaktı.

Bakalım daha iyisini yapabilecek misin? diye gürledi adam kapıdan.

Hadi bakalım.

Görelim.

Deek'in evinden bir patlama daha duyuldu. İhtiyar adam bütün zulasını birbiri ardına cayır cayır yakıyordu. Katilin avına müdahale edecek, duyularını şaşırtacak, Emma'ya mücadele etme fırsatı verecek ne varsa. Oda ışıkla doldu. Bu kez mora çalan bir maviydi. Zeminde ve duvarlarda baş döndürücü gölgeler oynadı. Ateşten yanarken görülen rüyalara benziyordu.

Emma'nın kalbi hızla çarptı. Yanakları yanıyordu.

Orada sessizce dikilirken dışarı kaçmayı ve Deek'in evine doğru koşmayı geçirdi aklından. Belki de buna yetecek kadar üstünlük kazanmıştı. Ancak o sırada döşemeye çarpan ıslak botların sesini duydu. Adam bodrumdan çıkmıştı bile. Çok geçmeden tekrar kokusunu alabileceği kadar yakınında olacaktı.

Bir kez daha mor bir ışık patladı. Ardından tekrar karanlık çöktü. Emma yazarın botlarının mutfakta, yemek odasında gıcırdayışını dinledi. Birkaç adım ötedeydi. Hemen köşede. Emma düz tornavidayı milim milim kaldırdı. Sağlam saplaması gerektiğini biliyordu. Diğer avucuyla arkasını destekledi.

Dört yüz metre ötede Deek bir havai fişek daha patlattı.

Kan kırmızısı.

Işık parladığı sırada Howard'ın karanlık gölgesinin ayaklarının dibindeki parkenin üzerine düştüğünü gördü. Şaşırtıcı derecede netti. Adamın sol elinde tabancasını tutarak temkinle yürüdüğünü görebiliyordu. Bu iyiye işaretti. Adamın baskın elini sakatlamıştı. Böylece isabet ettirme şansı düşmüştü.

Emma nefesini tuttu.

Bunu yapabilirsin, diye fısıldadı Shawn kulağına.

Av ve avcının arasında artık yalnızca bir kör nokta vardı. Emma endişe verecek kadar yakından gelen metalik bir tıkırtı

duydu. Tabancanın horozunun kaldırılma sesiydi. Artık kılıçlarla oynamak yoktu. Adam bir görgü tanığını öldürmüştü, yaralıydı ve çaresizdi. Avı onu fazlasıyla zorlamıştı.

Emma tornavidayı daha sıkı tuttu.

Korkma. Bunu yapabilirsin, Em.

Alçıdan bir dağı boyamak gibi. İçgüdülerine güven.

Yapabileceğini biliyorum.

Ama her zamanki gibi gerçek daha karmaşıktı. Hamile kalma konusundaki aylık çabaları akşamlarını ve tartışmalarını doldururken model tren yolu hayatlarındaki yerini yavaş yavaş kaybetmişti. Emma, Shawn'ı en son ne zaman trenlerini sürerken gördüğünü hatırlamıyordu. Zamanla parça parça dökülmüş ve bir daha yapıştırılmamıştı. Nisan ayında ikinci kat banyosunun tesisatı patladığında raylar paslanmış ve Emma'nın yapımına yardımcı olduğu dağ, suyun verdiği hasar yüzünden dağılmıştı. İkisi de zararı incelemeye cesaret edememişti. Hiç bakmamak daha kolaydı.

Son kırmızı korlar da söndü.

Ev tekrar karanlığa gömüldü. Ancak Emma yazarın ayak seslerini duyabiliyordu, hassas döşemelerin üzerinden yavaşça yaklaşıyordu. Emma bir sonraki renk patlamasını bekledi. O an harekete geçecekti. Adamın yüzüne denk getirmek için tek bir şansı vardı. Iskalamamalıydı.

Iskalamayacaksın, dedi kocası.

Oda sessizliğe gömüldü.

Yalnızca karanlık vardı.

Deek'in havai fişekleri tükenmiş olmalıydı. Bu da Emma'nın Howard'a karanlıkta saldırmak zorunda olduğu anlamına geliyordu. Sorun değildi. Tercih etmezdi ama sorun değildi. Adam köşeye doğru son bir adım daha atıp durdu.

Tekrar görüşeceğiz, diye fısıldadı Shawn. Orada buluşuruz.

Anlaştık, diye yemin etti Emma içinden.

Howard Grosvenor Kline'in siyah silüetinin köşeden, birkaç santim öteden görünüşü sessiz ama buna rağmen ürkütücüydü. Geniş oturma odasını tarıyor, avını bulabilmek için gölgeleri araştırıyordu. Her ne görmeyi bekliyorsa karşısındaki manzara olmadığı kesindi.

Emma, düz tornavidayı doğruca adamın yüzüne sapladı.

“Bu Hukukçu'yla Psikolog için, *pislik herif*.”

Emma'nın tornavidası yumuşak deriye saplandı. Adam çığlık atıp kesik kesik inledi. Tabancası yere düşüp uzağa yuvarlandı.

Gece göğünde son bir parlama belirdi. Bir havai fişek daha kalmış olmalıydı. Bu seferki beyazdı. Acımasız. Nükleer bir patlama. Sert ışık parlaması esnasında Emma kendi yüzünün birkaç santim ötesindeki şaşkın gözlere, sarmaşığı andıran kan damarlarına baktı. Tornavida çene kemiğini sıyrıp biraz daha aşağı inmiş, boğazının hemen altındaki yumuşak tenin derinliklerine saplanmıştı. Emma parmaklarının altında adamın kalp atışlarını hissedebiliyordu. Gözlerindeki ifadeye hüzne benzer bir şey karışarak bakışlarını yumuşattı.

Adam hırıldadı. Emma adamın sesinin titreşimini tornavidada hissedebiliyordu.

Emma?

Emma fısıldayarak cevap verirken kendi hissiz sesini tanımadı.

“Deek.”

ÜÇÜNCÜ KISIM

Olumsuz yorumlar canımı sıkıyor mu?

Kesinlikle hayır!

Amazon ve Goodreads'te, kabul görmüş her yazar gibi benim için de yapılmış bir, iki ya da üç yıldızlı yorumlar var. Eleştiri son derece öznel bir değerlendirmedir. Ve... Böyle laflar pek beğenilmez ama yine de söyleyeceğim: Herkes bir kitabı değerlendirebilecek kadar zeki değildir.

Deacon Cowl'a da –benim en sevdiğim kitaplardan biri ve gerçek bir efsane olan çoksatar *Sessiz Çıglıklar*'ın yazarı– eleştiriler yapıldı. Bazen cesaretimin kırıldığını hissettiğimde internete girip ona yapılan olumsuz yorumları okurum. Adama “zevksiz”, “insanları sömürüyor”, “Stockyard Katili'nin kurbanlarına büyük saygısızlık” gibi şeyler yazmışlar. En sevdiğim pasajlardan biri de *New York Times*'tan: “*Sessiz Çıglıklar*, kendine has üslubuna rağmen korkunç detaylarla ve bilinmeyen bir adamın zihnine dair spekülasyonlarla dolu, yaşanmış bir olayın gerçeklerinden

ziyade, alışılmadık derecede iyi araştırılmış, ortalama bir ticari gerilimi andırıyor.”

Bu benim ayaklarımın yere basmasını sağlıyor.

Çünkü muhteşem Deacon Cowl bile yenilmez değil.

–H. G. Kane, “Eleşiriye Nezaketle Karşılık Vermek,”
2019, hgkaneofficial.com

Birini öldüreceksin, demişti Shawn ona.

Sorun değil.

Ciddiyim, Em.

Uçakla gitmek daha rahat olurdu ancak Salt Lake City havaalanı tatil nedeniyle aşırı yoğundu. Emma bu boktan barbekü partisine katılmak istemiyordu bile. Shawn'ı seviyordu ama kocasının Denver'daki ailesi onu her seferinde yoruyordu.

Gözlerin yolda olsun. Kocasının sesi sertleşti. Emma'nın arabayı kullanırken dizlerinde tuttuğu telefonunu işaret etti. *Arabayı sen sürüyorsun. İzin ver de yolu ben tarif edeyim.*

Emma hâlimden memnundu. Haritaya hep kendi bakardı ve şu an ne Emma'nın Waze'i ne de Shawn'ın Apple Haritalar'ı daha avantajlıydı. Interstate 80'de altı saat görünen yol Highway 40 üzerinden yedi saate çıkıyor, sonra tekrar eski hâline dönüyordu. Uyduların bile kafası karışırdı sonuçta. Otoyolda içi çadırlar, soğutucular ve tartışan çocuklarla dolu arabalar kilometrelerce kuyruk oluşturmuştu. Sıcak hava dalgası boğucuydu ve Yellowstone'daki orman yangınından yayılan duman da o hissi artırıyordu.

Yola odaklan.

Odaklanmıştı zaten.

İki sağ şeritte yolu tıkayan bir kaza olmuştu. Emma hâlâ yüz onla gidiyordu ama yan taraflarında trafik kilitlenmişti. Metal, cam ve dikiz aynaları yansıyan güneş ışığının parıltıları arasında geçip gidiyordu. Emma korna seslerini, kamp ateşinin ve egzozların isli kokusunu, alttan alta kendini hissettirmeye başlayan migreni görmezden geldi.

Telefon uygulaması yine öttü. Rotada devam mı edelim yoksa Highway 40 üzerinden yeni rota mı oluşturalım?

Rotada kalalım, dedi Shawn. En hızlısı hâlâ burası.

Shawn'ın ailesi Emma'dan hoşlanmıyor değildi. Ancak muhtemelen uzaydan bile görülebilen bir evde yaşayan bir mimarla avukat olan anne babası, Emma'nın teorik fizik alanında eğitim aldığı ve ortaokullara matematik dersi verdiğinin de fazlasıyla farkındaydı. Ona sürekli işle ilgili sorular sorarlardı –yüzlerinde gereksiz büyük gülümsemelerle öğrenciler ve öğretme yöntemleriyle ilgili ıvr zıvr sorular– ama bir gün içlerinden biri yıllanmış şaraptan biraz fazla içecek ve gerçek soruyu mutlaka soracaktı: *Asıl planın ne? Çünkü bu memur maaşı yeterli olamazdı. Oğulları elbette sıradan bir öğretmenle evlenmemiştir.*

Shawn her seferinde, *Seni seviyorlar*, diyerek onu teskin etmeye çalışırdı. *Sadece biraz daha konuşkan olmanı istiyorlar.*

Emma onun yalan söylediğini biliyordu.

Keşke ailemle bağ kurabilsen.

Emma deniyordu.

Keşke daha ısrarlı denesen.

Emma öyle yapması gerektiğini biliyordu ancak bencil yanı tüm bu tatil gezilerinden korkuyordu. Shawn'ın ailesi berbat tipler olsa daha kolay olurdu ama öyle değillerdi. Sadece acı verecek kadar mükemmel yaşamları vardı. Shawn'ın iki erkek kardeşi onun daha cesur, daha atılgan hâlleriydi ve ikisi de her seferinde koluna Emma'nın daha göz kamaştırıcı bir versiyonunu takıp getirirdi. Hatta bir sene içlerinden biri Netflix'te kendi

dizisi olan gerçek bir oyuncu getirmişti. Zengin insanlar karşısındakinin öğretmen olduğunu öğrenince sanki onlara köpeğinizin öldüğünü söylemişsiniz gibi abartılı bir iç çekişle karşılık verirlerdi.

Shawn bunun farkında değildi ama Emma aslında telefonunda haritaya bakmıyordu. Gizli gizli Outlook e-postalarını kontrol ediyordu. Siri'nin mekanik sesinin rotaya dair bir şeyler söylemesini e-postasını kaydırıp güncellemek için fırsat biliyordu.

Em, lütfen telefonuna bakmayı bırak.

Çünkü iş arkadaşı Crystal önümüzdeki cuma günü için Emma'nın yerine bakamayacağını söylerse (ki Emma'ya göre bakamama ihtimali yüzde seksendi) Denver'a, Shawn'ın ailesine yapacakları altı günlük yorucu ziyareti, daha atlatılabilir olan üç günlük bir ziyarete dönüştürmekten başka çareleri kalmayacaktı. Bu Emma'nın son kozuydu.

E-postasını bir kez daha yeniledi.

İşte oradaydı.

Crystal'dan gelen yeni bir e-posta.

Şöyle başlıyordu. Selam Emma, sanırım yerine bakabili-
Em!..

Kocasının sesi panikle yükseldi.

Emma başını kaldırıp baktığında bir tırın emniyet şeridinden doğruca onların şeridine kırdığım, römorkunun perçinlenmiş bagaj kapağının yüz onla üzerlerine geldiğini gördü.

—

“Özür dilerim.”

Deek gözlerini kırptırdı. Emma onun duyabildiğinden emin değildi.

“Aman Tanrım. Çok özür dilerim.”

Tornavidayı bıraktı. Orada, adamın boğazının hemen altında saplanıp kalmıştı. Emma'nın yaşlarla buğulanmış gözleri adamın kine kilitlenmişti. Deacon Cowl geriye doğru sendeleyip bir duvara çarptı. Çerçevesi bir fotoğraf yere düşüp kırıldı.

"Deek, sen olduğunu bilmiyordum..."

Adam duvar boyunca yere kaydı. Emma onu doğrultmaya çalıştı ama dengesini kaybederek onunla birlikte yere düştü ve dizlerini parkeye çarptı. Deek el yordamıyla tornavidayı tutup parmaklarını sapın etrafına sardı...

"Hayır." Emma ona karşı çıktı. "Hayır, sakın onu çıkarma..."

Çok geç kalmıştı. Deek'in fermuarı yarıya kadar çekilmiş yağmurluğundan aşağı yeni bir kan dalgası aktı. Ilık sıvı Emma'nın parmaklarının arasından süzüldü. Adamın canının çekildiğini hissediyordu ve ona bunu *Emma* yapmıştı. Howard değil. Suçlanabilecek başka kimse yoktu.

Bu benim hatam.

Tıpkı o sıcak temmuz gününde olduğu gibi. Telefonu dizinde yüz onla ilerlerken.

Aman Tanrım, bunu ben yaptım...

"Bastır. Üzerine bastır." Emma adamın elini köprücük kemiğine yönlendirdi. Deek'in parmakları zayıftı. Karanlıktan yara görünmüyordu. Şahdamarını mı kesmişti? Solukborusunu? Nefes alabiliyor muydu ki?

Durumun ağırlığı Emma'nın üzerine çöktü ve ciğerlerindeki havayı söküp aldı. Korkunç, geri alınamaz bir hata yapmıştı. Deek bu eve ona *yardım etmek* için girmişti.

Bu, taksirle insan öldürmeye girerdi.

Deek teleskopta görüldüğünden daha küçüktü. O George Clooney kafasına göre fazla küçük. Minyon, neredeyse İrlanda cücesi gibi bir adamdı. Kendi yağmurluğunun içinde bile küçücük kalıyordu. İnsanın içini sızlatacak kadar kırılgandı.

Emma'nın Adam Asmaca için seçtiği sözcükleri esrarengiz bir kesinlikle bilen, geçmişte Teksas polisinin Stockyard Katili'ni yakalamasına yardım etmiş o parlak zihin, şimdi Emma'nın kollarında kan revan içinde yatıyordu.

Emma sweatshirtünü çekiştirip adamın göğsüne bastırdı. Yeterli değildi. Yakınlardaki bir masanın çekmecesini araştırdı. Kalem. Makas. Damga pulları. En üst çekmecedeyse bulabildiği en iyi şey tıkrıdadı: Bir rulo temiz koli bandı.

Emma ruloyu aldı.

“Özür dilerim. Biraz canını yakacak.”

Deek ellerini indirerek Emma'nın bandı bir cırtlamayla açıp sarması için alan açtı. Kanlı parmaklarını telaşla kaldırıp oturma odasının uzak ucunu işaret etti. Emma'nın omzunun üzerinden antika sarkaçlı saate doğru uzattı elini. Kendini zorladı, dudaklarından boğuk bir ses, tek bir hece döküldü: *Kaç*.

Evin diğer ucunda bodrumun kapısı çarparak açıldı.

Howard geliyordu.

Emma ona aldırmadan şeffaf banttı bir parça daha kopardı. Parlak naylonda, kanla derinin üstünde hava kabarcıkları oluştu. Deek hâlâ telaşla işaret ediyor, kesik kesik soluyordu.

Kaç.

Kaç.

Kaç, diye yalvarıyordu feri gitgide sönen gözleri. *Beni bırak ve kaç.*

Emma böyle bir şey yapamazdı. Yapmayacaktı. Hem zaten artık çok geçti çünkü postalların arkasındaki odaya girdiğini duymuştu. Howard Grosvenor Kline buradaydı.

Önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Emma suyun altında olmayı diledi. Tam şu an. O buz gibi karanlıkta ciğerleri deniz suyuyla şişsin ve Osprey sırt çantası omuzlarında tüm hatalarının ağırlığını yüklesin istedi. Yazgısı başından beri buydu. Tıpkı annesi gibi, kendi kendini mahvet-

mek onun da kanında vardı. Ancak Emma kutuda şarapta değil, denizde boğulacaktı.

Her şeyin *sona ermesini*, bu dayanılmaz hissin bitmesini, yoğun acının çekip gitmesini istiyordu. O acının çekip gitmesi için her şeyini verirdi.

Gözlerini kapadı. “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “*Çok özür dilerim.*”

Deek’e.

Shawn’a.

Herkese.

Howard Grosvenor Kline şimdiye kadar o gece olan her şeyin bütün kontrolünü elinde tutmuştu. Araçların hepsi çalışmayacak hâle getirilmişti. Tüm iletişim kanalları kesilmişti. Tanıkların hepsi vahşice öldürülmüştü. O ıssız sahilde Emma Carpenter'la arasındaki mesele -birkaç beklenmedik gelişmeyi saymazsak- tamamen kontrol altındaydı.

Şimdiye kadar.

Cinayet Sahil'nin yaratıcısının bile hayal edemeyeceği şekilde kızıştığı, durumun Howard'ın da kontrolünden çıktığı nokta burasıydı.

Saat 22:08'de Strand Sahili karakolundan iki memur Emma'nın evine geldi. Çavuş Yardımcısı Eric Grayson (meslekte otuzuncu yılını devirmiş bir kıdemli) telsizle konuma intikal ettiklerini bildirirken araçtan ilk inen ve karanlığı tarayan Memur Greg Hall (henüz deneme sürecinde olan bir çaylak) oldu. Araç yolunda ilerleyen memurlar muhtemelen Jake Stanford'un çimlerin arasına gizlenmiş cesedinin yirmi metre yakınından geçtiler. Sağanak yağmur bir lütuftu, ayaklarının dibindeki kan lekelerini çoktan temizlemişti.

Memurlar yaklaşıırken şüpheli bir şeyle karşılaşmadılar.

Çavuş Yardımcısı Grayson verandaya çıkıp önce kapı zilini çalmayı denedi ancak zilin sağlam olduğu hâlde nedense çalışmadığını fark edince eliyle kapıyı tıklattı.

—

“Polis.”

Ses, karanlık evde yankılandı.

Emma çığlık atmak üzere ağzını açtı ancak kafatasının dibine metal bir şeyin bastırılarak sertçe döndürüldüğünü, onu yüzüstü uzanmaya zorladığını hissetti. Ne olduğunu biliyordu. Deek bantlanmış yarasını tutarak dehşetle açılmış gözleriyle izliyordu.

Üçü de sessiz kaldılar.

Daha genç olan ikinci memurun sesi duyuldu: “Emma? Her şey yolunda mı?”

Howard’ın tabancasının namlusu tenine batıyor, canını acı-tıyordu. Adamın parmağı canını alacak on beş gramlık tetiği çekmenin bir adım ötesindeydi. Yükselen sesler –giderek şiddetlenen fırtına, toprağı döven yağmur, Emma’nın mutfakta unuttuğu ve artık kaynamaya başlamış tencerenin istikrarlı tıslaması– havanın basıncını artırıyordu.

Polisler bir kez daha seslendi. “Emma?”

Deek kanlı parmaklarından birini dudaklarına götürdü: *Şişşt.*

Emma başını onaylar gibi salladı. Kafasına dayalı bir namlu olduğundan ağır hareket etmişti ancak içinde bulundukları açmazın çok daha karmaşık olduğunun farkındaydı. Tehdit karşılıklıydı ve her iki tarafı da etkiliyordu.

Emma konuşamazdı, yoksa Howard onu vururdu.

Howard ateş edemezdi, yoksa polis duyardı.

Kontrol hiçbirinde değildi.

“Son uyarı,” diye bağırdı daha yaşlı olan polis.

Kolu oynatarak kapıyı yokladılar, ardından verandada ayak sesleri duyuldu. Sözleri boğazında tıkanıp kalan Emma, polislerin kapıyı tekmelemeye hazırlandığını fark etti. Tam şu anda. İçeri gireceklerdi.

Katil nihayet konuştu. Emma’nın kulağının dibine doğru fısıldayarak ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu: “Emma, kapıyı aç.”

Emma en başta yanlış duyduğunu sandı.

“Konuş onlarla...” Adam silahı Emma’nın kafasından çekerek ayağa kalkması için ona alan açtı. Emma adamın teslim olmayı kabul edeceğini, bu gecenin kitabım bir hapisane hücrelerinde yazacağımı ve *Cinayet Sahili*’nin, kurban adaylarının hayatıta kaldığı ilk H. G. Kane romanı olacağını umdu.

Derken adamın sesi sertleşti.

“Her kelimeni dinleyeceğim. Polislere bu gece bir sorun olmadığını, yalnız olduğunu söyleyecek ve onları buradan sepetleyeceksin.” Howard tabancanın horozunu kaldırdı –metalik bir *klik* sesi– ve namluyu Deek’in alınına dayadı.

Yaralı adam irkilerek kanlı dişlerini sıktı.

“Yoksa başladığın işi bitiririm.”

Emma kapıyı yarıya kadar açtı.

Sıradan görüldüğünü umduğu bir tavırla kapı çerçevesine yaslandı. Sözleri üzerine çok düşünmemeye çalıştı.

Buyurun? Olmaz.

İyi akşamlar? Olmaz.

Sorun nedir, memur beyler? Hiç olmaz.

Kapıyı tekmelemelerine saniyeler kalmış olmalıydı. İki memur da geri çekilerek ona alan açtı. Biri yaşlı biri gençti. Verandanın çatısı o kadar dardı ki iki adam birbirlerini rahatsız edecek denli yakın durmak zorundaydı. Yaşlı olan konuştu: “Emma Carpenter, değil mi?”

Emma başıyla onayladı.

“Her şey yolunda mı?”

Kendini düzeltmeye vaktin yok. Şimdi olmaz.

“Evet.” Islak ellerini kapı çerçevesinin ardına saklamıştı. Mutfaktan geçerken Deek’in kanını alelacele yıkasa da tırnaklarının arasından belli olacağının farkındaydı.

“Şu yabancidan başka bir ses çıktı mı?”

“Yok.”

“Evde başka biri var mı?”

“Hayır.” Yarı açık kapının eşiğinde onu sahnedeymiş gibi aydınlatan farların ışığı kör ediciydi. Ensesi Howard’ın namlusu yüzünden hâlâ sızlıyordu.

“Yalnız olduğuna emin misin?” İhtiyar polisin gözünde muzip bir parıltı belirdi. Emma’nın omzunun üstünden içeri baktı. “Sanki bir erkek sesi duydum.”

Siktir, diye düşündü Emma.

Yan odada Howard Grosvenor Kline’in her kelimeyi sessizce dinlediğini, terli elindeki namlunun Deek’in alnına dayalı olduğunu biliyordu. Parmağı tetikteydi. Rehinesi hızla kan kaybediyordu. Emma, kolu bandının işe yaramasını umdu.

Hızlı düşünmeye çalıştı. “Televizyon açık.”

“Bana sesi gelmiyor.”

“Sessize aldım.”

Jules’un evinde televizyon yoktu ama polisler bunu bilmiyordu. Emma huzursuz edici sessizliği doldurmak için gülümsedi.

Mutfaktan fokurtular geliyordu. Su iyice kaynamaya başlamıştı.

Nihayet ihtiyar polis genç meslektaşına baktı. İç geçirdi, telsizini eline aldı ve bir şeyler mırıldandı. Sayılarla karışık bir polis jargonu. Ardından tekrar Emma’ya baktı. “Bu geç saatte rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. İhbar üzerine bir bakmaya geldik.”

İmkânsızdı. Deek 911’i aramaya çalışmıştı, tamam ama onun telefonu da kesikti.

Öyle değil mi?

Ayrıca... ihtiyar adam neden silahsız olarak Howard’ın karşısına çıkmaya kalkmıştı ki? Pervasızlıktı bu. İntihar gibi bir şeydi. Hiç mantıklı değildi. Kaçık hayranıyla yalnızca konuşarak baş etmeyi planlamış olamazdı. Bu gece zaten biri ölmüştü.

Sonra Deek’in kanlı parmağıyla odanın diğer ucunu işaret edişini hatırladı. Katil yaklaşırken kan dolu ağzıyla ve pörtlemiş

gözlerine dolan yaşlarla çırpınarak, kesik kesik nefesler alarak tekrar tekrar söylediği o tek kelime.

Kaç demiyordu.

Bundan emindi. Yüzde bir milyon. Çünkü dakikalar önce Emma elinde sımsıkı tuttuğu tornavidayla bedenini duvara yaslamışken bir horozun çekildiğini duymuştu. Ardından da o saldırdığı esnada parke zemine düşen bir silahın gūmbūrtūşū gelmiş, metal bir nesne karanlık zeminde antika sarkaçlı saatin oraya, tam da Deek'in telaşla işaret ettiği yere kaymıştı.

Deacon Cowl aslında hazırlıklı gelmişti.

Sarkaç demeye, silahın yerini söylemeye çalışıyordu.

—

Emma gereğinden fazla sessiz kalmıştı.

Polisler şūphelendi.

Hem katilin hem de rehinenin bulunduğu karanlık odada bir yerlerde duran dolu silahı düşünmemeye çalıştı. Polisleri tehlike konusunda uyarması, onları yanma çekmesi gerekiyordu. Bir şekilde. Deek'in öldürölmesine sebep olmadan. Howard onun söylediklerini dinliyordu ama dudaklarını göremezdi. Emma zamanlama konusunda çok dikkatli olmalıydı.

Sessizliğı doldurmak için, "Deek mi ihbarda bulundu?" diye sordu.

"Deacon Cowl mu?" İhtiyar polis kuzeye doğru baktı. "Hayır. O değildi."

Genç polis memuru yağmura doğru gözlerini kısarak engesiz araziye göz gezdirdi. "Şu gerçek suççu adamı diyorsunuz, değil mi? Daha önce havai fişek fırlatan hani?"

İhtiyar polis tekrar Emma'ya baktı. "Onu iyi tanır mısınız?"

"Arkadaşım. Sayılır yani."

“Deek tanıdıkça sevilen biridir. Bizim mazimiz eskiye dayanıyor.”

Emma kibarca gülümsedi. Zavallı adam aslında yan odada boynunda korkunç bir yara ve başına dayanmış bir silahla can çekişmiyormuş gibi davranmaya çalıştı.

“Ona dair birkaç tüyom var.” İhtiyar polis memuru parmaklarıyla saymaya başladı. “Onunla siyaset konuşma. Saat üçü geçmişse araba kullanmasına izin verme ve birkaç sene önce evine gizlice giren fanatik hayranıyla ilgili onu gaza getirme.”

Emma’nın sahte gülümsemesi daha da büyüdü.

Ah, bir bilseniz.

Artık suyun fokur fokur kaynadığını, taşmaya başladığını duyabiliyordu.

Sakinmiş numarası yaparak Deek’in evine, ışığı yanan pencereye baktı. Büyütme imkânı yokken ihtiyar adamın beyaz tahtasında yazanları okuyamıyordu ve neyse ki memurlar da aynı durumdaydı. Ancak ihtiyar adamın kalabalık oturma odasının içindeki şömine rafının üstünü güçlkle de olsa görüyordu ve duvarda eskiden bir revolverin asılı durduğu bir boşluk vardı.

Bu da tahminini kanıtlıyordu. Adam silahını *getirmişti*.

Ama bir saat önce Deek ona mermisi olmadığını söylemişti. Yalan mıydı? Yoksa şimdi mi blöf yapıyordu? Zihni kuşkuyla kıvrandı. Dengesiz bir durumun içinde yolunu bulmaya, ağırdan almaya, sorunları teker teker çözmeye çalıştı.

Demek polisi arayan Deek değilmiş.

Kim o zaman?

Pat diye sordu: “Beni kontrol etmenizi isteyen kimdi?”

Bu gece tehlikede olduğunu bilen tek insan aslında polisi aramayı başaramamıştı. Peki geriye kim kalıyordu? Başka kimse gelmiyordu aklına. Laika’yla birlikte Strand’de inzivaya çekilmişti. Kendi tercihiyle yapayalnızdı.

Araç yolunda bir arabanın kapısı sertçe kapandı. Emma, kenara çekilip arkasına dönen genç polisin omzunun üstünden devriye arabasının arkasına yeni bir araç park edildiğini gördü. Siyah bir Lincoln. Gıcır gıcır ve görkemli.

“İyi insan lafının üstüne gelir,” dedi genç polis.

İhtiyar olan eliyle işaret etti. “O aradı.”

Yüzünü yağmurdan korumaya çalışarak verandaya yaklaşan kadını gösteriyordu. Hiç yüz yüze gelmemiş olsalar da Emma evsahibini çerçeveli fotoğraflarından tanıdı.

Jules.

“Emma.” Kadın alelacele basamakları tırmandı. “Seninle şahsen tanışmak çok güzel. Nihayet.”

Of, yok artık ama.

Emma yüzünü buruşturmamaya çalışarak kibarca gülümsedi. Tırnaklarıyla kapı kolunu tutuyor, kapıyı yalnızca aralık tutuyordu. Bir santim daha açılmasına müsaade etmeyecekti.

Deek’in bakırımsı kanı tırnaklarının arasındaydı. Ellerini sakladı.

Bunu başarabilirdi.

“Tüm bunlar için üzgünüm.” *Tüm bunlar* dediği Jules’un dirsekleyerek geçtiği polisler olmalıydı. Kadın kısa boylu, tıknazdı. Saçları asimetrik bir modeldi ve üzerinde Emma’nın arabasından daha pahalı olması muhtemel bir Burberry ceket vardı. Dişlek bir gülümseme takındı. “Aramalarım da mesajlarım da cevap vermedin. Bu gece Ocean Shores’taydım, bir gelip iyi olduğundan emin olayım dedim.”

“Kusura bakma,” dedi Emma. “İnternet kesildi...”

“Bahçe çok karanlık.” Jules kaşlarını çattı. “Sensörlü ışıklarım neden çalışmıyor?”

Tanrım, amma hızlı konu değiştiriyor.

Bu, Emma’yı sarsmaya yetti. İki polis de yeni bir dikkatle onu izlerken bir cevap bulma telaşıyla geveledi.

Durumun kontrolünden çıktığını hissedebiliyordu.

Howard Grosvenor Kline'in oturma odasında, silahını Deek'in alnına dayayarak çömelmiş olduğunu hayal edebiliyordu. Konuşulan her kelimeyi dinliyordu. Emma, adamın işitme duyusunun ne kadar keskin olduğunu merak etti. Bu gece onu inanılmaz bir hassasiyetle avlamıştı. Peki bir fısıltıyı da duyabilir miydi?

Hata yaparsam Deek ölür, diye düşündü.

Sadece Deek de değil.

Herkes ölebilirdi.

"Emma?" Jules gözlerini ona dikmiş, bekliyordu.

Üstelik bu kadının ne yapacağı hiç belli olmazdı. Tıpkı Emma'nın derslerine girdiği ve gizliden gizliye onu korkutan çocuklar gibi. Şen şakrak, kıpır kıpır, tahmin edilemez. İnsanın onlara hazırlanması mümkün değildi. Ayak uydurmak için doğaçlama takılmanız gerekirdi. Jules da tam olarak Emma'nın tüylerini ürperten türden biriydi. Silahlı ve şüpheleri giderek artan iki polisle birlikte verandada dikiliyordu.

Mutfakta suyun cızırdadığını duydu. Kontrolsüzce kaynayarak taşıyor, nikrom bobinlere dökülerek tıslıyordu.

Her şey fazla coşkuluydu.

"Sensörlü ışıkları kapadım," diye yalan söyledi Emma. "Rüzgâr otları savurdukça yanıyorlar ve kitap okurken başımı ağrıtıyorlardı..."

"Şok tabancan geldi mi?"

Yeni konu.

Yeter ama, hanımefendi.

Emma düşünmeye çalıştı. Şok tabancasını teslim aldığı yalanı daha mı güvenli olurdu? O zaman da Jules içeri girip tabancayı görmek isteyebilirdi. Yoksa gerçeği, tabancayı henüz teslim almadığını mı söylemeliydi? Bu da başka bir endişe sebebiydi. FedEx kuryesi bir saatten fazladır ölüydü, panelvanı garajın

arkasına park edilmişti. Yöneticisinin adamın kayıp olduğunu bildirmesi ne kadar sürerdi ki?

“Hani sana aldığım şok tabancası,” diye tekrarladı Jules.
“Hatırladın mı?”

Emma zihninde bir yazı tura attı. “Aldım.”

“Şahane. İblis Surat geri gelirse testislerinden vur gitsin.”

“Yaparım.”

Jules dönüp polislere baktı. “Siz de şok tabancası taşıyorsunuz, değil mi?”

İhtiyar polis başıyla onayladı.

“Testislere nişan almanıza izin var mı?”

“Yani sonuçta elektrik akımı, o yüzden tam olarak öyle işlemiyor.” İhtiyar polis bıyığını sıvazladı, belli ki huzursuz olmuştu. “İnsanın kaslarını kontrol etmesini önlüyor, yani uçların tam olarak nereye temas ettiği pek de önemli değ-”

“Ama muhtemelen testisler en çok acıyan yerdir, değil mi? Bütün vücutta?”

Sessizlik.

“Bence... Sanırım öyle.”

Genç polis de onayladı. “Muhtemelen.”

Jules tekrar Emma’ya döndü. “Dediğim gibi. Testisler.” Sonra tekrar polislere baktı. “Yıllardır yetkililere Strand’deki evsiz nüfusunun kabul edilemez olduğunu söylüyorum. Güney tarafındaki sahil resmen çadır kent olmuş. Her yıl daha da fazla...”

“Evet.” İhtiyar polis, Jules’a pek kulak asmıyordu. “Farkındayız.”

“Ayrıca şu iblis maskeli serseri de yeni değil. Geçen kış oğlum bu ucube yüzünden *dehşete düştü*. Köpek gibi havlamak mı dersiniz, çimlerde sürünüp kapıları yoklamak mı, neler neler. Bu sene de kapı kameramda belirip evime göz kulak olan bu kadıncağızın ödünü kopardı.”

Emma'nın sırtından nahoş bir ürperti geçti. *İblis Surat geçen sene, ben Howard'ın kitabına bir yıldız vermeden önce de buradaymış.*

Demek oluyor ki... *O Howard değildi.*

Howard'ın onu *başka* birinin elinden kurtarmaya çalıştığı konusundaki ısrarını hatırladı. Başka bir varlığın. Belki de asıl büyük tehlike hâlâ dışarıdaydı, uzun çimlerin arasından izliyordu. Zihni hızla çalıştı; yalanlar, yanlış hesaplamalar, fare zehri, dolu silahlar, kanlı hava kabarcıklarıyla tehlikeli bir yarı sarmaya çalışan koli bandından eğreti sargılar.

Baş döndürücüydü.

İhtiyar polis, "Kapını kilitli tut," diye tavsiye verdi.

Emma nefesindeki titremeyi gizleyerek soluk verdi. Artık beklemek yoktu. Sesini alçaltarak baskı altında olduğunu, oturma odasında silahlı bir adamın bir başkasını rehin tuttuğunu fısıldayacaktı. Polisler yalandan dostane bir vedayla evden uzaklaşacak ve telsizle destek isteyeceklerdi. Belki –sadece belki– eve birden dalarak Howard'ı şaşırtabilirlerdi. Yeterince hızlı ve şanslı olurlarsa Howard tetiği çekip Deek'i öldürmeden önce onu vurabilirlerdi...

"Emma?"

Yine sözcükleri tükenmişti. Polisler fark etti.

Jules da. "İyi misin?"

Tam oradaydı. Dilinin ucunda. Biraz hava. Bir fısıltı: *O içeride. Şu anda Deek'i öldürmek üzere.*

Söyle gitsin.

Verandada, Emma'nın solunda duran genç polis pencereye şöyle bir baktı ve alnı endişeyle kırıştı. Emma'nın midesi kasıldı. Adam camın ardında, olmaması gereken hafif bir esintiyle kıpırdanan perdeyi fark etmişti.

İçeri baktı.

-

Howard perdenin ardında hareketsiz kaldı. Emma'nın polisle diyalogunu daha yakından denetlemek isterken bir hata yapmış, asılı perdeyi hafifçe oynatmıştı.

Pencerenin dışında, birkaç santim ötede Memur Hall dikiliyordu.

Howard, farların ışığının genç adamın gölgesini çiçekli perdeye düşürdüğünü görebiliyor ve camın ardından ölümcül bir darbeyi tam olarak nereye indirmediğini biliyordu. Fakat saldırmak son çareydi. Ne pahasına olursa olsun silahlı bir çatışmayı tetiklemekten kaçınmalıydı zira verandada dikilen iki Strand Sahili polisinin Jake Standord'dan çok daha tehlikeli olduğunun farkındaydı. Adamlar silahlıydı. Eğitilmişti. En önemlisi de telsizleri vardı.

Howard çıt çıkarmadan bekledi. Yirmi üç yaşındaki Memur Greg Hall'u hayatta tutan tek şey ince bir kumaş katmanı ile camdı.

Bir de Emma Carpenter'ın sözleri.

Her şey kadının bundan sonra söyleyeceklerine bağlıydı.

-

“Ben...”

İhtiyar polis gözlerini ona dikti. “Bir sorun mu var?”

Emma, Howard'ın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Parmığı tetikteydi, tek bir kas hareketiyle ateş edebilirdi. Genç polis her şeyden bihaberdi.

Tüm gözler Emma'nın üzerindeydi.

Planı imkânsızdı. Howard *hemen orada*, solunda dikilirken polislere fısıldayamazdı. Birkaç adım ötedeydi. Onu duyardı. Herhangi bir hareketini, göndermeye çalıştığı herhangi bir örtülü mesajı tespit eder ve ateş açmaktan başka çaresi kalmazdı.

“Emma?”

Sözcükler ağzından bir türlü çıkmıyordu. *Kahretsin, bir şey söyle.*

Her şey kontrolünden çıkıyordu. Katliamı şimdiden görebiliyordu. Howard ateş ediyor. Pencere parçalanıyor. Genç polis göğsündeki bir deliği tutarak yere devriliyor. İhtiyar polis, Howard’ın çelik kılıcı elini bileğinden koparmadan hemen önce kolunu kaldırıyor. Ve Jules, zavallı Jules, boktan bir çapraz ateşin ortasında kalıyor...

“Emma.” İhtiyar polis ona doğru eğildi. “İçeride biri mi var?”

Emma, Howard’ın şaşkınlıkla nefes aldığını duydu. Kendi gibi onun da gitgide kaygılandığını hissedebiliyordu.

Kelimeler onu yine yüzüstü bırakmıştı. Her zaman yaptıkları gibi.

Bir şey söyle.

İhtiyar polis elini tabancasına götürerek kılıfın düğmesini açtı. Emma adamın kolunda diken diken olan beyaz tüyleri görebiliyordu. Adam sesini alçalttı. “Emma, içeride biri varsa bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece bana bak ve iki kez göz kırp.”

Yapamam.

“Sorun yok. İki kez göz kırp.”

Keşke yapabilsem.

Göz gözelerdi. Adam kınından Glock’unu çıkarırken bir hışırtı duyuldu. Emma solunda bir hareketlilik hissetti, Howard önce davranıp ateş etmeye hazırlanıyordu. Bunun üzerine Emma yutkundu ve biraz daha zaman kazanmak için aklına ilk geleni söyledi: “Ben... insanlarla konuşmayı pek beceremem.”

Sessizlik.

“İyiym. Yani aslında iyi değilim ama bu gece burada her şey yolunda.” Yanındaki katili görmezden gelerek dişlerinin arasından nefes verdi. “Ben hep böyle olmuşumdur zaten. Kendi sözlerimi irdeler dururum. Hiçbir zaman asıl istediğimi söyleyemem. İnsanlar iyi niyetli olduklarında bile beni strese sokuyorlar.”

Genç polis pencereden uzaklaşarak ona baktı.

İhtiyar polis silahını yarısına kadar çekmişken duraksadı.

“O yüzden de... gizleniyorum. İnsanları kendimden uzaklaştırıyorum. Sonunda hepsi vazgeçene kadar tekrar tekrar uzaklaştırıyorum. Kendini öldürene kadar içen annem gibi davranıyorum. Telefonları açmıyorum. Yalnızca internetten, yazarak iletişim kuruyorum. İnsanları benimle mesajlar, e-postalar ya da beyaz tahtalar üzerinden iletişime girmeye zorluyorum. Kapı komşum haftalardır benimle şahsen tanışmaya çalışıyor, tek amacı da arkadaş olmak. Kocam benim için *tanıması zor* derdi. Beni önemseyen insanlara haksızlık ediyorum. Ama şu andan itibaren bu konuda çalışacağım.”

Bir nefes aldı.

“Senin aramalarını hiç açmadım.” Doğrudan Jules’a döndü. “Geçmişimi araştırdıktan sonra bana neden yirmili yaşlarını sürten evli bir kadının Utah’taki öğretmenlik işini bırakıp ta buradaki ıssız bir eve göz kulak olma işini kabul ettiğini sormuştun.”

Jules başıyla onayladı.

Kendini düzeltmek yok, diye düşündü. Shawn’ın hep söylediği gibi.

Bir.

İki.

Üç.

“Gerçek şu ki, ben birini kaybettim. Beş ay önce. Benim hatamdı. Arabayı ben kullanıyordum ve yanlış zamanda telefonuma baktım.”

İşte bu kadar.

Söylemişti.

“Bu beni perişan etti,” dedi. “Hâlâ aşmaya çalışıyorum.”

Kendini kapısındaki üç yabancıнын –ve solundaki silahlı bir katilin– gözleri önünde çıplak hissediyordu.

İhtiyar polis başını nazikçe, onaylar gibi salladı. “Deniz kenarı böyle bir şey için iyi bir yer olabilir.”

“Emma, çok üzgünüm.” Jules avucunu kapı çerçevesine, Emma’nın Deek’in kanıyla lekelenmiş tırnaklarının birkaç santim uzağına dayadı. “Şayet konuşmak istersen ben...” Alçakgönüllü bir gülümseme takınmayı başardı. “Bana hep konuşmayı sevdiğimi söylerler. Çok. Bu da bana kendimi ayrıcalıklı hissettiriyor.”

Emma başıyla onayladı. Belki olurdu.

Bu geceyi atlatırsa bir sürü şeyi değiştirecekti. Saklanmayı bırakacaktı. Osprey çantasındaki taşları atacak ve Deek’le uzun zaman önce sözleştikleri o zencefilli çayı içecekti. Tabii komşusu da bu geceden sağ çıkarsa. Belki, sadece belki, inzivasını sonlandırıp Laika’yla birlikte eve, Salt Lake City’ye dönecek ve geçmişle uzlaşmayı deneyecekti. Yaptıklarıyla. Hepsiyle.

Belki.

Çünkü Howard Grosvenor Kline her şeye kadir değildi ve *Cinayet Sahili* kader tarafından kaleme alınmamıştı. Emma’nın kararları yazılı değildi. Bir anlatıcı yoktu. Yalnızca ortaçağa ait kılıçlara takıntısı olan terli, aşırı kilolu bir adam vardı. Bir hikâyede yazar pekâlâ Tanrı olabilirdi.

Ama bu senin hikâyen değil, Howard.

Karanlık bir evdeki ışıkları yakmak gibiydi. Oda oda kontrolü tekrar ele geçirmek.

Sen benim hikâyemdesin.

İhtiyar polis bölgedeki bir yas danışmanı ve ruh sağlığıyla ilgili bir sürü kaynak önerirken kibarca başını salladı ama aslında dinlemiyordu.

Evini, o küçük çatıda yanı başında Shawn'la yıldızları izledikleri geceleri düşünüyordu. Özellikle de bir gece vardı aklında. Kadın doğum uzmanının onlara şimdiye kadarki en yürek yakan test sonucunu –hamile kalma şansının yüzde birden bile az olabileceğini– bildirdiği ve Shawn'ın onu o çatıda kıpkırmızı gözleri yaşlarla dolu, elinde yanan bir sigarayla bulduğu o gece. Sigarayı henüz ağzına bile sürmemişti. Çocuk denemelerine başladıklarından beri ilk sigarasıydı bu. Bir yıldan daha uzun süredir.

Shawn yatak odasının penceresinden dışarı çıkıp sessizce çatının kenarına, Emma'nın yanına oturmuştu. Onu neşelendirmek için internete girip aptalca bir şey yaptığını itiraf etmişti. Bir yıldıza Emma'nın adını vermişti.

Emma'nın Yıldızı.

Andromeda Galaksisi'nde, Messier 31'de bir yerlerde. Emma'nın en sevdiği takımyıldızda.

Kocasına o internet sitelerinin genelde dolandırıcı olduğunu, elli dolar ve bir sertifikanın bilim camiasının senin o değersiz yıldızını kabul etmesine yetmeyeceğini söylemeye içi el vermemişti. Fakat kocasının yaptığı bu jestin saflığı ona ağır gelmişti. Orada bacaklarını araç yoluna doğru sarkıtarak oturmuş, elinde tuttuğu mağlubiyet sigarasını dudaklarına götürmeye korkarak gözyaşlarıyla savaşıyordu. O günkü bütün o hayal kırıklığına rağmen, Shawn'ın yanında oluşuna, yüzeysel bir araştırma dahi yapmadan ona bir yıldız almak isteğine karşı içinin minnetle dolduğunu hatırlıyordu.

Kısırlıkla birlikte mücadele etmişlerdi.

Ancak Emma bu gece Howard'la kendi başına mücadele etmek zorundaydı.

Polisler son bir vedanın ardından arabalarına döndü, ihbar kontrolü iyi kötü tamamlanmıştı. Emma birkaç saniye içinde yine tek başına kalacaktı. Gözünün ucuyla bir hareket algıladı.

Howard parmağıyla perdeyi aralamış, polislerin uzaklaşmasını izliyordu. Dikkati dağılmıştı.

Emma için bir fırsattı bu.

Jules da gitmeye hazırlanıyordu fakat Emma elini, kadının kapı çerçevesinin üstündeki eline koydu. Parmaklarını oraya sabitledi. Onu durdurdu.

Jules'la göz göze geldi ve ağzını oynatarak ses çıkarmadan üç kelime söyledi.

Howard.

Grosvenor.

Kline.

Kara bir büyü gibi. Jules'un gözlerindeki bütün sıcaklık çekildi. Dönüp polislere baktı. Dudakları kıpırdandı, neredeyse kendi ölüm fermanını imzalayacaktı ama neyse ki son anda vazgeçti.

Silahlı, diye ekledi Emma telaşla. *Rehine.*

Jules bir kere başını sallayarak onayladı.

Mesaj alınmıştı.

Kendini açık eden bir hareketti –Jules çok boktan bir gizli ajan olurdu– ve Emma'nın sinirleri korkuyla gerildi. Howard'ın dikkatini tekrar onlara verdiğine, bir adım ötesindeki açıkça verilmiş mesajı fark ettiğine emindi. Ama hiçbir şey olmadı.

“Sana iyi geceler dilerim,” diye fısıldadı Jules kaskatı bir neşyle.

“Ben de sana.”

İhtiyar kadın göz temasını kısacık bir an daha sürdürdü. Onaylamak için: *Onlara söyleyeceğim. Dayan, Emma.*

Sonra arkasını döndü ve yüzünü yağmurdan koruma zahmetine girmeden araç yolu boyunca iki memurun peşinden ilerledi. Fazla sessizdi.

Emma, üçünün gidişini izlerken kapıyı aralık tuttu. Jules zeki biriyse polisleri alarma geçirmeden önce iki aracın da araç

yolundan uzaklaşmasını beklerdi. Sonra silahlarıyla geri dönerlerdi. Değil mi? Belki rehine arabulucularını ararlardı? Ya da keskin nişancıları? *Cinayet Sahili*'ni uygun bir patlamayla bitirmek için ne gerekiyorsa işte. Ama Howard'ın beklediği patlama değil...

İhtiyar polis tam arabasının kapısını açarken durdu. "Bir dakika."

Emma duraksadı.

"Şey... bilmen gereken bir şey var."

Genç kadın bekledi.

Fırtına uzakta iyice hararetlenmişti.

"Geçen sene karım öldü." Adamın yüzünde zoraki bir tebessüm belirdi. "Bir süre korkunç bir hâldeydim."

Emma'nın içinden bir ürperti geçti.

Yağmur bir kez daha hızlanınca sular araç yolu boyunca akıp rüzgârda sallanan otlara kadar gitti. Polis sesini yükseltti: "Ben de yıkıldım. Yalnız kaldığımda kötü kötü şeyler geliyordu aklıma. Kendimden korkuyordum. Muhtemelen sen de öylesindir. O acıyı geçirecek ne olursa işte. Sonra papaz... bana KAZ diye bir şeyden bahsetti. Konuşmak. Ağlamak. Zaman. Bunlar seni oradan çıkarır. Bana güven. Onlara güven. Her ne olursa olsun devam et."

Emma başıyla onayladı. "Ederim."

İhtiyar polis sanki az önce söylediklerini dile getirirken zorlanmış gibi yüzünü buruşturmakla gülümsemek arası bir tepki verdi. Elini hafifçe salladıktan sonra genç polisle birlikte arabasına bindi. Jules daha geride Lincoln'üne doğru ilerlemeye devam ederken hâlâ kendi dehşetiyle mücadele ediyordu. Bombanın fitili ateşlenmişti ve yanmaya devam ediyordu.

Artık durdurulamazdı. Yardım yoldaydı.

Konuşmak. Ağlamak. Zaman.

Emma nefesini verdi.

Her ne olursa olsun devam et.

Derken iki araba da araç yolundan ayrıldı. Kırmızı stop lambaları gözden kaybolurken Emma kapıyı kapadı ve katiline döndü.

“Deek hayatta mı?”

Öğrenmek zorundaydı.

İki motorun sesi de gitgide uzaklaşırken Howard Grosvenor Kline hiçbir şey söylemedi. Havada huzursuz bir ikilem vardı hâlâ. Polisler bir süre daha bir çığlığı ya da silah sesini duyabilecek mesafede olacaktı. Zamanı giderek azalırken Emma bir kez daha, “Öldü mü?” diye sordu.

Sessizlik.

Cevaptan korkuyordu. Aksi hâlde silahlı bir adam neden hiçbir tedbir almadan rehinesini oturma odasında bırakırdı ki? Emma içten içe bunun yalnızca iki sebebi olabileceğini biliyordu: Deek ya bilincini kaybetmiş ya da kan kaybından ölmüştü.

Hepsi benim hatam.

İnsan Chucky bebeğin dudakları kıvrılarak bir gülümseme hâlini aldı. O esnada çıkan ses –tenin nemli sıkışması– Emma’nın midesini kaldırdı.

“Ben de hep yalnızlığı sevmişimdir.” Adamın gülümsemesi özlem dolu ve kırılıyordu. “Ben... Alfa erkek sayılamayacağımı biliyorum. Öyle spor barlarında bir beta sürüsüne liderlik edip kadınların peşinde koşarken göremezsin beni. Ben başka bir şeyim, yakın dönemde keşfedilen başka bir arketip: Sigma erkek. En az bir alfa kadar güçlü ve karizmatik ama münzevi.”

Emma yağan yağmurun altında uzaklaşan kırmızı stop lambalarını izledi. Sessiz bir geri sayım.

Gittiler.

Gittiler.

“Benim de tıpkı senin gibi bir sürüm yok, Emma. Sigma erkek tam bir yalnız kurttur.”

Arabaların ışıkları artık tamamen gözden kaybolmuştu.

Yine yalnızlardı. Emma'nın içi adrenaline dolup taşıyordu ancak silahlı adamın yanağında bir hareket takıldı gözüne. Gözlüğünün altından kıvrıkcık sakalına doğru parıldıyordu.

Bir gözyaşı.

O... ağlıyor muydu?

-

Ağlamıyordu.

Howard Grosvenor Kline çocukluğunda bile nadiren ağlardı. Sahil evi bir kez daha karanlığa gömülürken Howard kanlı katanasını bir samuray kararlılığıyla kaldırdı. Verandada bir katliam yaşanması son anda önlenmişti ancak Emma'nın Jules'a verdiği gizli mesaj gözden kaçmamıştı. Adam, Emma'nın dudaklarının kıpırdadığını görmüştü. Çok geçmeden polislin takviyeyle döneceğini biliyordu. O an kontrolü dışında olan güçler birleşmek üzereydi ve Strand Sahili'nin nam salmasına neden olacak katliam artık kaçınılmazdı.

Howard kan donduran bir sükûnetle planlarını Emma'ya anlattı.

-

“Ben... ben istememiştim,” diye hıçkırıldı.

Emma içinde buz gibi bir korku belirirken sessizce izlemekten başka bir şey yapamadı. Kafa karıştırıcıydı. Bu doğru olamazdı. Bu geceki kâbusun yıldızı, karşısında resmen duygusal bir yıkım geçiriyordu. Dudakları titriyor, teni kızarıyor, nemli gözlerini siliyordu.

Neler oluyor?

Harbiden *burada neler oluyor?*

Adam burnunu sildi –dolu dolu bir sümkürme– ve kılıcını kaldırdı. Emma bu kadar yakındayken yağmur suyuyla seyreliip pembeleşmiş mide bulandırıcı kanın çelikteki çatlakları doldurduğunu görebiliyordu. Keskin kenarı bu geceki darbeler yüzünden hasar görmüştü. Tahtaya, cama ve kemiğe çarpmaktan.

“Hiç istememiştim.” Sesi mırıldanır gibiydi. “Bu akşam başka birinin daha ölmesini *istemedim.*”

—

O gece mümkün olduğu kadar çok can almak istiyordu.

Jake Stanford’un uzun otların arasındaki, iki eli de kesilmiş ve yüzünde otopsi sırasında diş kayıtları üzerinden teşhis yapılmasını gerektirecek kadar çok kesik bulunan cesedi o geceki katliamın yalnızca ilk kurbanı olaca-

—

“HAYIR.”

Adam duvarı yumruklayarak paramparça bir göçüğe neden oldu.

“Hayır. Lütfen.” Kıpırmızı yüzüyle şakaklarını kavradı ve sanki Emma’nın duyamadığı bir sesle tartışmış gibi tırnaklarını hamuru andıran tenine batırdı. Emma geriye, mutfığa doğru temkinli bir adım attı. Katil gözlerinin önünde değişiyor, mutasyona uğruyor, değişken bir kimyasal reaksiyon gösteriyordu.

“Koduğumun FedEx’çisi.” Howard burnunu çekti. “Pat diye çıkıverdi.”

Emma kuryenin gözlerindeki o katılaşmış bakışı hatırladı. Parmaklarının arasında sımsıkı tuttuğu ıslak taş, o bulanık hareket...

“Bana saldırdı. Eli kesildikten sonra da devam etmem gerekiyordu. Mecburdum. Duramazdım. Ama... buna hazır değilim. Hazır olduğumu sanmıştım ama canlılarken farklı oluyor. Olay gerçekleşirken o kadar korkmuş görünüyordu ki... Başını sallıyor, bana durmam için yalvarıyordu.” Sesi çatladı, boğuk bir hıçkırık daha duyuldu. “O... O parçalanırken.”

Emma, Howard’ın çılgınlığını hâlâ iliklerinde hissedebiliyordu. Yüz desibellik bir şok, tiksinti ve suçluluk. Yeni ışığın altında adamın kıyafetlerindeki kanı görebiliyordu, deri trençkotuyla kargo pantolonuna bulaşmıştı. Kılıklı ağzının bir köşesinde, dilini uzatsa tadını alabileceği bir noktada da bir damla vardı. Ama yapmadı.

Polis geri gelecek. Emma geleceklerini biliyordu. Her an gerçekleşebilirdi.

O zamana kadar hayatta kalmayı başarmam gerek sadece.

Ama şu an burada çok yanlış bir şeyler vardı.

“Anlamıyorum,” diye fısıldadı. “Sen... bunu on altı kere yaptın.”

Adam gözlerini kırptırdı.

“Diğer on altı kitabın. *Cinayet Dağı. Cinayet Buzulu. Cinayet Ormanı.* Kitapların için oralarda öldürdüğün o insanlar...”

“Onlar kurgu,” dedi adam.

Sessizlik.

“Gerçekten mi?”

Adam başıyla onayladı.

Emma buna inanmayı reddetti. Katil yalan söylüyordu.
Mutlaka yalan söylüyordu.

“Hepsi mi?”

Adam yine başıyla onayladı. “Sen... kitaplarımın gerçek olduğunu mu düşündün?”

Emma’nın ağzı zımpara gibi kurumuştı.

Bütün dünya ayaklarının altından kayıyor gibiydi, tektonik bir değişim. Yani... Hukukçu ve Psikolog’un Apalaş’taki kâbusu hiç yaşanmamıştı. O genç kadınlar hiç var olmamıştı. Onları avlayan deneyimli, becerikli katil de. Kan, katliam ve yüksek topuklu lezbiyen romantizmi kendini tatmin etmek isteyen birinin fantezisi gibi duruyordu çünkü öyleydi. Howard bir seri katil değildi. Olmak istese, yazdıklarında kendini öyle gösterse bile.

O daha beter bir şeydi. Bir özenti.

Damarlarında nitrogliserin akan huzursuz, nefret dolu bir çocuk. Lisesinin koridorlarında elinde güç bela çalıştırabildiği askeri tüfeğiyle sinsice dolaşan bir okul saldırganı. Kıskanç ve muhtaç. Kırmızı suratlı ve terli. Emma, adamın teninden yayılan sıcaklığı, yapış yapış deri kabuğunun altında sıkışıp kalmış vücut ısınısını hissedebiliyordu. Adam ona doğru ağır ağır bir adım attı.

Emma geri çekildi ama adamın buhar yapmış gözlüğüne bakmaya devam etti. Kuduz bir köpeğe bakmak gibiydi. Gözlerini kaçırırsa karşısındaki saldırırdı.

Onu konuşturmaya devam et.

“Peki ya...” Emma sesini toparladı. **“Peki ya Cinayet Sahili?”**

Adam yine gözlerini kırptırdı. **“Ne?”**

“Benimle ilgili yazdığın kitap. Bu geceyle ilgili. Beni öldürmekle...”

“Cinayet Sahili yok ki.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Neden işlediğim gerçek bir cinayetin detaylarını anlattığım bir kitap yazıp yayımlayayım ki?” Gücenmiş gibi burnu kıristı. “Hem ben... bu işi yıllar boyunca on altı kez yapmış olsam sen-ce şimdiye dek yakalanmaz mıydım? Bu gece olanın böyle bir şey olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?”

Kadın bir şey söylemedi.

“Hadi ama, Emma. İşlediği cinayetler hakkında kitap yazan bir seri katil mi? Çok aptalca olurdu.”

Emma bu olanların hiçbirine inanamıyordu. Bu bebek suratlı varlık onunla oyun oynuyor, onu manipüle ediyor, yanlış inançlarını besleyip tepkilerini inceliyordu. O bir hikâye anlatıcısıydı ve hikâyeler yalanlardan inşa edilirdi. Bu adamın kaç sureti olduğunu kim bilebilirdi ki?

“Laura Birch’ü bile öldürmedim ben,” diye sızlandı adam. “En azından teknik olarak.”

Emma bir adım daha geriledi.

Ani hareketler yapmak yok.

Adam onu takip etti. Saldırmaya hazırlanan bir piton gibi onu taklit etti.

“Laura’nın dişlerini, küpelerini ve bedenini parçalara ayırmak için kullandığım kılıcı yatak odamdaki duvarda bulunan gevşek bir döşemenin arkasında saklıyorum. Yatağımın üstünde. Hâlâ orada. Ara sıra dişlerini emip Polaroidlerime bakıyorum ve bunu bilerek yapmışım gibi davranmaya çalışıyorum. Ama gerçeği bilmek ister misin? Laura’ya aslında ne olduğunu?”

Sesi kapalı mekânda huzursuz edici bir çınlamayla yankılandı.

“Onu fazla sıkı bağlamışım. Boğuldu.” Kendini zorlayarak hoşnutsuz bir ifadeyle sırttı. “O kadar. Benim yaptığım tek şey bu. Aslında masumum. Onun bodrumumda kalması gerekiyordu. Daha ona dokunmamıştım bile. Ama ben okula gitti-

ğimde Laura sandalyesini devirip kaçmaya çalışmış ve ne yazık ki annemin o aptal antika sandalyesi milyonda bir olabilecek bir ihtimalle onun solunum sistemini sıkıştırmış. Ben derstey-sen o, yerde oksijensizlikten ölmüş. Yani aslında kendi kendini öldürmüş.”

Emma bir şey söylemedi.

Yalan söylüyor. Hepsi yalandı. Emma'nın onun söylediklerine inanmak için hiçbir nedeni yoktu. Geriye doğru ağır ağır bir adım daha attı. Adam peşinden gelirken artık oturma odasındaydı.

“Ne var biliyor musun? Laura her şeyi benim sorunum hâline getirdi.” İğrenç bir tebessümle baktı. “Hani, sanki son gülen o oldu. Ama ben de durumu kendim için değerli hâle getirdim. İnsan onu kesip biçerken kadın bedeni hakkında çok şey öğreniyor.”

Sanki gereğinden fazlasını söylediğini fark etmiş gibi tereddüt etti.

Emma, Deek'in tabancasını düşündü. Karanlık odada ne-reye düşmüş olabileceğini. O tabancayı bulduğunu, arkasına döndüğünü ve Howard Grosvenor Kline'in kafasını uçurduğunu hayal etti. Tetiği çekmek, onun böceğe benzeyen beyninin duvara yayılmasına neden olmak.

Tabii ona ulaşabilirse.

“Senin yakınında olmak güzeldi. Sürdüğü müddetçe.” Sesi kısıldı ve mat gözlüğü ona doğru çevrildi. Alttan alta endişelendiren bir hareket. Adam gülümseyerek fötr şapkasını düzeltti. “Ben... Ben eve yaydığın kokuyu seviyorum, Emma. Köpeğinle sanki sana cevap verebilirmiş gibi konuşmanı seviyorum. Her gün yanında zencefilli çayınla oturup saatlerce kitap okuyabilmeni ve komşunla beyaz tahta oyunları oynamanı seviyorum. O minyon bedenini seviyorum. Tam benim tipim bir kızdın aslında, biliyor musun? Sessiz sakindin. Zeki. İçer dönük. O diğer insan dişileri gibi değil. Bana birçok açıdan Laura'yı hatırlattın.”

Tiksinti, kıvranıp duran bir yığın kurtçuk gibi Emma'nın boğazına doğru tırmanıyordu. Midesinde içgüdüsel bir kasılma hissetti ve kusmak istedi.

Benim tipim bir kız.

“Ama sonra o yorumu yazdın.” Adam burnunu çekti. “Kalbimi kırdın.”

Hayır. Yanlış.

İmkânsız.

Howard'ın o boktan korku kitabına hayatları kesişmeden önce bir yıldız vermişti. *Sonra* değil. Başka bir açıklaması olamazdı. Köpekleri zehirleyen ve cesetlere şiddet uygulayan, zamandan ve mekândan bağımsız bir zihni olan nefret dolu bir yaratık vardı karşısında...

“Ama ben... Ben yine de seni kurtarmak istedim,” dedi adam acılı bir omuz silkişle. “Bana yaptığın onca şeyden sonra bile. Sanırım sahiden de kibarlık hep kaybettiriyor, ha?”

Nemli gözleri kıpırdandı. Belli belirsizdi ama kan dondurucuydu.

“Sen geçmişine sıkışıp kalmışsın, Emma. O köpeği çok fazla seviyorsun. Bazı şeyleri onlar seni boğmadan önce bırakmayı öğrenmen gerek. O yüzden sana bir teklifim var: Benimle gelersen canını bağışlayacağım. Hemen şimdi.”

Sessizlik.

Lateks eldivenli elini uzatmıştı. Silahı kılıfında, kılıcı kınındaydı. Sanki bütün gece onca kan dökülmemiş, onca dehşet yaşanmamıştı da karşısında onu eski zamanlardan kalma bir baloya götürmek için elini uzatmış bir centilmen vardı. Derken adam avucunu açtı ve Emma'nın tüyleri diken diken oldu.

Örme ip.

“Benim güvenliğim için,” diye açıkladı adam. “Biz... Biz beraber yollara düşeceğiz. Sen ve ben. Banka hesabımda yüz yirmi bin dolardan fazla var. Güneye gideceğiz. Belki Meksika'ya.” O

muhtaç gülümsemesi genişledi, gözleri kadının bedeninde bir aşağı bir yukarı dolaştı. “Ben... Ben *seni koruyabilirim*, Emma. Seni kendinden koruyabilecek tek kişi benim. Bunu anlıyorsun, değil mi? Paramparçasın ve bu yastan tek başına çıkamazsın. Yeterince güçlü değilsin. O yüzden benimle gel, benim kızım ol.”

Sessizlik.

Onun *kızı*. Onun hak kazandığı bir şey. Bodrumundaki Laura Birch’ün vücut parçaları gibi, gittiği yere kadar faydalı olan bir şey.

Tüm bunlar çok *yanlıştı*. Baş döndürücü bir şok, giderek tırmanan bir kâbustu ama umut da elini uzatsa tutabileceği bir yerdeydi. Deek’in düşen silahı ardındaki karanlıkta bir yerlerdeydi. Hemen şimdi arkasını dönüp ona atılırsa... *Peki Howard beni sırtımdan vurmadan önce bulabilir miyim?*

“Ya şimdi ya hiç, Emma.” Adamın sesi keskinleşti. “Cevabın ne?”

—

Emma daha bir şey diyemeden arkasından metalik bir *klik* sesi duydu.

Birden damarlarındaki kan dondu.

Ağır ağır arkasına döndü.

Oturma odasının diğer ucunda altmış altı yaşındaki Deacon Cowl –yaralı ama hayatta– sarkık bir ceset gibi şömineye yaslanarak doğrulmuştu. Nişan almak için taşlardan birine kolunu dayamıştı ve tabancası kanlı parmaklarının arasındaydı. Evet, silah tam da Emma’nın dediği gibi oradaydı ama adam ondan önce almıştı.

Namluysa doğruca *ona* doğrultulmuştu.

Emma’nın boğazı gerildi.

Deek bir anda yeniden bir yabancı oluvermişti. Teleskopundan bakarken tenini ürperten o gözbebeği, ona söylemediği

hâlde adını bilen o dikkatli zekâ. Şimdi hepsi bir araya gelirken bunca tesadûf eziciydi: Deek'in Howard'ı tüm bunlar olmadan önce tanınması, ancak Emma'nın öleceği kesinleşince müdahale etmesi, dolabındaki askıda Howard'ınkinin birebir aynısı siyah bir *fötr şapka* bulundurması. Yüzde kaç ihtimaldi ki? Aynı sahilde iki yazar?

Hayır, diye fısıldamak istedi. Sen benim tek arkadaşımsın. Olamaz, sen de...

Howard arkasındayken ve göğsüne bir silah doğrultulmuşken öylece sıkışıp kalmıştı. Kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Deek de bunun farkında gibiydi.

İhtiyar adamın bakışları sertleşti.
Parmakları tetiği kavradı.

Shawn'ın sesi yükseldi: *Dikkat et.*

Tır çoktan Emma'nın şeridine doğru kırmıştı. Başını telefonundan kaldıran Emma, aracın saatte yüz on kilometre hızla yaklaştığını gördü. Refleks olarak frene asıldı ama çok geç kalmıştı.

Dikkat et. Dikkat et...

Shawn'ın parmakları Emma'nın kollarını sıkıyor, sıcak nefesi kulaklarına değiyordu. Perçinle tutturulmuş bagaj kapağı ön camın tamamını kapladı: temmuz güneşini örten ve son bir umutla direksiyonu çaresizce sağa kırarak kilitlenmiş lastiklerle otoyoldaki bankete kaçmaya çalışan Emma'nın bulunduğu şoför mahallini karartan cansız, gümüş rengi bir gölge...

Kaçmak için çok geçti.

Çarpışma.

Aracın yolcu kısmına inen bir darbe. Metalin metale çarparken çıkardığı sarsıntı. İki araç metalik bir öpüşmenin ardından geriye atılırken dünya sola savruldu; emniyet kemeri Emma'nın omzunu kesti, ılık gazoz kucağına döküldü, telefon kapıya çarptı.

Ama Emma'nın korktuğı kadar şiddetli değildi. O kadar kötü değildi.

Şimdi sessizliğin içinde kayıyorlardı. Bankette. Ters tarafa doğru. Çakıllı bir toz bulutu yükselip yanlarından geçti. Yanık

lastiğın, balataların, samanın ve inek pisliğinin buruk kokusu. Tır hâlâ güneşi engelliyordu ama arkasındaki paniklemiş hayvanlar içeride homurdanıp tepinirken havalandırma deliklerinden ışık gelip gidiyordu.

İki araç da –hem Emma’nınki hem de tır– çarpışmadan sonra kafası karışmış dans partnerleri gibi yan yana fakat farklı yönlerde bakacak şekilde durmuşlardı.

Küçük bir çarpışmaydı.

Hafif trafik kazası.

Bir kapı gıcırdayarak açıldı. Bir erkek sesi duyuldu: *İyi misiniz?*

Dünya pusluydu, rüya gibiydi. Büyükbaş hayvanları taşıyan tırın gölgesi şaşırtıcı derecede serindi. Etrafa saçılmış samanlar havada uçuşuyordu. Emma dişlerinde bakırın tadını aldı ve dilini ısırıldığını fark etti. Outlook uygulaması hâlâ açık olan telefonu düzgünce kucağına düşmüştü. Ekranda kendi yüzünün yansımaları, dudaklarındaki kanı gördü.

Crystal’ın e-postası yüklenmişti.

Selam Emma, sanırım yerine bakabilirim. Denver’da iyi eğlenceler! ☺

Altı gün olacaktı demek.

Küçük bir kaza da olsa son birkaç saniyeyle ilgili korkunç hisleri vardı. Her nasılsa dünyasının artık geri dönülemez biçimde değiştiğini, o araçta bir insanın can verdiğini hissediyordu. İçi birden korkuyla doldu.

Derken omzuna bir el dokundu.

Shawn’dı.

Yaralanmamıştı. Hayattaydı. Gözleri adrenalinin etkisiyle büyümüştü.

Hasiktir, dedi soluk soluğa. Neredeyse gidiyorduk.

—

Deek, nişangâhın üstünden tıslar gibi, “Emma,” dedi. “Eğil.”
Emma gözlerini kırptırdı.

Oh, *Tanrı’ya şükür.*

Sonra eğildi. Hemen arkasında Howard Grosvenor Kline namlunun ucunda donup kalmıştı. Emma artık yoldan çekildiğinden Deek, katili net olarak görebiliyordu.

“Sürpriz, Howard.”

Emma iki adamı izleyerek oradan uzaklaştı.

Kandan kayganlaşmış parmakları arasında tuttuğu tabancayı doğrultan adam başını Emma’ya doğru eğdi –koli bandından sargısı buruştu– ve yorgun bir edayla göz kırptı. “Hâlâ var mısın?”

“Evet.” Emma nefesini topladı. “Benim tarafımda olduğuna sevindim.”

Tahmin bile edemeyeceğin kadar.

Kendini silah sesine hazırladı. Deek’in tetiği çekmesini bekledi ancak Howard’ın elleri teslim olur gibi havaya kalkmıştı. Vurursa nefsi müdafaa sayılmazdı. Daha çok infaza girerdi ve Deek de bunu biliyor gibiydi. Kendisiyle çatışarak iç geçirdi. “Silahlarını yere at.”

Katil bir şey söylemedi.

“Önce kılıcın.”

“O bir kılıç değil. *Katana...*”

“Gerçekten ama gerçekten hiç sikimde değil, Howard.”

Howard gözlerini Deek’in silahından ayırmadan diz çöküp kılıcını indirdi. Yere atılmayacak kadar değerli olmalıydı. Bıçak kısmı parkeye değerken kısıp, sert bir takırtı çıkardı.

“Şimdi de tabanca,” diye emretti Deek. “Yavaş çıkar.”

Emma bunun asıl tehlikeli kısım olduğunu biliyordu.

Howard elini trençkotuna daldırırken kendini bir kez daha hazırladı. Deek yine gerildi, her an ateş etmeye hazırды. O aşına olduğu yarı otomatik tabanca birkaç santim ötesinde, namlusu yere bakacak şekilde görüş alanına girerken Emma nefesini tuttu. Howard ters ters bakarak silahı yere bıraktı.

“Emma.” Deek eliyle işaret etti. “Silahını al, o diğeri...”

Emma o daha sözünü bitirmeden harekete geçmişti. Tabancayı çoktan yerden almış, Howard’ın terli yüzüne doğrultmuştu. Ayağa kalkıp geriledi, silahı iki eliyle kavradı.

Deek onaylar gibi gülümsedi. “Bunu daha önce yapmışsın.”

“Bir iki kez,” diye yalan söyledi Emma.

Bunun eline ilk silah alışı olduğunu Howard’a çaktırmaya hiç niyeti yoktu. Artık iki silahın hedefinde olan adam hiç kıpırdamadan diz çökmüş, onları izliyordu. Hareketsizliğinde sinir bozucu bir şey vardı. Emma’yı uyurken izlemişti. Onu günlerce takip etmiş, bilinçli bir gölge gibi odadan odaya süzül-müştü. Enerjisini muhafaza eden soğukkanlı bir sürüngen gibi yalnızca ihtiyaç duyduğunda hareket ediyordu.

Deek’in elindeki tabanca titredi.

Howard durumu fark etti.

Lütfen bayılma, diye düşündü Emma. Adam epey kan kaybetmişti.

“Jules’a işaret verdim,” diye fısıldadı. “Çoktan polisleri söylemiştir. Her an, her saniye geri gelebilirler.”

Deek dişlerini sıktı. “Zekice.”

Emma, Howard’ın silahının şüphe uyandıracak kadar hafif olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Sanki plastiktenmiş gibi. Silahı yakından incelemeye korktu. Howard’ın onun şüphesini görmesine izin veremezdi. Avantaj şimdi onlardaydı ama sadece ucu ucuna.

“Howard, cevabım hâlâ net değilse,” dedi adama, “kız arkadaşlık teklifini *kati surette reddediyorum*.”

Howard hiçbir şey demedi.

Sadece yere bakıp gözlerini kırıştırdı. Önce bir kez, ardından ikinci kez, sonra da hızlı hızlı. Emma, onun canını yaktığını anladı. Howard o küçük, acemi beyniyle gerçekten de eylemlerinin anlaşılabilir olduğuna inanmış olmalıydı. Hepsinin. Laura Birch'ün oksijensiz kalması trajik bir kazaydı. O zavallı FedEx kuryesini öldürmesi nefsi müdafaaydı. Emma'yı öldürmeyi planlaması bile önceden belirlenmiş bir bahaneye dayanıyordu. Emma kendini öldürmenin eşiğindeydi, dolayısıyla hayatının sahiden ne değeri olabilirdi ki? Şeytan, kendini haklı çıkarmak için epey ter döküyordu.

Deek, Howard'm eldivensiz elini fark etti. "Elini de mi ezdin?"

Emma başıyla onayladı. "Tabii ki."

"Neyle?"

"Çekiç."

"Güzel." İhtiyar adam duraksadı. "Peki ben neden o koduğumun tornavidasını yedim?"

"Çünkü geldiğini duyurmadın."

"Seni herhangi bir yerde saklanıyor olabilecek bir katilden kurtarmak için karanlık bir eve giriyordum. Ne bok yemeye geldiğimi duyurayım?" Bir nefes vererek taşa yaslanınca silah sarsıldı, belli ki başı dönüyordu. "Rica ederim bu arada."

Howard yere tükürdü, insanı irkilten ıslak bir topak. Sarsılan Emma az kalsın tetiği çekecekti. Parkenin üzerine küçük bir şey düşerek Emma'nın ayağının dibine kadar geldi, sonra ağır ağır dönerek durdu. Uzun, kulağakaçan şeklinde bir şeydi; griydi ve kireç tutmuştu.

Bir insan dişi.

Bazen onun dişlerini emiyorum.

Emma mide bulandırıcı bir ürpertiye bastırıldı.

Howard dudaklarını gelişigüzel yalayarak Deek'e döndü. "Evde kalıp kendi işine bakmalıydın. Hayatının en büyük hatasını yaptın."

“Açıkçası,” dedi Deek, “bu muhtemelen ilk ona bile girmez.”

“Sorun değil. Bu hikâyenin senin için nasıl biteceğine karar verdim bile.” Howard’ın sözleri sanki onların bilmediği bir şey bilirmiş gibi yumuşak bir tekdüzelikteydi. Başıyla odanın diğer ucunu işaret etti. “Polis cesedini tam orada bulacak. Nasıl öleceğini bilmek ister misin?”

“İstediğim söylenemez, Howard.”

“Kendi soylarına ihanet eden gözden düşmüş samuraylar, intihar ederek onurlarını tekrar kazanırlar. Bu ritüele seppuku adı verilir. Önce saygı duyduğun ve ölümüne nezaret etmelerine izin verecek kadar güvendiğin insanların eşliğinde dimdik oturursun. Ardından kendi karnına bir bıçak saplar ve bağırsaklarını dışarı çıkarmak için soldan sağa doğru yararsın. Çıglık atmaz ya da şiddetle kasılmazsın. Kasların alev alev yanar, zihninin adrenalini dolar ama sen bağırsakların kucağına dökülürken taş gibi hareketsiz kalırsın. Ta ki sonunda –ki bu Edo-öncesi ritüeldir çünkü ben hep basit bir boyun vurmanın fazla acısız olduğuna inanmışımdır– hançeri midenden çıkarıp ucunu tam kalbine doğru tutarak öne doğru düşüp hayatına onurunla son verene kadar.”

Sessizlik.

“Evet, öyle bir şey yapmayacağım.”

“Biliyorum.” Howard ona sıcak ama düşmanca bir gülümsemeyle baktı. “Senin yerine ben yapacağım.”

Deek de ona gülümsedi.

Ama yalnızca blöf yapıyordu. Emma, ihtiyar adamın meydan okuyuşunda bunu görebiliyordu. Deek korkmuştu. Silahsız olup namluların ucunda diz çökmüş vaziyette olduğu hâlde Howard Grosvenor Kline her nasılsa kısık, hırıltılı, tekdüze sesiyle mekâna hükmediyordu.

“Emma.” Deek gözlerini katilden ayırmadı. “Madem polis geri gelecek, sen dışarı çıkıp orada bekle. Onlara adamı yakaladığımızı söyle. Ben Howard’ı burada tutar ve...”

“Kötü fikir.”

“Lütfen dediğimi yap. Burası güvenli değil.”

Emma daha cevap verememişti ki evin diğer tarafından bir gıcırta duyuldu. Kapılardan biri açılmıştı. Evin içinde soğuk bir esinti dolaştı ve Emma terle parlayan teninde sıcaklığın düşünü hissetti.

Deek ona şöyle bir baktı. “Ön kapı kilitli değil miydi?”

Emma başını iki yana salladı. Artık değildi.

“Peki o zaman *bu* kim?”

Emma polis olduğunu umuyordu. Jules’un onlara mesajı iletmesinden sonra silahlarını kuşanıp geri geldiklerini. Fakat bir özel harekât ekibinin buraya bu kadar çabuk intikal etmesi pek mümkün değildi. Sıradan polisler de geldiklerini bildirirlerdi, değil mi?

Islak ayak sesleri yaklaştı.

Gelen tek kişiydi.

Emma’nın aklına İblis Surat geldi, kapı kamerasının önünde ağzı olmayan Cadılar Bayramı maskesiyle dikilip ona kapıyı açması için meydan okuyan hayalet. Geçen sene Strand’de sinsice dolaşan ve evin önceki sakinini korkutan kimliği belirsiz adam.

Bir de Howard’ın ağzından çıkmış sözler: *O bana seni öldürmem gerektiğini söyledi.*

Ama ben seni savundum.

Emma tekrar Howard’a baktı. Adamın o tombul yüzüne kazınmış kötücül bir sırıtış görmekten korkuyordu ama onun gözleri de fal taşı gibi açılmıştı. Belli ki o da bunu beklemiyordu.

Deek tekrar, “Kim o?” diye sordu.

Ayak sesleri yaklaştı.

Mutfaktan geçti.

Derken nihayet odaya girdi. Emma geleni ânında tanıdı. O tıknaz beden. Burberry ceket. Kısa kesilmiş kır saçlar.

Jules.

Kadın, kendi oturma odasındaki manzara karşısında kanı donmuş gibi duraksadı. Ardından bakışlarını kanlı kılıcının yanında, namlunun ucunda diz çökmüş Howard'a çevirdi. Başını ağır ağır, dehşetini ortaya döker gibi iki yana salladı.

Emma, "Polisler nerede?" diye fısıldadı.

Jules dinlemiyordu. Başını sallamaya devam etti. Kupkuru dudaklarla, "Howie?" diye fısıldadı.

Howard somurttu. Başını kaldırıp ona bakamadı.

"Anne."

“Howie, *burada ne işin var?*”

Howard annesini duymazdan gelip yere bakmaya devam etti.

“Sen... Aman Tanrım, işin bitti. Hemen şimdi teslim olacaksın. Tamam mı? Hemen şimdi.” Jules’un sesi üzüntüden titriyordu. “Ama dinle beni. Bu çok önemli. Dinliyor musun? Polisler... Katananı görürlerse *seni vururlar.*”

Kılıcı Howard’ın erişemeyeceği bir yere tekmeledi.

“Bıçakların. Havalı tabancaların da. Silaha benzeyen herhangi bir şey. Sadece sakince bekle. Ben polisi tekrar buraya çağıracağım ve seni güvenle onlara teslim edip her şeyi yoluna koyacağız. Tamam mı?”

Emma, içinde kaygının kıpırdandığını hissetti.

Polise henüz bilgi vermemiş.

“Ben... çok üzgünüm.” Jules ona döndü. “Eve izinsiz giren biri olduğunu biliyordum. İnternetimin kesildiğini biliyordum. Ama *sen* olduğunu bilmiyordum, Howie.”

Ta ki polis ihbar üzerine kontrole gelene kadar.

Verandadaki o konuşmaya kadar.

Emma, Jules’un gözlerinin içine bakıp dudaklarını oynatarak oğlunun adını söyleyene kadar.

—

Howard annesinin dehşetini anlıyordu.

Son derece haklıydı.

Jules Phelps, önceki soyadı Kline, o gece yürek parçalayan bir ikilemle karşı karşıyaydı. Sonradan verilen ifadelerde hem Çavuş Yardımcısı Grayson hem de Memur Hall, kadının Emma'nın evine yaptıkları ziyaretten sonraki sıradışı davranışını hatırlayacaktı. Jules, memurların dikkatini çekmek için aniden araçlarının önüne kırdıktan sonra Lincoln'ünden inip bir elini kaldırarak yüzünde Çavuş Yardımcısı Grayson'ın sonradan "endişeli ve dalgın" olarak tanımlayacağı bir ifadeyle onlara yaklaşılmıştı.

"Ben evde bir şey unutmuşum," demişti onlara.
"Gerl dönüyorum."

Sonra omzunun üzerinden, "Herhangi bir şeye ihtiyacım olursa sizi tekrar ararım," diye eklemişti.

—

"Emma, tüm bu olanlar için çok üzgünüm. Oğlum... O bir yazar. Korku kitapları için sürekli araştırmalar yapıyor. Seni temin ederim ki çok naziktir. Çok ama çok tatlıdır. Ama biraz sorunlu. Kişisel sınırları anlama konusunda sıkıntılar yaşıyor..."

"Hadi canım," dedi Emma.

"Eve senden önce o göz kulak oluyordu fakat birkaç ay önce taşınmıştı."

Bu bilgi birden Emma'yı sarstı.

Ona neredeyse diz çöktürecek kadar sert vurmuştu.

Burası onun evi.

Howard Grosvenor Kline burada, Strand Sahili'nde büyü-müştü. Bahçe onundu. Bodrumdaki eski oyuncaklar onundu. Emma'nın adım atmaya korktuğu berbat ergenlik kokusuyla dolu o tuhaf ve boğucu oda onundu. Hepsi Howard'ındı. Samu-ray posteri tesadüf değildi. Bu gece tesadüfe yer yoktu.

Eve gizlice girmesi çok kolay olmuştu çünkü elinde anahtar vardı. Gıcırdayan döşemelerden nasıl sakınılacağım biliyordu çünkü *yılların* tecrübesi vardı. Emma'nın Strand'deki adresini nasıl bu kadar kolay bulabildiğine gelince... Eh, işin içinde kara büyü falan yoktu.

Adam yetişkinlik hayatını internetteki olumsuz değerlendirmelere kudurarak, yüzü olmayan o eleştirmenlerden intikam almayı dileyerek geçirmişti. Şimdiyse hayatında ilk kez bir eleştirmeni bulmuştu. Hem de kendi evinde. Çocukluğunun geçtiği evde. Yalnız. Savunmasız. Howard'ınki kadar kırılgan bir ego, intikama nasıl direnebilirdi ki? *Yorumumu bu kadar özel kılan bu*, diye düşündü Emma yeni yeni farkına vararak.

Yazdıklarımınla alakası yok.

Mevzu benim.

"Lütfen," diye yalvardı Jules. "İkinize de yalvarıyorum. Silahlarınızı indirin."

"Olmaz," dedi Deek.

"Teslim oldu. Tehlike oluşturmuyor."

Hâlâ tehlikeli. Emma bunu biliyordu. O herif köpekleri zehirliyor ve insan dişi emiyordu. Bu gece çoktan adamın birini biçmişti.

Emma'nın aklına birden Jules'un birkaç dakika önce oğluna söyledikleri geldi: *Bıçakların, havalı tabancaların da.* Tek kelime etmeden elindeki hafif silahı kuşkuyla pencereden dışarı, okyanusa doğru çevirdi (Deek fark etmişti: "Emma, ne yapıyorsun?") ve tetiği çekti. Silah kuru bir tıkırtıyla ateşlendi.

Emma'nın birkaç saat önce, Howard sensörlü ışıkları vururken duyduğu sesin aynısıydı.

İç geçirdi. "Havalı tabanca bu."

"Elbette havalı tabanca," dedi Jules. "Howie yetişkinlik hayatı boyunca şizofreniyle mücadele etti. Yasal olarak ateşli silah bulunduramaz."

Elbette.

Deek güldü. "Koduğumun *malı*."

Emma, en azından Deek'in antika tabancasının gerçek olduğuna seviniyordu. Şu an katilin hâlâ dizlerinin üzerinde olmasını sağlayan tek şey buydu. Ne var ki Emma hâlâ endişeliydi: Ya komşusu mermilerini *bulamadıysa*? Ya Deek'in silahı –hâlâ– boşsa ve Howard bunu fark ettiğinde kızılca kıyamet koparsa?

Howard dizlerinin üstünde kırık parmaklarını tutmasına rağmen hâlâ odadaki en iriyarı insandı. En ağır. En güçlü. Katanasının insan uzuvlarını kestiğini ve sağlam kontrplağa birkaç santim kadar saplanabildiğini görmüştü. Howard Grosvenor Kline gözaltına alınmayacaktı. Bu gece değil.

Oynayacağı başka bir kart vardı.

"Bu arada..." Deek yüzüne sersem bir gülümseme kondurmayı başardı, "seni tekrar görmek güzel, Julie."

Kadın ona bakmadı. "Cehennem dibine kadar yolun var."

"Emma'nın dediğini yapıp polisleri arayamadın mı?"

"Hepsi senin yüzünden," diye hırladı Jules. "Oğlumun seni gözünde idolleştirdiği onca yıl..."

"Oğlun benim evime izinsiz girdi be! Kızlarımın peşine düştü. Onun taslaklarından gına gelmişti artık. Dumanı üstünde tezek gibi kapıma bırakıp duruyordu. Tüm bu kanlı kılıç saçmalıkları. Temsilcimle, editörümle, halka ilişkiler uzmanımla tanışmak için sürekli yalvarıyordu. Evet, sonunda tepem attı. Geri alabilmeyi dilediğim bir şey söyledim. Oğluna yazarlık konusundaki tüm o çöp sayılabilecek amatör girişimlerinin asla

bir yere varmayacağını çünkü gerçeklikten kopuk olduğunu söyledim. Yalnızca kan ve zulüm vardı. Korku filmlerinden aşırıldığı şeyler. Hepsi *sahteydi*.”

Demek Howard sonu gelmez taslaklarını Deek'e çılgın bir hayran olarak postalamamıştı. Hepsini elden teslim etmişti. *Yan evde* yaşayan çılgın bir hayran olarak.

Burada.

“Sonra...” Deek tereddüde düştü, “ben ona bunu söyledikten bir gün sonra şu sınıf arkadaşı kayboldu.”

Jules bir şaşkınlık nidası koyuverdi.

Herkes anlamıştı. Kimse ismi dile getirmeye cesaret edemedi. Emma da anlamıştı.

Laura Birch.

Strand Sahili'nin on yıldır çözülememiş kayıp vakası.

Deek yutkundu. Bir sonraki cümlelerini söylemek zor olmalıydı: “Sanırım ona o kızı alıkoyma *ilhamını* ben verdim. Araştırma, pratik ya da daha beteri için.” Titreyen silahını daha sağlam kavradı. “Bunun vicdan azabı sonsuza dek yakamı bırakmayacak. On yıl önce Laura Birch'e her ne yaptıysa bu kısmen benim suçum. Onu kaçıranın Howard olduğunu asla kanıtlayamadım ve kanıtlamaya çalışan polis şefine elimden geldiğince yardım ettim çünkü içten içe o zavallı kızı öldürdüğünü biliyordum. İçki sorunun kontrolden çıktı, yuvam dağıldı, kızlarım benimle konuşmaya başladı ve yayıncım kitap taslaklarımla ilgilenmeyi bıraktı. O yüzden sakın bana vicdan nutukları çekmeye kalkma, Julie.”

Emma şimdi anlıyordu.

İhtiyar adamın omzunu sıkmak istedi. Dile getirilemeyen şeylerin sorumluluğunu taşımanın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Üzgünüm, Deek.

“Benim oğlum... Onun dediğin şeyle hiçbir alakası yok,” dedi Jules tıslar gibi. “Onu akladılar.”

“Hiçbir zaman aklanmadı. Sadece yeterli kanıtları yo-”

“Bu gece birini öldürdü,” diye araya girdi Emma. “Gözlerimin önünde.”

Herkes sessizleşti.

Dışarıda rüzgâr uğulduyor, yağmur gitgide şiddetleniyordu.

Jules sanki gözlerinin arasına yıldırım düşmüş gibi öfkeyle gözlerini kırptırdı. Önce iki gözünün arasına, sonra da yerdeki yüzü asık oğluna baktı. “Bu... Bu doğru mu?”

Oğlu bir şey demedi.

“Howie?”

Cevap gelmedi. Katil dosdoğru önüne bakıyor, favorili yüzü hiçbir şey ele vermiyordu.

“Howie, ben senin *annenim*.” Jules’un sesi çatallandı, sonra sertleşti. “Doğru mu?”

-

Keşke annesi buna tanık olmasaydı.

Kadının bu civarda bile olmaması gerekiyordu. Howard’ın dikkatle planlanmış gecesi feci hâlde kontrolden çıkmıştı. En başından beri onun çabalarına karşı koyuyordu. Önce habersiz bir FedEx teslimatı, ardından Emma’nın bodrumdaki şaşırtıcı karşı saldırısı. Şimdi de Howard kendini bir zamanlar Noel ağacının altında hediyelerini açtığı oturma odasında, kurban etmeyi planladığı insanların elinde tuttukları silahların ucunda bulmuştu.

Bu oturma odasının katliam alanı olduğuna inanılıyor.

Ancak Howard’ın o geceki saldırılarının çoğu gibi gerçek de daha çetrefilli. Bu odada çekilen olay yerı fotoğraflarının en tüyler ürpertici fotoğraflar

olduğu muhakkak. Jules henüz bunu bilmese de o anda tam da cesedinin bulunacağı yerde dikiliyordu. Yemek odasına açılan noktada, kendi sarkaçlı saatinin hemen dibinde. Polis onu yüzü morarmış, göz makyajı dağılmış ve buz kesmiş hâlde bulacaktı, hüsrarla karışık bir dehşet yüz hatlarına sonsuza dek kazınmış hâlde. O geceki kurbanlar arasında en merhametli ölümün onunki olduğu söylenebilirdi.

Howard sessizliğini sürdürürken bütün dikkati Emma'daydı.

Yalnızca Emma'da.

Saatler önce ölmüş olması gereken, planlanmış kaderini alt edip ufacık bir avantaj için dişiyle tırnağıyla mücadele eden zeki, cesur Emma. Köpeğini kurtarmıştı. Komşusunu kurtarmıştı. Hatta rahatlamaya bile başlamış, kollarındaki tüyleri ovuşturuyordu.

Kimse bilmiyordu.

Howard sabırla kendi sırasını bekledi.

—

Emma'nın içinde kötü bir his vardı.

Her şeye dair.

Katil özbeöz annesinin, kalbi kırık annesinin gözleri önünde köşeye sıkıştırıldığı, canavarın maskesi düşüp de ardından zihinsel hastalığı olan yalnız, terli bir bakir çıktığı hâlde. Durumun trajik gerçekliği. Şeytani güçler yoktu. Elinde kılıcıyla ağır ağır yürüyen Michael Myers yoktu. Yalnızca aptallık, yas ve çaresizlik vardı.

Yine de korku varlığını sürdürüyordu. Sanki Howard'ın hikâyesi bir yerlerde çoktan yazıya dökülmüş gibi. Öleceğiz. Emma bunu ta içinde hissediyordu. Bu gece.

Hepimiz.

Canını sıkın bir şey daha vardı. Şimdi durup düşününce, okuduğu o boktan kitabın tam da bu evde büyümüş bir psikopat tarafından yazılmış olma ihtimali yüzde kaçtı ki? Dünyadaki yüz binlerce, hatta *milyonlarca* kitap içinde.

Bir tesadüf daha.

Bu olayın karanlık bir katmanı daha vardı. Bu odadaki kimse güvende değildi.

“Julie, beni dinle.” Deek sesini alçalttı. “Polisi buraya geri çağıracağız.”

Kadın gözlerini sildi.

“Bunu yapabilir misin?”

Jules gözyaşları arasında başıyla onayladı. Çantasında telefonunu aramaya başladı.

“Çalışmaz ki,” dedi Emma. “İnterneti kesti.”

Deek elini uzattı. “Howard, ceplerini boşalt.”

Katil itaat ederek montunun cebine uzanıp çıkardıklarını yere dizdi. Gece görüşlü dürbün. Siyah bir elektronik sigara. Koli bandı. Örgü ip. Emma, üzüntüyle Shawn’ın aldığı som gümüşten madalyonunu tanıdı. Howard onu boynundan çekerken zinciri kopmuştu. İçinde Howard’a karşı bir nefret dalgası hissetti. Bunun üzerine katil ezilmiş, kauçuk bir maske çıkarıp diğerlerinin üstüne koydu. Solgun, boynuzlu, ağızsız bir maske.

Emma’nın içi buz kesti. *İblis Surat.*

Son olarak da... şingirdayan bir anahtarlık.

Deek eliyle işaret etti. “Onları bana ver.”

Howard asık suratla anahtarları yerden Deek’in ayağının dibine doğru fırlattı.

“Emma.” Deek anahtarları ona doğru tekmeledi. “Birinin şehir merkezine gidip polisi getirmesi gerek.” Jules’a ters ters baktı. “Tekrar.”

Emma anahtarlığı inceledi. Kendisinininkine benzer ev anahtarları gördü. Evdeki her kapıyı açıyor olmalıydılar. Onların yanında bir Honda anahtarı vardı. Emma, Howard'ın kendi arabası olduğunu düşündü. Son olarak da kana bulanmış bir Ford anahtarı vardı.

Katledilen FedEx çalışanı. Ailesi, arkadaşlıkları ve hayalleri olan, yağmurdan sıırsıklam olmuş araç yolunda parçalara ayrılan genç bir adam.

“Aslında...” Deek bir süre düşündü, ardından tekrar Jules’a baktı. “Sen de Emma’yla git.”

“Oğlumu burada seninle baş başa bırakacak değilim.”

“On dakika sürecek.”

“Sana güvenmiyorum. Onu vurursun.”

“Söz veriyorum, Julie...”

“*Benim Howie’mi vurur* ve sonra da polislere onun sana saldırdığını, kendini savunduğunu söylersin.” Jules geri adım atmayı reddetti. “Burada kalıyorum. Tanık olarak.”

Deek bir şey demedi. Parmağı tetikteydi.

Emma, odadaki o gergin elektriği hissedebiliyordu. Jules’un haklı olup olmadığını düşünmeden edemedi. İhtiyar adam “Howie’yle” yalnız kalırsa intikam almak için şansını dener miydi?

Peki... bıçak kemiğe dayandığında Jules sahiden kimin tarafında olacaktı.

Emma ürpererek *Howie* adını daha önce de gördüğünü hatırladı: Amazon’daki *HowieGK’ninEnBüyükHayranı* adlı kullanıcısı. Günler önce. Hiç değilse tahmini kesinlikle doğrudu. O beş yıldızlı yorum *gerçekten de* yazarın annesindendi.

“Peki.” Deek kısa bir duraksamadan sonra ofladı. “Madem bana bakıcılık yapmak istiyorsun, kal bakalım. Ama Emma’ya kendi anahtarlarını da ver. Kullandığın şu koca, siyah zımbırtının anahtarını. Howard bize saldırıp kendini kurtarırsa

Strand'den kaçmasını istemiyorum. Bu iş bu gece bitecek. Başka kimse ölmeyecek.”

Jules yaşlı gözlerini devirdi.

“Dediğimi yap. Sonra da oğlunu bağla.”

Emma, Deek'in tehlikeli bir durumda kontrolü ele alma becerisinden etkilendiğini fark etti. Üstelik ciddi bir yarası varken. Deacon Cowl kesinlikle çok becerikli bir adamdı ve Howard'ın yakalanmasına yardımcı olacağı ilk katil olmadığını hatırlamakta fayda vardı.

Jules anahtarlığını gönülsüzce Emma'nın eline tutuşturdu.

Howard izledi.

“Em, burası bende.” Deek silahı hâlâ nişan almış vaziyette tutuyordu. “Julie'nin arabasını al, cep telefonunun çektiği yere kadar sür ve sonra bütün bu karmaşayı bir polis raporuna dönüştürelim.”

Emma avucunu anahtarların üstüne kapadı. “Sen o kadar dayanabilecek misin?”

“Bana bir şey olmaz.”

“Çok kan kaybettin.”

İhtiyar adam zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. “O zaman hızlı sür.”

Emma, Deek'in kan lekeli ellerindeki tabancayı inceledi ama silindirin içindeki fişekleri göremeyeceği kadar karanlıktı. Yaralı komşusuna samimiyetle sorabilmek isterdi: *Dürüst ol. Sahiden mermin var mı?* Bu tabanca sahiden yalnızca blöf içinde Howard'ın bunu öğrenmesine izin veremezdi. Deek'i silahsız bırakamazdı. Deek bu gece onun hayatını kurtardıktan ve Emma bu harekete onu neredeyse öldürerek karşılık verdikten sonra yapamazdı.

Ortadaki dengeyi bozmadan bunu yüksek sesle dile getirmesi mümkün değildi. O da göz temasını hiç kesmeden Howard'ın katanasını ayağının ucuyla Deek'e doğru itti. *Ne olur ne olmaz.*

Deek katanaya elini sürmedi.

Yalnızca başını takdir eder gibi salladı.

“Ben...” Emma bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyordu ama denemezse göğsünde koca bir boşluğa neden olacaktı. “Ben sana her zaman güvendiğimi söyleyemem, Deek. Bir şekilde Howard’la işbirliği yaptığından şüphelendim. Bilmiyordum. Çok özür dilerim.”

Deek’in yüzü kırılganlıkla gölgelendi. “Neden?”

“Howard’ın söylediği bir şey yüzünden.”

Can yakıyordu ama doğruydı. Bu gece iki kez hayatını kurtaran adama güvenmediği için utanıyordu. “Ayrıca... yaşadıklarının için de üzgünüm.”

Deek nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Ben de senin kaybın için üzgünüm.”

“İyi olacağım.” Adamın hassas omzuna dokundu. “Tüm bunlar bittikten sonra teklifini değerlendireceğim.”

“Yüz yüze zencefil çayı?”

“Anlaştık.”

Bunu yapacak fırsatı bulabilmeleri için Tanrı’ya dua etti. Bu gergin sessizliğin ve Deek’in boğazındaki derme çatma sargının dayanması için.

Her şeyin sürmesi için.

“Bu iş bittiğinde,” diye fısıldadı Deek, “kızlarımı arayacağım. Yemin ederim.”

Emma başıyla onayladı.

Bunca zamandır Deacon Cowl’un kızlarının öldüğünü düşünmüştü –beyaz tahtasına *ikisini de kaybettiğini* yazmıştı– ama ölümün pek çok biçimi vardı, öyle değil mi? Ölümün bile ötesine geçecek kadar çuvallamak mümkündü, kendini öldürmeden kendini öldürmek. Strand’deki bir diğer hayalet olarak Emma bunu anlıyordu. Ayrıca Deek’le muhtemelen onun tahmin bile edemeyeceği kadar derin bir empati kuruyordu.

Keşke ona içini daha önce açsaydı.

“Teşekkürler, Deek. Her şey için.”

Jules’un anahtarlarıyla birlikte dönüp gidecekken Howard arkasından bir şeyler fısıldadı. Sesi yumuşacık bir mırıltıdan ibaret olsa da Emma bir buz kıracağı gibi kaburgalarının altına geçtiğini hissetti. “Yalan söyledin, Emma.”

Kadın olduğu yerde durdu.

Ne?

Uzarlarda, okyanusun üstünde bir şimşek çaktı. Işığı odayı aydınlattı.

“Kapıda polislere yalan söyledin.” Howard gözlerini ondan ayırmadan ağır ağır doğruldu. “Strand’de neden saklandığın hakkında. Gerçekte ne yaptığın hakkında.”

“Hey.” Deek’in namlusu onu takip etti. “Kıpırdama.”

“Howie, *otur*,” diye yalvardı Jules.

Ama adamın gözleri Emma’nın üzerinden ayrılmadı, ayağa kalkıp devasa boyunu tekrar sergiler ve odayı doldururken gözünü bile kırpmadı. “Sen, Laura Birch gibi değilsin,” diye fısıldadı. “*Daha da betersin.*”

“Howie, dur...”

“Onu rahat bırak,” dedi Deek. “Benimle konuş. Onunla değil...”

“Sırrını biliyorum.” İnsan Chucky bebeğin dudakları nefret dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Kocan Shawn’a *gerçekte* ne yaptığını. O küçük araba kazası hikâyeni anlatırken dürüst davranmadın.”

Bunu nasıl bilebilir?

Emma’nın kalbi sıkıştı. Bir adım geriledi.

“Son uyarı,” diye bağırdı Deek. “Howard, seni *vururum...*”

Çok geç kalmıştı.

Howard, Emma’ya doğru atıldı.

Deek, Howard'ın göğsüne nişan alarak tetiği çekti ancak Jules onun bileğini kavradı.

“Hayır!”

Silah tavana doğru ateş aldı.

Emma kollarını kaldırdı ancak tavandan cam parçaları yağarken –yukarıda bir ampul patlamıştı– Howard ona çoktan çelme takmıştı. Duvara çarptı. Kafatası çatırdadı. Howard yüzüne doğru hırlayarak konuşurken Emma'nın gözünün önünde parlak renkler uçuşuyordu: “Sen bana yorum yaptın, değil mi? Peki. O zaman ben de sana yorum yapabilirim...”

Lateks eldivenli parmakları soluk borusunu kavrayıp sıktı. Emma nefes alamadı. Debelendi, tekmeler attı, adamın gözlüğünü savurdu ama adam onu olduğu yere mıhlamıştı.

“Sen bir bok değilsin, Emma Carpenter...” Emma, Jules ve Deek'in sağında bir yerlerde silahı ellerine almak için boğuştuklarının, homurdanarak itişip kakıştıklarının farkındaydı ama şu an bütün dünyası Howard Grosvenor Kline'dı. O mengene gibi tutuşu, sıcak nefesinden damlayan tükürükler: “Çoktan o okyanusa doğru yürüyüp kendi işini bitirmiş olmalıydın. Sadece bir eleştirmensin. Dünyadan saklanıyorsun. Buna rağmen *beni* yargılayabileceğini mi sanıyorsun? Gözünün önündeki iyi bir şeyi görmekten bile acizsin sen.” Başparmağı çene kemiğinin altında acı vererek döndü ve lenf boğumlarını ezdi. “Sen benim gibi bir şeyler üretmiyorsun. Ben yaratıcıyım. Peki sen ne yaratıyorsun? Hayatın boyunca yarattığın tek şey vardı, onu da öldürdün...”

Emma nefes alamıyordu.

Beynindeki baskı arttı. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Dibe batıyordu. Kapkaranlık, Howard'ın artık ona ulaşamayacağı bir yere düştükçe düşüyor, çalkalanıp duran bir yüzeyin altından yıldızların solup gidişini izliyordu. Ağırlık doldurulmuş çantası omuzlarındaydı, sinüsleri sızlıyordu, ciğerleri buz gibi deniz suyuyla doluyordu...

"Bir yıldız," diye bağırdı adam suratına. "Böyle yorumlanmak nasılmış, ha? Amcık karı!"

Kulakları sağır eden bir silah sesi duyuldu.

Emma'nın kulağının hemen yanında duvar patladı ve kumlu parçalar tenini kesti. Az önce olanları idrak etmeye çalışırken kulakları uğulduyordu. Deek, Jules'la mücadele ederken Howard'a bir el daha ateş etmişti. Iskalamıştı ama yine de faydası olmuştu.

Howard'ın tutuşu gevşedi.

Emma sertçe dönerek kendini kurtarıp koşmaya çalıştı ama baş dönmesiyle çamaşır odasına yığıldı. Sırtüstü dönerek kapıyı ayağıyla kapadı.

Oda etrafında çılgınca dönüyor, mide bulandırıcı bir bulanıklıktan ibaret görünüyordu. Boğazı zımpara gibiydi. Öksürdü, burnu kanadı, zemine bozuk para boyutunda damlalar düştü. Kulaklarındaki çınlama yoğunlaştı. Tüyle ürpertici bir çığlık korosu, cehennemin dibindeki kanalları çeken bozuk bir radyo gibiydi.

"Emma," diye bağırdı Deek. "Kaç."

Emma eliyle kurutucuya tutunarak doğruldu ama kadran kırıldı. Yan odadan bir boğuşma sesi geldi. Gıcırdayan ayak-kabılar. Tene batan tırnaklar. Ardından Howard'ın katanası yerden kalkarken duyulan çelik sürtünmesi. Yeterince yaşarsa Emma'nın kâbuslarına girecek bir sestti. Jules'un boğuk haykırışı duyuldu: "Bekle. Dur, Howie, lütfen onu öldürme..."

Deek'in sesi kısıldı -olacakları anlamıştı- ve kabullenişle yumuşadı.

"Emma," dedi. "Kızlarıma de ki, onları..."

Güçlü bir darbe Deek'in sözünü kesti. Emma darbeyi kapının ardından hissetti. Etin ikiye ayrılışının ve kırılan kemiğin mide bulandırıcı sesi. Jules tekrar çığlık attı, yeni ve kan donduran tizlikte bir sestti ve Emma ihtiyar adamın acı çekmeden ölmüş olması için Tanrı'ya dua etti. Aniden kesilen başıyla birlikte, uzun süredir görüşmediği kızlarına söylemek istediği son sözler kesik boğazında kalakaldı, sonsuza kadar bilinmeyeceklerdi.

Deek ölmüştü.

Emma'nın tek arkadaşı ölmüştü.

Emma'nın kafasına birden dank etti: *Silah artık Howard'da.*

"Bu hiçbir şey sayılmazdı, Deek. Gerçek bir seppuku hak ediyordun." Howard soluk soluğa boğuk nefesini toplamaya çalışıyordu. "Onca şeyden sonra onu da kurtaramadın. Kaçamaz. Tıpkı *Cinayet Dağı*'ndaki gibi, hani bana bir yıldız verdiği şu roman. İnanabiliyor musun? Çamaşır odasında saklanıyor. Çıkışı olmayan tek odada."

Sesi öfkeli, perişan bir kahkahayla yükseldi.

"Aptal kevaşe, *Kendi kendini köşeye sıkıştırdı.*"

—

Hayır, sıkıştırmadım.

Emma ağırlı bedenini kurutucunun üzerine çıkardı, dizlerini büktü ve çamaşır bacasına tırmandı. O sıska kıcının oraya sığacağından hep emindi zaten.

Büyük oranda.

Arkasındaki kapının sarsıldığını duydu. Howard içeri girmeye çalışıyordu ancak Emma çamaşır makinesini çoktan kapının önüne çekmişti.

Yan odadan hıçkırıklar geldi: "Lütfen, Howie, *daha fazla...*"

"Sorun yok, anne." Howard kapı kolunu bıraktı. "Her şey yolunda."

Emma daracık alanda kendini yukarı çekerken Jules'un anahtarlığını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Bu geçit doğruca ikinci kattaki yatak odasına çıkıyordu. Laika'ya. Emma iki kolunu da yukarı kaldırıp parmak uçlarıyla üst katın zeminini yokladı. İşte oradaydı. Birkaç adım yukarıda.

"Howie..."

"Anne, kıpırdama."

Sesleri nemli, naftalin kokulu havanın içinden süzülerek Emma'yla birlikte yukarı doğru yükseliyordu. Tel tel olmuş örümcek ağları saçlarına ve ağzına yapıştı. Örümcekler teninde gezindi. Alüminyum duvarlar her taraftan daraldı ve birden Emma'nın dirseklerin büküp kendini biraz daha yukarı çekebileceği bir alanı kalmadı. İşe yaramayacaktı; başlı başına bir hataydı. Evin yapış yapış, boğucu bağırsaklarında sıkışıp kalmıştı.

"Howie. Ben... Ben nefes alamıyorum..."

"Lütfen, lütfen ağlamayı kes." Howard'ın sesi de yumuşayarak acılı bir ötüşe dönmüştü. "Çok üzgünüm. Bunların hiçbirinin yaşanmaması gerekiyordu. Ama anlamıyorsun. Artık duramam. Yalnızca bir tane daha, ondan sonra sonsuza kadar duracağım. Tamam mı? Sadece *bir tane daha*."

Emma tüm bunlarla mücadele ederek tırmandı.

Deek için.

-

Howard annesinin son düğümünü de atarak debelenmelerine bir son verdi. Jules artık örgülü iple bağlanmıştı, çenesi parke zemine yapışık. Hıçkırıyor ve salya sümük ağlayarak oğluna katliama son vermesi için yalvarıyordu.

Ama Howard onu dinlemeyecekti.

Cinayet Sahili onun geleceğine mal olacaktı ve Howard bunu kabul etmek zorundaydı. Gece tam bir

zararına satıştı: Her şey tükenmeliydi. Pışmanlık olmayacaktı. Hiçbir şey yarım kalmayacaktı. İkinci kitaba hiçbir şey bırakılmayacaktı. Ayağa kalkarken tavana doğru Emma'nın adını haykırdı. Evin içini ham, ilkel bir kükreme doldurdu.

Dışarıda fırtına nihayet bulundukları yere ulaşmıştı. Rüzgâr ve yağmur kırık pencereden içeri doluyor, karanlık odalarda geziyordu. Gökyüzü bir gürültüyle âdeta ikiye ayrıldı.

Howard, Emma'nın bir sonraki hamlesini bekledi. Çocukluğunun geçtiği evi avucunun içi gibi biliyordu. Karış karış her yerini, tüm zayıf noktalarını.

Smith & Wesson .38 Special tabancayı cebine koyup basamaklara koştu. Postalları ardında yapışkan kan izleri bırakıyordu. Birkaç basamak çıktıktan sonra durdu. Çerçeveseli fotoğraflardan birini çıkardı -Jules ve on yaşındaki Howard, mutlu günlerinde gülümsüyor, *Victoria Clipper*'ın güvertesinde ellerinde damlayan dondurma külahlarıyla dikiliyorlardı- ve sonra katanasını kaldırarak yıpranmış kabzasını tutup kılıcı doğruca duvara sapladı.

-

Katana çamaşır bacasını delip Emma'nın yüzünün hemen yanından geçti.

Çelik uç Emma'nın elmacıkkemiğini keserek kulak memesinden burun deliğine kadar uzun bir kesik oluşturdu. Emma çığlık attı ama hareket edebileceği bir alan yoktu. Daracık geçitte bir kolu yukarıda, diğer dirseği çaresizce göğsüne doğru sıkışmış hâlde kalakalmıştı.

Howard'ın duvarın içinden gelen sesi insanı telaşa düşürecek kadar yakındı: "Siktiğimin kevaşesi."

Emma'nın yüzüne sıcak kan yayıldı. Çaresiz soluklar aldı, hava karbondioksitle boğucu ve sıcaktı. Ama ikinci kata ulaşmak üzereydi. Parmak uçları kenarı kavradı ve Laika'nın yumuşacık dilinin hevesle parmak boğumlarını yaladığını hissetti: *Anne. Tırmanmaya devam et. Az kaldı.*

Howard'ın kılıcı geri çekilirken Emma'nın yanağını ikinci kez çizdi. Santim santim. Emma acıyla yüzünü buruşturdu ama dişlerini sıkarak Jules'un o çok önemli anahtarlığını tutmaya devam etti. Düşürmeyi göze alamazdı. Düşürmeyecekti.

Howard'ın duvarı bir kez daha deleceğini biliyordu. Onu bulmuştu. Kaçacak bir yer yoktu. Emma kıpırdanarak bedenini yukarı doğru zorladı, yılan gibi kıvrıldı, tırmandı, tırmandı, tırmandı. Önce göğsünün, sonra karnının hedef tahtasında olduğunu biliyordu. Korkacak zaman yoktu. İlerlemeye devam etti. Yapışkan örümcek ağlarının, rutubetli karanlığın içinde ilerledi...

Az kaldı, anne. Çok az kaldı.

Kılıç dışarı çekilirken tuhaf, camsı bir tıkırtı çıkardı –kırılan bir floresan lambası gibi– ve ardından basamaklarda çeliğin taktırtısı duyuldu. Parçalar dağılıyordu.

Emma, Howard'ın gördüklerine inanamıyormuş gibi haykırdığını duydu: "Hayır."

Adam dehşetle bir kez daha tekrarlardı. "*Hayır.*"

Emma adamın sesinden sürünerek uzaklaşmaya devam etti. Vücudundaki kasların hepsini kullanıyordu. Az önce ne yaşadığını biliyordu ve bu içini kötücül bir sevinçle doldurdu. Kıvrımlı bir bıçakla duvan delmek kritik bir hataydı ve Howard öfkesine yenik düşerek o değerli kılıcını parçalamıştı.

Emma, adamın arkasından çocuk gibi uluduğunu duydu.

"Hayır, hayır, hayır!"

Emma, köpeğinin beyaz suratını kucakladı. “Seni seviyorum.”
Ben de seni seviyorum, anne.

Sonra debelenerek ayağa kalktı ve koşup yatak odasının denize bakan penceresini açtı. İçeriye buz gibi tuzlu hava doldu. Emma sinekliği yumrukladı.

Barikat kurulmuş kapının dışında Howard’ın basamakları tırmanmaya devam eden ayak seslerini, hırıltılı soluklarını duyabiliyordu. Derken on beş santimlik tırtıklı çelik, kapıyı deldi. Adamın parçalanan katanasından kalanlar artık hapishane usturası kadar ufalmıştı. Hasar almış, korkunç bir forma bürünmüştü.

Kapıya bir kez daha saplandı.

Sonra bir kez daha.

Bir kez daha.

Howard kapıyı kırıyordu ve Emma orada durup bekleme-yecekti.

“*Bütün evi sikeyim. Gidiyoruz, Uzay Köpeği.*”

İkinci kat penceresi sadece birkaç santim aralanmıştı. Fazla dardı. Emma bu nedenle komodini kaldırdı –Jules’un lambasının zeminde paramparça olmasına izin verdi– ve odanın diğer ucuna taşıyarak bacaklarını dışarı doğru çevirip pencereye fırlattı. Cam parçaları gecenin içine savruldu.

Fırtına, basınçlı bir hava kilidini andıran bir vınlama çıkararak bütün hiddetiyle odaya doldu. Rüzgâr resmen çığlık atıyordu. Einma, Laika'nın yirini yedi kiloluk bedenini kaldırarak pencerenin denizliğine tırmandı ve ikinci katın çatısına sıvıştı. Her seferinde bir bacağını hareket ettirdi. Ayakkabısı ıslak çatı padavrasında kayıyordu.

Laika kolunda kıvrandı. *Bundan pek hoşlanmadım, anne...*

“Sorun yok.”

Çatının eğimi korkutucu derecede dikti. Yağmur, kör edici bir serpintiyle padavralara düşüyordu. Omuzlarına kaya gibi çarpıyordu. Howard'ın katanasının kestiği yer yanıyordu ve Emma durumunun ne kadar kötü olduğunu hâlâ kestiremiyordu.

Dışarı attığı ilk adımda az kalsın dengesini kaybedecekti. Dört metre aşağıda boş çiçek tarhları sertleşmiş toprakla doluydu. Ayak bileğini kırarsa öldü demekti. Ama kaygan çatının etrafında dönüp Laika'yla birlikte kuzey kısmına atlayabilirse Jules'un fazlasıyla büyümüş çalıları düşüşünü yavaşlatabilirdi.

Bir ihtimal.

Çatının kenarında debelenerek pencereyi arkasında bırakırken Laika'yı sınsıkı tutuyordu. Anahtarlar hâlâ dişlerinin arasındaydı. Hayvan kollarında gitgide ağırlaşsa da onu yere bırakacak cesareti yoktu. Gökyüzünde bir şimşek çatırdadı. Emma onun elektriğini iliklerinde hissetti.

Yeniden bir çatının tepesinde olmak içine şaşırtıcı bir keder sancısı saplanmasına neden oldu.

Kadın doğum uzmanının o gün verdiği olasılığı hatırladı: *Yüzde bir.* Boğazı acıyana kadar ağladığını hatırladı. Salt Lake City'deki o çatının kenarında kıpkırmızı gözlerle, yanan sigarası dudaklarından birkaç santim uzakta öylece oturduğunu hatırladı. Asla ama *asla* anne olamayacağı bilerek. Sonra Shawn emekleyerek dışarı çıkıp yanına oturmuş, Emma'ya bir yıldıza

onun adını verdiğini söylemişti. Madem kadın doğum uzmanı onlara bir hayat yaratamayacaklarını söylemişti, o zaman o da Emma için başka bir şey yaratırdı.

Emma'nın Yıldızı hâlâ gökyüzünde bir yerlerdeydi.

Her neredeyse Emma şimdi onu göremiyordu.

Gökyüzünden kapkara bir sağanak dökülüyordu. Yağmur, eğimli çatıdan baş döndürücü bir hızla şelale gibi akıyordu. Emma düzgün yürüyemiyordu. Sağ ayağı dengesini yitirdi ve ayağının altındaki oluk çatırdadı.

“Siktir.”

Laika tekrar debelendi fakat Emma onu sımsıkı tuttu. Kırılan oluk aşağıdaki çiçek tarhlarına yuvarlandı. Emma dizlerinin üzerinde dimdik durdu ve eğimli çatı boyunca kaçmaya devam etti. Şimdi yan taraftaydı. Rüzgâr kıyafetlerini çekiştiriyordu.

Yatak odasında bir parçalanma sesi duyuldu. Kapı kırılmıştı. Howard içerideydi.

Onun arkasından pencereye koştu.

Emma çatının uzak ucuna ulaşmıştı. Dört metre aşağıdaki çalıları görebiliyordu. Hatırladığı kadar uzun değillerdi. Atlaması gereken yer burasıydı. Çömelip oturdu, bacaklarını taşan oluğun üzerinden sarkıttı. Bir çıtırtı duyuldu. Laika kollarındayken aşağıya bakamıyordu. Gözünü kapayıp yapması gerekeni yapmak zorundaydı. Ne gerekiyorsa. Baş döndürücü bir inançla.

Laika'nın başının tepesini öptü. “Güven bana.”

Kesinlikle güvenmiyorum.

Emma derin bir nefes aldı ve atladı.

—

Howard kırık pencereye ulaşır da Smith & Wesson'ı hızla yağın yağmura doğrulttuğunda Emma

çoktan çatının diğer ucuna ulaşmıştı. Kadın kollarında köpeğiyle çalılardan arasında bir yere düşerken ince dallar çatırdadı. Howard onu gözden kaybetmişti ama hiç dert etmedi. Hâlâ dört kurşunu vardı.

Emma'nın nerede olduğunu bilmiyordu ama elinde daha iyi bir bilgi vardı.

Nerede olacağı.

Arkasını döndü, paramparça olmuş oda kapısından tekrar dışarı çıktı ve basamakları koşarak indi. En alt basamaktan sonra Jules'un sınıksız bağlanmış bedeninin üzerinden atladı, annesinin inle-yişlerini ve hıçkırıklarını duymazdan geldi. Mutfığa girdi ve lavabonun üstündeki küçük pencereden Emma'nın araç yoluna doğru koştuğunu gördü. Nişan alıp ateş etti. Pencere parçalandı ama Emma çoktan gözden kaybolmuştu. Dehşetengiz bir köpek uluması geceyi böldü.

Howard fazla yavaş kalmış, ıskalamıştı.

Üç kurşunu kalmıştı.

Kulakları çınlamaya başladı ve mutfığı yanık barut kokusu doldurdu. Smith & Wesson'un basma horozlu tetiğini kontrol etmek zordu ve *Call of Duty*'deki piksel hassasiyetinden yoksundu. Howard, yasal olarak silah bulundurmaktan men edildiğinden ne yazık ki deneyimsizdi. Nişancılığına güvenemezdi. Emma'yı yakından öldürmeliydi.

Ona uyardı.

Bunu yapabiliirdi.

-

Silahın ateşlenmesinden korkan Laika fırlayıp kaçtı. Emma hayvanın tasmaşını yakalamak için uzandı ancak yetişemeyince Laika'nın bandanası elinde kaldı. Köpek gözden kayboldu.

"Laika!" diye seslendi Emma fırtınaya doğru. "Geri gel."

Araç yolunun kenarında, Shawn'ın yıllar önce aldığı *Kurtarmaktan Vazgeçmeyin* yazılı bandanayla kalakaldı. Yeni bir esinti uzun otları savururken gözündeki yağmur sularını sildi.

"Laika. Geri gel."

Yalnızca rüzgâr, yağmur ve karanlık. Laika'dan hiçbir iz yoktu. Emma köpeğinin bir sesi olmasını, kendi yalnız hayal gücünün dışında bir sesi olmasını her zamankinden çok istedi.

Kaç, anne, derdi.

Ben iyi olacağım.

Orada buluşuruz.

—

Howard ön kapıya doğru ilerlerken Emma'nın ürkmüş köpeğine seslendiğini duydu. Bu iyiye işaretti. Onu yavaşlatacak her şey iyiydi. Howard, annesinin araç yolundaki arabasına ulaşmasına izin veremezdi. Emma Lincoln'e ulaşırsa her şey biterdi.

Antreden koşarken Smith&Wesson'un horozunu çekti. Tetik tek bir hareketle kontrol edilebilecekti.

Dışarıda metalik bir ses duydu.

Bir araba kapısı kapandı.

Ama bu da iyi bir şeydi. Howard çoktan kapıya ulaşmış ve çerçevesini çatlatacak kadar sertçe dirseklemişti. Verandanın basamaklarından deli gibi yağın yağmura adım attı, ardından taş yoldan annesinin Lincoln'üne doğru hızla ilerledi.

—

Emma anahtarları kontağa soktu.

Howard'ın çatırtılar çıkaran ayak seslerine aldırmadan anahtarı döndürdü. Parmakları yağmur suyundan kayganlaşmıştı. Zihninden bin tane şey geçti. Bu, tam da korku hikâyesinde arabanın çalışmadığı kısımdı. Tıpkı *Cinayet Dağı*'ndaki kamyonet gibi. Bektan bir H. G. Kane romanının içinde olsalardı motor tekler, öksürür ve susar, öfkeli katil de şoför tarafının penceresinden dalıp tabancasını onun şakağına dayayarak beynini patlatırdı çünkü *yazar Tanrı*—

Motor çalıştı.

Tatmin edici, ilkel bir kükreme.

Bu, gerçek hayattı.

—

Howard annesinin 2019 model Lincoln Town Car arabasına sol taraftan yaklaştı, tabancayı kaldırdı ve Emma'nın başının olması gereken şoför penceresine ateş etti. Gözleri kör eden bir parıltı ve dişleri takırdatan bir patlama daha yaşandı. Cam, pencereden patır patır döküldü ve boş şoför koltuğunu gözler önüne serdi.

Emma orada değildi.

Araba boştu.

—

On sekiz ay önce Emma, Shawn'la birlikte Salt Lake City'deki evlerinin çatısında bacaklarını araç yoluna doğru sarkıtmış otururken kurumaya yüz tutmuş gözyaşlarını silmiş ve kocasını şaşkına çeviren bir şey söylemişti.

“Bak ne diyeceğim. İhtimalleri siktir et.”
Sigarasını aşağıdaki kaldırıma atmıştı.
“Denemeye devam edeceğiz.”

—

Howard'ın gardı düşmüştü.

Yağmur gözlerine giriyordu.

Emma'nın, Jake Stanford'un farları kapalı FedEx Ford Transit'inin içinde garajın arkasından çıkarak ona doğru sol taraftan geldiğini görmedi. Araç saatte otuz kilometre hızla Howard'a çarptı ve onu kaportanın üstüne fırlattı. Panelvan, Jules'un Lincoln'ünü metalik bir sürtünmeyle, gecenin karanlığına baş döndürücü renklerde ateşli kıvılcımlar saçarak sıyrırken Howard yan aynaya bir tekme savurdu.

Bir an sonra araçlar ayrıldı ve Howard yola devrildi, dişleri taşlara çarptı. Öldürdüğü adamın panelvanını unutmuştu. Jake Stanford belki de bir yerlerde son gülen olmanın keyfini çıkarıyordu.

O arada Howard silahını düşürmüştü. Tekrar bulmayı başardığında Emma'nın kırmızı arka farları çoktan karanlığın içinde kaybolmaya başlamıştı. Ateş edilemeyecek kadar uzaktaydı ve gitgide daha da uzaklaşıyordu. Bu geceki hikâyenin kadın kahramanı, gecenin içinde gözden kayboluyordu.

DÖRDÜNCÜ KISIM

İster kurgu olsun ister kurgudışı, tüm hikâye anlatıcıları bir şeyden ilham alır.

Ancak Deacon Cowl bundan çok daha fazlasıydı. Onu aynı zamanda şahsi akıl hocam olarak görüyorum. Deacon (ya da benim ona hitap ettiğim şekliyle Deek) bende ki ham yazma yeteneğini çok küçük yaşlarda gördü ve hayatım boyunca da bıkip usanmadan becerilerimi geliştirme yardımcı olmak için çabaladı. Bana sırlarını açtı. Sayamayacağım kadar çok kez yemek yemek ya da kusursuz bir Manhattan içmek (ki o zamanlar yasal olarak içebilecek yaşta bile değildim) için evine davet etti. Forth Worth polisinin ona hediye ettiği .38 kalibrelik tabancayla test atışları yapmama izin verdi. Korku hikâyelerimi iştahla okur ve bana sürekli pratik yaparak tüm zamanların en iyilerinden olabileceğimi söylerdi.

Dünyaca ünlü Deacon Cowl'un aynı zamanda yan komşum olması ise tamamen tesadüf. Gerçi tüm tesa-

düfler gibi belki bu da ilahi bir gücün eseri idi. Başka nasıl yorumlanabilir ki? Bazen akşamları en sevdiğim burbonu yudumlayarak katanalarımı usul usul yağlarken hayatımdaki birçok beklenmedik gelişmeyi ve talihimi düşünürüm. Bazen acaba tüm bunlar büyük bir planın parçası mı diye merak ederim.

Sanki seçilmiş biriyim ve henüz kavrayamadığım bir rolü oynuyorum.

Sanki tüm bunların...

Aynen.

Bu şekilde.

Olması gerekiyor.

– H. G. Kane, “Kader Üzerine Düşünceler,” 2021, hgka-neofficial.com

Böyle olmaması gerekiyordu.

H. G. Kane'in başıyapıtı *Cinayet Sahil'i*'nin kadın kahramanı hikâyeden çıkmış ve kaderinden kaçmıştı. Emma'nın kolay bir av olması gerekiyordu. Ağzına doğru düzgün lokma koymayan, neredeyse hiç uyumayan, uğruna yaşanacak hiçbir şeyi kalmadığından Strand'de günlerini doldurmaya çalışan kaygılı, ıstırap içinde bir enkaz. Olasılıkları altüst etmişti, evet. Gerçek, sahiden de kurgudan daha tuhaftı. Howard'ın kendi kitaplarındaki çok daha az "inanılmaz" ters köşeler yüzünden bir yıldız almışlığı vardı.

Tıpkı gerçek hayattaki gibi.

O da hep böyle söylerdi. Keşke o klavye silahşoru eleştirmenler bunu görebilseydi.

Kendi yetersizlikleriyle de barışmıştı. Uzun zamandır sandığı gibi durdurulamaz bir kötü adam değildi. Önceki kurguları buna kıyasla birer fanteziden ibaretti, en az *Pervane Kafa* kadar salakça ve hafiflerdi. *Cinayet Buzulu*'nda katil korkutucu bir keskin nişancıydı, neredeyse iki yüz metreden ha-

reket edebilen hedefleri kafasından vurabiliyordu. Ancak *Cinayet Sahili*'nin sade, tartışmasız gerçekliğinde ıslak parmaklarıyla güç bela tutabildiği .38 kalibrelik silahla yakın mesafeden Emma'yı ıskalamıştı.

Yeni yeni idrak ediyordu.

Tıpkı. Gerçek. Hayattaki. Gibi.

Bunu kabullenenecekti.

Emma Carpenter zaferini hak etmişti. Mutlu sonunu dişiyle tırnağıyla kazanmıştı. Çünkü nihayetinde *Cinayet Sahili* bir H. G. Kane romanı değil, bir kefaret hikâyesiydi. Kararlılık. Hayatta kalma. En karanlık ânında uğruna savaşılacak bir şey bulan, dünyanın kıyısındaki yaralı bir kadın. Beklenmedik ve güzeldi.

Kesinlikle başyapıtıydı.

Howard Grosvenor Kline'in orada, o ıslak ve çalkılı yolda sersemlemiş ve yaralı hâlde ne kadar süre kaldığı yahut ne zaman dönüp utanç içinde topallayarak çocukluk evine girdiği bilinmiyor. Acelesi yoktu. Polis birazdan gelirdi.

Ön kapıdan içeri girdi.

"Anne," diye seslendi.

Yün hissi veren fötr şapkası dışarıda kaybolmuştu ama artık bunun bir önemi yoktu. Sırlıslık olmuştun trençkotunu çıkarıp yere fırlattı. Postallarını savurarak çıkardı.

"Anne, endişelenme. Kaçtı. İşim bitti."

Mutfığa giderken Emma'nın ocağın üstüne bıraktığı, artık iyice soğuyarak oda sıcaklığına gelmiş tenceresinin yanından geçti. Bu onda inceden bir şüphe uyandırdı; karşılığı alınmamış bir tertibattı

bu. Kurguda karakter silah olarak kullanmak üzere su kaynatıyorsa bundan muhakkak bir şey çıkmalıydı. Belki de onu kullanmanın bir yolunu bulabilirdi. Neticede anlatıcı oydu.

Ne var ki bu geceki maceraları bir hapishane hüccresinde yazacağı hiç aklına gelmemiştir. *Cihayet Sahil*'ni Amazon ve Goodreads'te ona bir yıldız vermiş başka okurlarla yüzleşmek üzere çıkacağı uzun yolculukta, Honda CR-V'sinde yazmayı planlamıştır. Şimdiye dek dört farklı muhtemel kurbanın adreslerini bulmuştur. En yakınındakiyse güneye doğru yaklaşık on iki saatlik sürüş mesafesinde, Sacramento yakınlarındaydı. Henüz net bir plan yapmamıştır. Belki gecenin üçünde kilitleri kırıp yatak odalarına süzülürdü. Belki eski eleştirmenlerinin gözlerinin içine bakıp lateks eldiveniyle çığlıklarını bastırırken gırtlaklarını boydan boya keserdi. Belki Emma'ya yaptığı gibi onların olumsuz yorumlarının da çıktısını alır ve kendi kanlarında boğulmakta olan kurbanlarına yazdıkları nefret sözcüklerini yüksek sesle okurdu. Tam olarak ne yapacak olursa olsun, Howard bir dizi cinayet için ülkenin diğer ucuna doğru yola çıkmak üzereydi. Onun çocukluğunun geçtiği evde kalan Emma Carpenter ilk kurbanı olacaktı.

Ama sonuncusu oldu.

Howard, bir yazar için hapsedilmekten daha beter kaderler olduğunu biliyordu. Hapishanede bir kütüphane olurdu muhakkak (gerçi kendisi okumaya neredeyse hiç ilgisi olmamasından içten içe utanıyordu), ayrıca bilgisayar laboratuvarı da denetimli olarak kullanılabilirdi. Ancak cezalandırma ve mahkûmiyet

birkaç ay sürerdi. Peki nezarethaneler ne durumdaydı? Özellikle de burada? Bu taslağı bir an önce, görüntüler, sesler ve kokular zihninde hâlâ tazeyken yazmak istiyordu. Belki Strand Sahili Polisi'nden kâğıt kalem isterdi. Teslim olmak için şartı bu olurdu. Mecbur kalırsa Jules'u rehin bile alırdı. Sahiden tehdit etmezdi elbette. Howard annesini çok severdi fakat polisin bunu bilmesine gerek yoktu.

“Hepsi bitti, anne. Özür dilerim.”

Cevap gelmedi.

Howard tekrar seslendi. “Anne?”

Yalnızca fırtınanın uğultusu duyuluyordu. Kuma vuran dalgaların sesi.

Yan odadaki tutsak annesi dakikalardır ilk kez sessizdi. Artık hıçkırıklar yoktu. Oğluna bu gözü kara vahşeti durdurması için yalvarmıyordu.

Howard oturma odasına girdiğinde nedenini anladı.

Altmış üç yaşındaki Jules Phelps'in ölüm nedeni daha sonra adli tıp tarafından pozisyona bağlı boğulma olarak açıklanacaktı. Howard çıldırmışçasına debelenen kadını bağlamak için acele ederken el ve ayak bileklerinin yanı sıra boğazını da bağlamış, bedenini döndürerek hareket etmesini engellemişti. Bu durum, Howard'ın baştan savma düğümleriyle ve Jules'un iri yapısıyla birleşince soluk borusu boğulmasına neden olacak kadar sıkışmıştı. Howard'ın böyle bir niyeti yoktu elbette. Dedektifler daha sonra Jules'un doğrulup nefes alabilmek için mücadele ettiği noktada parkede dış izleri bulacaktı. Durumun oldukça büyük iki ironisi vardı, ki Howard ikisini de gözden kaçırmamıştı.

Birincisi, Jules birkaç dakika önce ölmüştü. Oğlu, Emma'nın peşinden koşmak için üzerinden atladığı esnada boğuluyor, oğlundan yardım dileniyordu. Howard onu görmezden gelmişti.

İkincisi mi?

Pozisyona bağlı boğulma, aynı zamanda Laura Birch'ün de ölüm nedeniydi. Kendi beyanına bakılırsa Howard onu ağır meşe sandalyeye bantladıktan sonra derse giderken kızı bodrumunda yalnız bırakmıştı. Akşam eve döndüğünde onu buz gibi bulmuştu. Sandalye devrilmiş, Laura'nın soluk borusu kapanmıştı.

Lisedeki platonik aşkı.

Annesi.

Bir de masum bir FedEx çalışanı.

Üçü de kazara, Howard'ın yetersizliği yüzünden canlarından olmuştu. Howard bütün zalimliğine rağmen feci beceriksiz bir seri katildi. Tüm bu istenmeyen hasarların yanında, karanlık dehşet gecesinden kaçmayı başaran o yalnız kadın, canını almaya niyetlendiği tek kişiydi.

Howard ağlamadı.

Çılgılık atmadı.

Annesinin bedenini yerinden oynatmadı. Gerek yoktu. Jules'un nabızı yoktu ve yüzü morarmış, gözbebekleri açılmıştı. Yapılabilecek hiçbir şey kalmamıştı.

Howard'ın sindirmesi gereken çok şey vardı şimdi. Kendi hikâyesinin kontrolünü kaybetmenin küçük düşürücülüğü. Araba çarpmasının ardında bıraktığı vülcut ağrısı. En değerli katanasının pa-

ramparça oluşunun şoku. Bir de hepsinin üstüne öz-beöz annesini öldürmenin, onun hayatını tam da bu kitabın aldığı bilmenin kargınlığı.

Emma'ya karşı hisleri, suyun içinde dağılan mürekkep gibi ağır ağır kararıyordu.

Hikâyesinin kadın kahramanı oydu, evet.

Ancak Cinayet Sahili nihayetinde hâlâ bir korku hikâyesiydi, değil mi? Howard onu yaratmak için kendi annesini kurban etmişti. Kendi ömrünün kalanını, özgürlüğünü feda etmişti. Bir daha asla *Call of Duty: Warzone* oynayamayacaktı. Bir daha herhangi bir katana alamayacak ya da yanında iki kalamarla çıtır çıtır balık ve patates kızartması yiyecekti. Buraya kadardı. Bundan sonra geleceği kafeterya yemekleri ve denetimli aktivitelerle sınırlı olacaktı.

Peki Emma ne feda etmişti?

Katliamdan tertemiz kaçıp kurtulmuştu. Fazla temiz. Sonucu olmayan hikâyeler kimseyi tatmin etmezdi. Emma kopmuş saç tutamı ve yanağındaki bir çizik dışında sapasağlam ve hasarsızdı. Howard'a kalırsa onun da anlamlı bir şey kaybetmesi gerekiyordu.

İşte kadının krem rengi İngiliz golden retriever'ını da o zaman gördü.

Hayvan odanın girişinde durmuş, Smith & Wesson'un ateşlenmesi yüzünden hâlâ ürkek hâlde ona bakıyordu. Fırtına sakınırken bildiği tek yere dönmüştü. Neredeyse üç aydır Emma'ya ve ona bir çatı olmuş o eski eve.

Howard, "Laila?" diye fısıldadı.

Köpek ondan uzaklaştı.

Howard peşinden gitti. "Laika? Gel buraya."

Mutfakta Smith & Wesson'ını kaldırıp hayvanın kafasına nişan almayı denedi ama keskin nişancılığına güvenemedi. Mermi Laika'nın kafatasını sıyrıp geçerse hayvan yine kaçardı ve Howard bir daha onu yakalayamazdı. Tek bir şansı vardı. Laika'yı tasmaından yakalamaya çalıştı ama hayvan geri çekildi.

"Laika?" Sesinin dostça çıkması için uğraştı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Köpek şüpheyile ona baktı.

Howard, köpeğin beyni onu tanırsa diye tabanca'yı cebine sakladı. Hayal kırıklığına neden olan birkaç belirsizlik nöbetinden, biraz daha devam eden ikna çabaları ve utangaç bakışlardan sonra nihayet dış kapının oralarda hayvanı köşeye sıkıştırdı ve birkaç adım yaklaşarak yağmurdan sırlıklam olmuş tüylerine dokundu. Kafasını sevdi. Laika hâlâ yoğun bir şüphe içindeydi.

"Sen çok güzel bir köpeksin. Evet, öylesin."

Howard köpeklerden nefret ederdi. Annesinin tüm o Chihuahualarından.

Laika'nın burnunun üzerini, gözlerinin tam arasını, doğal kör noktasını okşadı ve hayvan da bundan hoşlanmışa benziyordu. Derken o kara gözler sanki gerçek niyetini anlamış gibi Howard'ın üzerine dikildi. Laika kaskatı kesildi, ardından uzaklaşmaya çalıştı lakin artık çok geçti. Howard başparmağını hayvanın tasmaına geçirmişti bile. İşini elleriyle halledecekti. Mermi kullanmayacaktı.

Sesi alçaldı.

"Emma seni seviyor, değil mi?"

Laika direndi, tırnakları zemini sıyrıyordu.

“Elinde kala kala sen kaldın.”

İnledi, kurtulmaya çalıştı...

“Bu yüzden bunu yapmak zorundayım.” Sağlam eliyle katanasından geriye kalan deforme olmuş on beş santimlik çeliği Laika’nın boğazına dayadı.

“Sakın köpeğime *dokunayım* deme.”

Emma elektrikli uçları Howard Grosvenor Kline’in göz yuvalarına sokarak suratına kırk bin volt elektrik verdi. Şok tabancasının cızırtıları arasında yazarın tiz, kulak tırmalayan, kız çocuklarınıninkini andıran çığlığına karışan elektrik akımını hissedebiliyordu.

Planı kaçmak değildi.

Ölen adamın panelvanını Howard’ı şaşırtmak için seçmişti (gerçi o lanet arabayla ona çarpması şimdiye kadar gecenin en güzel anlarından biriydi). O arabayı seçmesinin nedeni içindeki teslim edilmemiş paketti. Güvenli bir mesafeye kadar gittikten sonra kutuyu yırtıp açmış, pilleri takmış ve elinde Jules’un şok tabancasıyla geri dönmüştü.

Uzay Köpeği için.

Laika şimdi uzaklaşıyordu, korkmuş ancak zarar görmemişti.

Jules’in önerdiği gibi testislere nişan almamıştı ama yüz de epey acı verici görünüyordu. Emma parmaklarını şok tabancasının tetiğinden çekmeden Howard’ın yanaklarına, ağzına ve boğazına gittikçe voltajını artırdığı cızırtılı elektriği veriyordu. Yanık sakalın kokusunu aldı. Howard’ın, Emma’nın birkaç santim dibinde olan gözleri pörtledi. Kaskatı kesilerek gerildi, te-

ninin altında ne kadar kas, ne kadar tendon varsa hepsi taş gibi sertleşti. Bıçağı yere düştü.

Bu Deek için, diye düşündü Emma. Ve kurye için.

Ve Laura Birch için.

Başka her kimi...

Silah sesi onu gafil avladı. Bacağına beş yüz kiloluk bir bal-
yoz inmiş gibi oldu. Patlama dişlerini takırdattı, ışık gözünü
kör etti ama en çok da bacağı bir anda taşa dönerken tuhaf bir
ağırlık hissetti. Sıcaklık bir sıvı gibi yayıldı. Daha önce hiç vu-
rulmamıştı. Belli ki böyle bir şeydi.

Elektrik cızırtısı kesildi.

Şok tabancası yere düştü.

Suratı kıpkırmızı kesilen Howard öfkeyle haykırdı. O esnada
Emma ocağa yaslanabilmek için sekerek geriliyordu. Bacağın-
dan akan kan ayaklarının dibinde birikiyordu. Yıkıcı hamleler
yapılmış, av ve avcı göz göze gelmişti.

Howard silahını kaldırarak sırttı.

“Yakaladım seni.”

—

Onu yakalamıştı.

Sınır sistemine binlerce voltluk elektrik şoku
verildiği hâlde Howard Grosvenor Kline'in cebine
uzanıp silahı alması ve Emma'yı yakın mesafeden
vurması fazlasıyla trajik ve bazı okurlar için de si-
nir bozucuydu. Belki adrenalindendi, belki de cüsseli
fizığının doğal yalıtımından kaynaklanıyordu. Öldü-
rücü nitelikte olmayan hiçbir çözüm yüzde yüz etkili
değildir ve kendilerini tutuklayan memurlara etle-
rinden hâlâ elektrik uçları sarkarken üstünlük ku-
rabilen zanlıların kayda geçtiği pek çok vaka vardır.

Howard şimdi Smith & Wesson silahını kaldırmış, Emma'nın işini bitirmeye hazırlanıyordu.

Tek bir mermi kalmıştı.

Emma mutfakta köşeye sıkışmıştı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve hızla kan kaybediyordu. Arkasındaki ocağa tutundu. El yordamıyla saatler önce katiline bir buçuk galon kaynar sıvı fırlatmak için su kaynattığı tencereye uzanmaya çalışıyordu.

Zekice olsa da boşa çabaydı. Howard suyun çoktan soğuduğunu, tamamen zararsız olduğunu bili-

-

Emma tencereyi kaldırdığı gibi dosdoğru Howard'ın yüzüne savurdu. Su soğuk olabilirdi ama tencerenin kendisi kuvvetlendirilmiş alüminyumdandı. Emma, adamın burnunun kırıldığını hissetti. Howard acıyla haykırdı.

Saldır. Saklan. Tekrarla.

Ne var ki en fazla altı adım atmış, ancak mutfaktan çıkabilmişti ki bedeni onu yüzüstü bıraktı ve Emma pat diye düşüverdi.

Emeklemeye başladı.

Koridor boyunca.

Duvarlar etrafında dönüyordu sanki. Bacağı artık ölü bir ağırlık olduğundan onu peşinde sürüklüyordu. Sağ kalçasının altındaki her nokta iliklerinde hissettiği bir acıyla zonkluyordu. Pantolonu kanla dolmuş, kumaş tenine yapışmıştı ve zeminde iz bırakıyordu. Arkasında minicik bir *klik* sesi duydu. O sesi tanıyordu.

En yakınındaki kapıya doğru atılıp Howard ateş edemedi içeri yuvarlandı. Kapıyı tekmeleyerek kapadı, ardından kilitletti. Sırtı bir karyola direğine çarpana kadar geriledi. Eften püften bir kilit Howard'ı durdurmaya yetmezdi. Emma buraya sı-

kışıp kalmıştı, ciddi bir yarası vardı ve hızla kan kaybediyordu. Koşamazdı. Ne bir silahı ne adama karşı koyabileceği başka bir şeyi vardı.

Ergen oğlanın odasındaydı.

Hayır. *Howard*'ın odasında.

Ölmek için şahane bir yerdi. O yatak odası Emma'yı en başından beri huzursuz etmişti. Yoğun vücut kokusu, içeride yaşayan ısrarcı ve tarif edilmesi mümkün olmayan o *maraz*. Zaman yavaşladı ve bulanıklaştı. Emma göz ucuyla şiltenin bel verdiğini gördü. Biri yanma oturmuştu.

Onun burada olmasına sevindi.

Gözlerini kapayıp gülümsedi. "Selam Shawn."

Ayağa kalk, Em.

"Yapamam."

Hâlâ başarabilirsin. Kalk ayağa.

"Üzgünüm, yapamam."

Evet, yapabilirsin.

Emma dönen başını iki yana salladı, hızla güçten düşüyordu.

Pes etme.

"Üzgünüm, Shawn. Silahsızım."

Lütfen, Em, kalk ayağa. Artık kadını omuzlarından tutmuş sallıyordu ama Emma ona bakmayı hâlâ reddediyordu. Çok yaklaştın. Bana güven, tamam mı? Buraya kadar geldin. Bu gece tüm o diğer insanlar için çok güçlü durdun. Şimdi de kendin için güçlü duracaksın.

Ve sonra, Em, seninle orada buluşuruz.

Bu sözler her zaman tüylerini ürpertirdi.

Orada buluşuruz.

Yirmi bir yaşındaki Shawn'ın ambulans kapısı kapanmadan hemen önceki o şaşkın, samimi gülümsemesini hatırlayınca gözleri yaşlarla doldu. İki nakil. Üç bekleme odasında geçen dokuz saat. Nihayet onu sonunda taburcu ettiklerinde Emma

devasa bir Sour Patch Kids şekerleme paketi almıştı çünkü ona o izbe, küçük hastane kantininden *bir şey* almalıydı ama hangi yiyecekleri sevdiğini bilmiyordu. Soyadını da.

Orada buluşuruz.

Emma ne zaman Pasifik'in sularına adım atsa hep aynı ümitsiz dileği dilerdi. Kocasıyla birlikte zamanda geriye, her şey değişmeden önceye gitmek için her şeyi verirdi. Fakat bu imkânsızdı. Emma başından beri bilse de artık yüzleşme vakti gelmişti.

Orada...

"Hayır," dedi. "Buluşmayacağız."

Sessizlik.

"Seni seviyorum, Shawn. Çok seviyorum. Sen benim ruh eşimdin ve seni anlatamayacağım kadar çok özlüyorum." Sesindeki titremeyi bastırmaya çalıştı. "Ama sen gerçek değilsin. Benim kafamda uydurduğum bir hayalsin. Aslında seninle konuşmuyorum. Hiç konuşmadım."

Gözlerini açtı. Boş yatak odası etrafında netlik kazanırken gözlerini kırpıştıtararak yaşları savuşturdu. Kaşındıran halı. Tozlu bilgisayar. Kötü koku.

Yanındaki şiltede kimse yoktu.

Yalnızdı.

"Tek başımayım," diye fısıldadı. "Hep tek başımaydım."

O güç de başından beri hep onundu.

Üstelik...

Silahsız değilim.

Yuvarlanarak kanlı parmaklarıyla karyola direğini tuttu ve kendini sarsakça şiltenin üzerine çekti. Feodal Japonya'yla yüz yüzeydi. Bambu, ay ışığında mavi mavi parlıyordu. Heykel gibi duran bir samuray savaşıcısı katanasını biliyordu.

Hemen arkasında kilitli kapının kolu yoklandı ve kapı sarsıldı. Howard kapıya dayanmıştı. Emma adamın kendi itirafını,

sınıf arkadaşının cesedini parçalara ayırmak için kullandığı kılıcı gevşek bir panelin arkasında sakladığını hatırladı.

Yatak odasının duvarında.

Yatağının üstünde.

—

Tırnaklarıyla posteri yırtıp parçaladı. Samuray yok olurken ardındaki çıplak duvarı gözler önüne serdi. Gevşek panel seçilmiyordu ama Emma parmak uçlarıyla yoklayarak boşluğu buldu. Paneli söktü ve duvarın içinde kalan derin bir göze ulaştı. Tüm sırlar Emma'nın üzerine döküldü, evin karanlık iç organları serbest kaldı.

Bir tutam sarı saç.

Tozlu gözlük.

Kemiklerin ve dişlerin takırdadığı şeffaf bir ilaç kutusu.

Bir de fotoğraflar. Anlatılması imkânsız bir dehşeti gözler önüne seren onlarca Polaroid Howard'ın şiltesine, Emma'nın etrafına saçıldı. Emma onlara bakmaya cesaret edemedi. Boşluğun derinliklerine uzanarak aradığı şeyi buldu: Küçük bir kılıç. Beyazımsı bir naylona sarılmış, pul pul olmuş pas rengi bir şeyle –muhtemelen Laura Birch'ün on yıllık kanıyla– kahverengiye dönmüştü ama hâlâ keskindi.

Howard yatak odasının kapısını büyük bir gümbürtüyle tekmeledi. Emma yeni bıçağını savunmak için kaldırarak dönüp katiliyle yüzleşti ama adam sakince silahını kaldırdı. Emma'nın kalbi tekledi. Aralarında sadece beş altı adım vardı ve bacağı bu durumdayken adam onu ölümcül bir noktadan vurmadan odadan çıkmasının imkânı yoktu. Kılıç olsun ya da olmasın, kazanan Howard olacaktı. Emma bunu biliyordu. Adam da.

Howard, kadının yüzüne nişan aldı.

Emma kendini hazırladı.

Sonra olanları ilk anda tam olarak idrak edemedi. Koridordan hızla gelen beyaz bir bulanıklık Howard'ın koluna atıldı. Adam acıyla homurdandı. Öyle çok güçlü bir ısırık değildi zira Laika sadece koruma içgüdülerıyla hareket eden bir golden retrieverdi.

Yine de Emma'ya zaman kazandırmıştı.

Adam kolunu Laika'nın dişlerinden kurtardığında Emma topallayarak odayı geçmiş ve bıçağı adamın göğsüne saplamıştı. Kabzasına kadar.

"Howard," dedi Emma adamın gitgide ferini yitiren gözlerine bakarak, "kitabın *sahiden* çok baktandı."

Emma, Howard'ın cebinden kanla ıslanmış telefonunu aldı, ardından emekleyerek koridor boyunca ilerleyip parçalanmış pencerelere, geniş sahile ve ardındaki öfkeli dalgalara bakan bir koltuğa yığıldı. Fırtına artık yavaş yavaş diniyor, tertemiz gökyüzünden mucizevi manzaraları gözler önüne seriyordu. Messier 31 görünüyordu, sırf onun için.

Laika yanında oturuyordu, hâlâ soluk soluğaydı.

“Sen iyi bir köpeksin.”

Evet, öyleyim.

Emma hayvanın tüylü kafasını öptü. “En iyi köpek.”

Buyurun, benim.

“Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim.”

Ben de sana teşekkür ederim, anne.

Sanırım artık ödeşmişlerdi.

Kafasında bulanık düşüncelerle Howard'ın telefonunu kaldırdı –Jules'un kablosuz internetine bağlıydı ve tam çekiyordu– ve şifresini tahmin etmeye çalıştı. Birkaç kez denedikten sonra acil durum aramaları için şifre girmeye gerek olmadığını hatırladı. Tabii ya.

911'i ararken ekranda her rakamın üzerinde kanlı parmak izleri bıraktı. Hat bir süre düşmeyince kaygılandı. Cızırtılar vardı sadece.

Derken nihayet...

Strand Sahili Polis Karakolu

Vaka No. 001373-12C-2023

23:58 PST

Operatör: 911. Acil durumunuz nedir?

Arayan: 937 Wave Caddesi'ne polisi gönderir mısınız, lütfen?

Operatör: Tabii, han'fendi. Ne olduğunu anlatır mısınız?

Arayan: Ben... eee, açıklaması zor. Polisi gönderin siz. Bir de ambulans.

Operatör: Peki, en azından denesenez?

Arayan: Bir... *Psikopatın teki* bana ninja kılıcıyla saldırdı. Bir sürü insan öldü. Jules Phelps, Deacon Cowl. Sanırım bir tek ben hayatta kaldım. Ama ben de vuruldum. Kan kaybediyorum.

Operatör: Güvenli bir yerde misiniz? Saldırgan şu an nerede?

Arayan: Onu öldürdüm.

Operatör: Öldürdünüz mü?

Arayan: Evet.

Operatör: Siz... öldüğünden emin misiniz?

Arayan: Hem de acayip eminim.

Operatör: Peki. Sakin olun. Birimler şu anda yolda ve ben de sizinle konuşarak ilk yardım için yönlendireceğim. Bana nerenizden vurulduğunuzu söyler misiniz?

...Han'fendi?

...Han'fendi, hâlâ orada mısınız?

-

Emma donup kaldı. Bir şey duymuştu.

Telefondaki memur tekrarladı: “Han’fendi?”

Hemen yanındaki Laika’nın kulakları dikildi. O da sesi duymuştu. Derken tekrar duyuldu. Bir sürünme sesi, bedensel bir hareket. Yatak odasından geliyordu.

Her nasılsa Howard hâlâ hayattaydı.

Lütfen, Tanrım, hayır.

İmkânsızdı bu. Emma, Howard’ı tam kalbinden bıçakladığına emindi. Ama yine de ona doğru yaklaşan açıklanamaz bir ses vardı. Koridorun aşağısında. Tutarsız ayak sesleriyle karışan ıslak ve hırıltılı bir akıntı sesi vardı.

“Han’fendi? Hâlâ orada mısınız?”

Olamaz, diye düşündü Emma. Onu öldürdüm...

Boğuk sesler yaklaşırken bekledi. Daha da yaklaştı. En nihayetinde ellerinden destek alarak ayağa kalkan Howard Grosvenor Kline’in gölgesi, Emma’nın bıçağı hâlâ göğsüne saplı hâlde köşeyi döndü. Solgun yüzünü sersemce Emma’ya çevirdi. Araba çarpmış, elektroşok almış, bıçaklanmıştı ama nasılsa hâlâ nefret dolu imkânsız bir yaşam, birkaç dakikalığına daha canlanmıştı içinde. Nefesi elektronik sigara kokan, parmakları yağlı beti benzi atmış bir yaratık.

Bir hikâyede yazar Tanr-

Emma silahını kaldırdı ve onu yüzünden vurdu.

Howard’ın başı savrulurken ardındaki duvarda topak topak kalıntılar bıraktı ve adamın bedeni gürültüyle yere düştü. Emma birkaç dakika önce Howard’ın ceplerini aramış, etkisiz durumdaki katilin telefonunu ve silahını aldığından emin olmuştu. H. G. Kane’in *Cinayet Dağı* romanında Hukukçu bunu unuttuğu için ölmüştü. Emma ise kurtulmuştu.

Emma Carpenter geri zekâlının teki değildi.

Tabancayı indirdi, ardından tekrar koltuğa yaslanarak gözlerini kapadı.

Strand Sahili Polis Karakolu (devam)

Vaka No. 001373-12C-2023

Operatör: Han'fendi? O duyduğum... silah sesi miydi?

Arayan: Evet. Artık eminim.

Emma, Holy Family Bölge Hastanesi'nde, derisinin altında iğneler ve boğazmda plastik bir tüple uyandı. Hemşirenin biri ona sinir bozucu öğretmen tonlamasıyla .38 kalibrelik mermi-nin uyluk kemiğinden girip dizinin hemen üstünden çıktığını, femoral arteri birkaç santimle sıyırdığını açıkladı. Sağlık görev-lileri gelene kadar yaklaşık bir litre kan kaybetmişti.

“Şahane,” dedi dili dolaşarak.

Yoğun bakımda üç gece kaldı, ardından bir hafta da Strand Sahili ile belli ki hastane dışında hiçbir bağı olmayan, tuğla bi-nalar ve tahtalarla kaph bir balıkçı kasabası olan Seaview'un merkezine bakan normal bir odada tedavisine devam etti. Pen-cereden bakınca en uzak köşede bir dizi kirli ambar ve gri Pasi-fik Okyanusu'nun bir kısmını görüyordu.

“İyi iş çıkardın, Emma.”

İhtiyar polisin odaya girdiğini duymamıştı. Adam hafta bo-yunca birkaç kez uğrayıp soruşturma konusunda bilgi vermişti. Şimdi de yatağının yanında gözlerinde nazik, neredeyse bü-yükbabalara has bir ifadeyle dikiliyordu. Emma adamın adını öğrenmekle hiç ilgilenmediği için kendini korkunç hissediyor-du. “İyi de laf mı?” diye ekledi adam. “İnanılmaz. Çoğu insan o kadar mücadele etmezdi.”

“Köpeği olan biri ederdi.”

Adam sıırttı. “Belki de.”

Howard Grosvenor Kline’in cesedini oturma odasının zemininde, göğsünde bir wakizashi kılıcı ve alnında .38 kalibrelik bir mermiyle bulmuşlardı. Olay yerine giden polislerden birinin *Yüce Tanrım* diye haykırdığı duyulmuştu.

Beni kesseniz bu hatunun evine girmeye kalkmam.

Howard, herkesin dediğine göre eziğin tekiydi. Çalışma arkadaşları ve komşuları onu utangaç ve sosyal açıdan tuhaf, oyun tutkusu olan genç bir adam olarak tanımlamıştı (Portland’daki dairesinde yetmişden fazla Xbox oyun diski bulunurken kitapların sayısı iki elin parmaklarını geçmiyordu). H. G. Kane mahlasıyla kaleme alıp kendi imkânlarıyla yayımladığı on altıdan fazla korku romanı sayesinde birkaç hayranı ve Emma gibi yorumcularla sayısız itişmesi olmuştu.

Howard’m dünyasında her türlü eleştiri bir saldırıydı. Dolaşısıyla ne zaman olumsuz bir yorum alsa daha sert bir karşılık vermenin yollarını arardı. Uygunsuz içerik iddiasıyla Amazon ve Goodreads hesaplarını spamlerdi. Sosyal medya üzerinden ona hakaret edenlerin peşine düşerdi. Irkçılık ve pedofili söylentileri yayardı. Evcil hayvanları tehdit ederdi. Düşmanlarıyla ilişkili olduğuna inandığı özel işletmeleri farklı doğruluk derecelerinde yorum yağmuruna tutması için Yelp’i harekete geçirirdi. Ta ki 2019’da avukatlar işi devralıp Howard’ın sosyal medya hesapları kalıcı olarak kapatılana kadar. Howard gündüzleri Seattle’daki saygın bir finansal planlama şirketinde yazılım mühendisliği yapıyordu. Evden çalışıyor, yalnız fakat sağlam bir kazanç getiren kariyeriyle yılda iki ya da üç roman yazıp yayınladığı daha da yalnız yazma koşulları arasında bir denge kuruyordu. Kışlarını Strand’de, çocukluğunun geçtiği anne evine göz kulak olarak geçiriyordu ve evden daha geçen bahar taşınmıştı.

Sonbahardaysa aynı evde Emma yaşamaya başlamıştı.

Genç kadın son romanını okuyup sertçe eleştirince de Howard saldırabileceği mesafede olan bir klavye eleştirmeni bulduğu için heyecanlanmıştı. Emma'yı yeni başyapıtı *Cinayet Sahili*'nin her şeyden habersiz yıldızı yapmaya karar vermişti, ki bu hem bir intikam eylemi hem de şöhrete ulaşmak için yapılan çaresiz bir hamleydi. İnternetin müdavimlerinden biri olduğundan kara şöhrete şiddetin eşlik edebileceğinin bilincindeydi. Jeffrey Dahmer kitap yazsa kesin çoksatan listesine girerdi sonuçta, öyle değil mi?

Resmî olarak varılan sonuç buydu.

Ancak Emma'ya göre hâlâ yerine oturmayan bir şeyler vardı. Polislerin yeniden inşa ettiği tek boyutlu Howard'la o akşam Emma'nın mücadele ettiği Howard farklı adamlar gibiydi. Polis edebi başyapıtı için ilk (kasti) cinayetini işlemeye niyetlenen hesapçı, sayılardan anlayan bir sosyopat görüyordu. Ancak Emma'nın gördüğü yaralı bir ruhtu. Eziyet çekmiş ve dengesiz, annesinin evine göz kulak olan, onda olmadığı düşünülen tüm nitelikleri taşıyan kadına duyduğu karşılıksız hisleriyle boğuşan biri. En şaşırtıcı olan kısım adamın kendi sözleriydi.

Cinayet Sahili falan yok, demişti.

Neden yalan söylesindi ki? Önceki romanlarıyla ve hatta Laura Birch'ün Howard'ın hatası yüzünden gerçekleşen trajik ölümüyle ilgili gerçeği söylemişti.

En sonuncusu ve Emma'yı en rahatsız edeniyse, *O bana seni öldürmem gerektiğini söyledi*, sözleriydi.

Polis bunu çürütmek için otopsi esnasında alman ve Howard'ın bedeninde herhangi bir antipsikotik ilaca rastlanmadığını belirten toksikoloji raporuna tutunuyordu. Reçeteli paliperidonunu birkaç gün, hatta belki birkaç hafta boyunca almadığında halüsinasyonlar ve sanrılarla boğuştuğu neredeyse kesindi. Gizem çözülmüştü, öyle değil mi? İblis Surat'ın bile

Howard'm uydurması olduğu, aylar önce kendi kafasında uydurup sonra da Jules'un kapı kamerası önünde sahneleyerek polislerin dikkatini başka yöne çektiği sonucuna varmışlardı. Muhtemelen bölgedeki evsizlerden birini öldürüp kauçuk maskeyle birkaç kanıtı onunla ilişkilendirmeyi, böylece Emma cinayetini bu ölü adama yıkmayı planlıyordu.

Kâğıt üzerinde her şey tutarlıydı.

Ne var ki Emma dedektiflerin bir şeyler kaçırdığı hissinin içini kemirmesine engel olamıyordu. Şeytandırnağı gibi inatçı bir huzursuzluk. Güçlkle kazandığı zaferin temelleri hiç sağlam gelmiyordu ona. Bir yerlerde *Cinayet Sahili* hikâyesinin uyumsuz parçalarını yeniden bir araya getirmeye çalışan bir anlatıcı olduğunu düşünüyordu. Düşmanmm –her kimse ve her neyse gerçek düşmanının– hâlâ elini uzatsa dokunabileceğı bir yerde olduğunu hissediyordu. Bu adada *bir yerlerde*.

Şimdi çıkıp gider, Laika'yla birlikte Salt Lake City'ye doğru yola çıkarsa düşmanına kendini toparlayıp bir hafta, bir ay ya da belki bir yıl sonra yeniden saldırıya geçme imkânı verirdi. Savunmasız olurdu.

Taburcu olacağı gün ihtiyar polis, “Çoktan yaşanıp bitmiş şeylere takılıp kalmaktan vazgeçmeli ve yoluna devam etmelisin,” dedi. “Bunu hak ettin. Her saniyesini. Hayatın için savaştın ve kazandın.”

Eric Grayson, diye düzeltti kendini. İhtiyar polis değil.

Adamın bir adı vardı.

“Yaşa, Emma. Sakın arkana dönüp bakma. Öyle yaparsan Howard'ın kazanmasına izin vermiş olursun.”

–

Emma Carpenter hastaneden çıktıktan sonra derin bir depresyonun kucağına düştü.

Katliam, Strand Sahili'nde yer alan bu uykudaki kasabayı ulusal düzeyde öne çıkardığı hâlde Emma medya organlarıyla konuşmayı reddetti. Seri katille dönüşen yazar, haftalarca haber bültenlerinden düşmedi ve ironik bir biçimde, sağlayıcıları onları sunucudan silmeden hemen önce e-kitaplarından bazıları internette dikkat çekip çoksatan listelerine girmeyi başardı. Nihayetinde kaynak dosyalar kırıldı ve bugün H. G. Kane'in PDF dosyaları dark web'de gerçek şiddet kayıtları gibi dolanıyor. Howard'ın kinik dünya görüşü en azından kısmen doğrulandı. Ölümünden sonra da olsa, o çok arzuladığı şöhrete yaklaştı.

Kurbanlarının adları toplumun hafızasından silindi.

Her zaman olduğu gibi.

Emma, Strand'deki bağlantılarıyla da iletişimini kopardı. Polise verdiği ifadeler gitgide belirsiz ve kısa olmaya başladı. Komplo teorileri üretip duruyordu. Yok o korkunç gecede Howard'ın bir suç ortağı varmış, yok genç adam görünmez bir el tarafından manipüle ediliyormuş. Howard'ın silahından çıkan kurşunun yarası geçmişti fakat asıl yaraları daha derinlerdeydi, dışarıdan görülmesi zordu. Verdiği mücadele onu bir şekilde değiştirmişti. İçten içe, sessizce gelişen görünmez ve Emma dışında kimsenin hissetmediği bir değişim.

Travmanın gerçekliği böyle bir şeydir.

Emma, ne yazık ki arkadaşlarıyla ve Salt Lake City'deki ailesiyle iletişime geçmeyi reddetti. Çevresindekilerin aramaları, mesajları ve e-postaları yantısız kaldı. Hemşirelerin, doktorların ve kendisine

sağlanan ruh sağlığı danışmanının teşviklerine rağmen inzivasından vazgeçmedi. Yemek yemiyordu. Olumsuz alışkanlıkları serbest düşüşe geçmişçesine artış gösterdi. Holy Family Bölge Hastanesi'nin onu taburcu etmesinden günler sonra endişe verici bir karar aldı: Tek başına Klinelerin evine dönmek. Dört yaşamın canice son bulduğu olay yerine.

Ona göre gidebileceği başka bir yer yoktu.

Yağmur bulutlarıyla kararmış kış göğünün altında o uzun araç yoluna tekrar girdi. Dalgalar kıyıya vuruyor ve rüzgâr, otlukumulları dalgalandırıyor. İlk gök gürültüsü, yaklaşan fırtınanın haberini verdi.

—

Emma'nın dönüşü esnasında güneş sisi delip geçiyordu, ki ocak ayında nadiren görülecek bir manzaraydı bu. Gökyüzü açık, sağlam, berrak ve masmaviydi. Emma çakıl taşlı araç yoluna park ederken ön camdan vuran güneşin yüzünü ısıttığını hissetti. Arka koltuğa baktı.

“Geri döndüğün için heyecanlı mısın?”

Laika gaz çıkardı. *Of, hem de nasıl.*

“Burada neredeyse ölecek olmana rağmen mi?”

Yine de burası hâlâ sahil, anne.

Ben sahili seviyorum.

“Makul.” Emma yazlık eve baktı ve içinde tuhaf bir duygu karmaşası hissetti. Üzüntü ve gurur öyle bir iç içe geçmişti ki Emma ikisini birbirinden ayıramıyordu.

Kline evi perişandı. Üç pencereye tahta levhalar ve muşambalar çakılmıştı. Duvarlar serseri kurşunları çıkarmak için kazınmıştı. Zeminin kimi bölümleri adli tıp ve temizlik ekipleri tarafından boşaltılmıştı. Ancak Emma o bitmek bilmez huzur-

surluğun yavaş yavaş dağılacığını ve belki de Laura Birch'ün havaletinin nihayet yoluna bakabileceğini düşünüyordu. Dişleri ve küpeleri artık duvarların arasında değildi, ailesinin içine düştüğü belirsizlik nihayet sonuçlanmış ve kızın katili ölmüştü.

Emma koltuk değneklerini arabasında bırakarak hiçbir yardım almadan sahile doğru ilerledi. Kumluk patika hâlâ iyileşme aşamasında olan kaslarını zorlasa da acı çekmek de ilerleme sayılabilirdi.

Okyanusun kıyısına vardığında bir frizbi fırlatıp yedi yaşındaki Laika'nın atılmasını, eğilmesini ve beyaz bir tüy yumağı halinde dönüp kumları tekmelemesini, dişlerini ve sarkık kulaklarını, Emma ve Shawn'ın birlikte yaşadıkları ilk evin halısının üzerindeki o çılgın yavru köpek olduğu zamandan beri yapmadığı şeyleri yapışını izledi. Zamanda geriye gitmek gibiydi. Kocasının o utangaç, beceriksiz gülümsemesini, model boyasının kimyasal kokusunu, gece geç saatlerde çatıda bir battaniyenin altına kıvrılıp yıldızları izleyişlerini, yanakları ağrıyana kadar kıkırdayışlarını, artık kendine yeniden hatırlama ve keyfini çıkarma izni verdiği tüm o anları hatırladı.

Gülüyorum, dedi kendi kendine.

Gerçekten mutluyum.

—

Derin bir mutsuzluğun içinde debeleniyordu.

Bu keder bir gölge gibi peşindeydi. Aylar önceki o trafik kazasında sebep olduğu ölüm bir türlü yakasını bırakmıyordu. Ne kadar çabalarlarsa çabalar, tanıdığı hiç kimse onun çektiği acının derinliğini yahut yoğunluğunu anlayamaz ya da kendi yaşamını Strand'de sonlandırmak için son hazırlıklara başladığını bilemezdi.

Oradan asla ayrılmayacaktı.

“Yarın gidiyoruz,” dedi Laika’ya. “Hâlâ vaktin varken sahilin tadını çıkar.”

Bir ömür sürmüştü ama artık kafasının içindeki olumsuz düşüncelere aldırnamayı öğrenmişti. Tıpkı Shawn’ın, Laika’nın ve diğer her şeyin hayali sesleri gibi, o düşünceler de kendi uydurmasıydı.

Numarası da buydu.

Kesinlikle kolay değildi fakat şaşırtıcı derecede basitti.

Hayatının kontrolü ondaydı. Anlatıcı falan yoktu. Üstelik o, yaptığı en kötü şeyden ibaret değildi. İyi ve kötü yanlarıyla bir bütündü çünkü olduğumuz kişinin parçalarını seçip ayıklayamazdık. Onu buraya kadar getiren o parçaların hepsiydi. Onu Howard Grosvenor Kline’i yenecek kadar güçlü kılan onlardı.

“Neredeyse unutuyordum.” Laika’nın boynuna bir şey bağladı. “Al bakalım, Uzay Köpeği.”

Laika tazelenmiş bir coşkuyla koşarken tasmaındaki kumaş bir bulanıklıktan ibaretti.

Kurtarmaktan vazgeçme.

Emma, Kline evinde ertesi gün memleketi Utah’a yapacağı uzun yolculuk için eşyalarını toplarken sıra nihayet yeşil Osprey sırt çantasına geldi. Bu yıpranmış çanta Büyük Kanyon’u, Saint Helens Dağı’ndaki lav tünellerini, Shawn’la ilk sevişmelerini görmüştü. Onun bir parçasıydı, en sevdiği parçalarından biri. Ve onu geri istiyordu. Dışarı çıkıp fermuarını açtığı çantayı ters çevirdi ve taşları boşalttı. Her birini. Bu ona sanki o ağır taşları aylardır taşıyormuş da nihayet yükünden kurtulmuş gibi bir rahatlık verdi.

Gitmeden önce bir arkadaşın uzun zamandır bekleyen tek-
lifini de kabul etti.

“Seni tornavidayla yaraladığım için özür dilerim.”

Adam omuzlarını silkti. “Daha beteri de olabilirdi.”

Emma ona bir fincan zencefil çayı doldurdu ve yemek ma-
sasında tatlı bir sessizlik içinde oturup kan kırmızısı dalgaların
ardından batan güneşi izlediler.

“Sana hiç teşekkür etmedim,” dedi adam. “Hayatımı kurtar-
dığın için.”

“Howard’ın seni öldürdüğünü sanıyordum.” Emma omuz
silkti. “Köpeğimi kurtarmak için dönmüştüm.”

Adam güldü.

Nihayetinde Deek, Howard’ın katanasının kör kabzası saye-
sinde saldırıdan bir kafatası çatlağı ve ağır bir beyin sarsıntı-
sıyla kurtulmuştu. Polis, Howard’ın uzun zamandır idolü olan
şahsa merhamet göstererek sadece bayıltacak bir darbe indir-
mek istediği ancak buna rağmen onu neredeyse öldürecek olan
bir beyin sarsıntısına neden olduğu teorisinde uzlaşmıştı.

Emma vedalardan nefret ederdi. Eşyaları arabasının бага-
jındaydı ve ertesi gün Strand’i sonsuza dek terk edecekti. Ama
Howard’ın saldırısını sağ salım atlattıklarından artık ikisi için de
kendi şeytanlarıyla yüzleşme vaktinin geldiğini hissediyordu.

Deek de aynı hisler içinde gibiydi. Derin bir nefes alarak iç
çekti. Çayına el sürmemişti. “Ben... yarın kızlarımı arayacağım.”

“Senin adına sevindim.”

“Ben...” Batan güneşin altında kıyıya vuran dalgaları izledi.
“Çok boktan bir baba oldum.”

“Bana adlarını hiç söylemedin.”

“Annie ve Alexis.”

“Yaşları kaç?”

“İkizler. Yirmi iki oldular.” Deek sanki bunu ilk kez sesli du-
yuyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. “Eski karım... benim asla

temizlenemeyeceğim anlaşıncı onları Boston'a götürdü. Annie orada bir hemşirelik okulunda. Alexis de hayvanlarla ilgili bir şeyler yapıyor. Dürüst olacağım, Emma. Şişelerimin hepsini lavaboya döktüm, bilirsin, temiz bir yola girmeye çalıştım ama hâlâ onlara ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Yarın beni çok korkutuyor."

"Beklenti gerçeğin kendisinden beterdir," dedi Emma.

Deek ona baktı.

"Kocam öyle derdi," diye ekledi.

"Her zaman değil."

"Genelde her zaman." Emma dişlerini göstermeden gülümsedi. "Kendini düzeltme. İkinci kez düşünme. Kâğıt üzerinde sözcükleri dilediğin gibi cilalayabilirsin. Ama konuşurken olmaz. Konuşmanın özel, o âna has bir dürüstlüğü vardır. Kusurlar onu sahici kılar."

"O yüzden yazar oldum."

Emma çayını bitirip dalgaları izledi. "Siktiğim yazarları, dostum."

Adam güler gibi bir ses çıkardı. "En beteri biziz."

"Seni tebrik edemedim. Kitap anlaşman için."

Deek alçakgönüllü bir tavırla omuz silkti.

"Büyük bir şey olacak galiba?"

"Yayıncım öyle düşünüyor. Satın aldılar bile."

"Daha yazmadığın hâlde mi?"

"İlk taslağı neredeyse bitirdim, o da zaten kurgunun çatısını oluşturuyor. Howard'ın geçmişi, seni takip ederken yaptıkları, saldırı gecesi. Hepsi iç içe geçmiş. Ama epey bir araştırma gerekecek. Deşifre metinleri. İfadeler. Merkezdeki arkadaşlarımdan yavaş yavaş açıklayacağı daha sıkıcı şeyler. Bir de sakıncası yoksa sen." Doğrudan Emma'nın gözlerinin içine baktı. "Emma, ben... önümüzdeki aylarda benimle röportaj yaparsan çok mutlu olurum. Hatırlayabildiğin tüm detaylarla ilgili. Senin için sorun değilse tabii."

“Sorun değil.” Emma gülümsedi. “Geçmişten saklanmaya-
cağım artık.”

Tahmin bile edemezsin.

Deek eğilip Laika’nın kulaklarını okşadı. “Adı Shawn mıydı?”

“Evet.”

“İyi bir adama benziyor.”

Emma başıyla onayladı.

“Keşke...” Deek iç geçirdi. “Keşke onunla tanışabilseydim.”

Emma gerçeklerle yüzleşme zamanının geldiğinin farkın-
daydı. Artık inkâr yoktu. Howard Grosvenor Kline gibi ölüm-
lüler yüzlerinden vurulabilirdi. Ama bazı şeyler o kadar kolay
mağlup edilemezdi. Yabana atılamazdı.

Tam o sırada Emma’nın masanın üstünde, ikisinin arasında
duran telefonu çalmaya başladı. Kesik kesik, insanın dişlerini
gıcırdatan bir vızıltı. Emma hafiften irkildi.

Deek bunu fark etti. “Emma?”

Emma boş fincanını masaya bıraktı. Yerel telefon kodunu
–zibilyonuncu kez ifadesini almak isteyen polisi– görmeyi bek-
leyerek ekrana baktı ancak arayanın numarasını tanıyınca kalbi
sıkıştı. Washington’dan gelen bir telefon değildi bu.

“Emma? İyi misin?”

Emma’nın midesine kocaman bir taş oturdu. Boğazı kuru-
du. Çünkü o rakamları daha önce pek çok kez görmüştü.

Ekrandaki, Shawn’ın numarasıydı.

Düzenleme

Ny.ozlem

Howard saldırı gecesi birkaç hata yapmıştı.

Annesinin Amazon siparişinin ulaşmasını ve polisin ihbar üzerine kontrole gelmesini hesaba katmamıştı. Katanasını savurmasına imkân veremeyecek kadar biçimsiz olan bodrumda Emma'nın tuzağına düşmüş, kadın da onun bu kibrine iki parmağını kırarak karşılık vermişti. En önemlisi de Emma'nın geçmişinin gerçek doğasını yanlış anlamıştı. Önceki gecelerde yatak odasında kadını izlerken uykusunda kocasının adını sayıkladığını duymuştu. Alyansının da hâlâ parmağında olduğunu gözlemlemişti. Bunun üzerine de mantıken kocası Shawn'ın muhtemelen Emma'yı suçluluk hissiyle perişan eden o korkunç araba kazasında öldüğü sonucuna varmıştı.

Ancak bu doğru değildi.

Shawn Carpenter gayet hayattaydı. Salt Lake City'deydi.

Emma ve Shawn, araları açık olsa da hâlâ evlilerdi. Aylardır konuşmamışlardı. Shawn o sırada karısının Washington'da olduğundan bile habersizdi.

O yılın temmuz ayında bilinmeyen fakat muhtemelen epey hararetle bir tartışmanın ardından Emma bir çanta hazırlamış, Laika'yı da almış ve ortadan kaybolmuştu. Utah'daki yaşamıyla bütün sosyal bağlarını kesmişti. İşinden ayrılıp hesabındaki paranın tamamını çekmişti. iPhone'unu ardında bırakmıştı. Zaten hep yalnız ve son derece zeki bir kadın olduğundan izini ustaca kaybettirmişti. Kitaplarına gömülmüş ve kendini ulaşılmaz, bulunamaz kılmıştı.

Dürüst olayım: Bu detayı ekleyip eklememek konusunda epey bocaladım. Yürek parçalıyor. Kelimelerle anlatılmaz. Açıkçası kimseyi de ilgilendirmez. Ancak Emma'nın çektiği acının boyutunu anlamak için gerekli. Okurların onu yargılamasını istemiyorum.

Emma ve Shawn'ın bir bebekleri vardı.

Adı Shelby'ydi.

Dört aylıktı.

İki temmuz günü Emma ve Shawn, bir aile ziyareti için Denver yolundaydı. Shawn yolcu koltuğunda, Shelby'ye arka taraftaki çocuk koltuğundaydı. Emma telefonuna bakmak için kısacık bir an gözlerini yoldan ayırdığı esnada hemen önünde bir tır şerit değiştirmişti. Emma hızlı tepki verememişti. Saatte yüz on kilometre hızla giderken frene asılmış ve kontrolü kaybetmişti.

Buna rağmen çarpışma mucizevi denecek kadar ufaktı. Çarpma anında Emma'nın hızı epey azalmıştı. Hava yastıkları bile açılmamıştı. Emma'nın kullandığı araçtaki toplam hasar far kaplamalarından birinde çatlak ve ezilmiş ön panelden ibaretti; hafif

trafik kazası olarak değerlendirilecek bir kazaydı. Tır da neredeyse hiç hasar almamıştı.

Emma yaralanmamıştı.

Shawn yaralanmamıştı.

Arka koltuktaki Shelby'ye ânında ölmüştü.

Trafik kazalarında ölüm riski en yüksek olan kesimin bebekler olduğu bilgisi kanıtlanmıştır ancak bu olay, "milyonda bir" gerçekleşebilecek bir şey olarak tanımlanmıştı. Shelby'nin o ufacık kafasının tam da o anda o açıda bulunması, çocuk koltuğunun tam o konumda yer alması, çarpışmanın aracı tam da o şekilde sarsarak Shelby'nin boynundaki yeni yeni gelişen kemiklerin kırılmasına neden olması ancak akıllamaz bir talihsizlik olarak tanımlanabilir.

Ancak Emma, bir matematik öğretmeni olarak bu karmaşık fiziksel denklemi oluşturan tüm değişkenlerin bu sonuçtan sorumlu olduğunu kesin surette anlamalıydı. Birinin bile değişmesi, Shelby'nin hayatta kalmasını sağlayabilirdi. Güneşin gökyüzündeki konumu. Depodaki benzinin ağırlığı. Lastiklerin dişleri. Kaldırımındaki ince toz tabakası.

Emma'nın gözünü yoldan ayırıp telefonuna bakma kararı.

Tam da öyle.

-

Deek, Emma'nın göğsüne bir silah doğrulttu. "Telefonu açayım deme."

Emma elini uzatmışken öylece kalakaldı. Aralarındaki masanın üstünde telefon sessizce vızıldamaya, ahşabın üstünde sertçe titreşmeye devam ediyordu.

Emma'nın ağızı kupkuru oldu.

Zızzzt.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Deek.

Zızzzt.

"Keşke..." Sesi çatallandı. "Keşke başka bir yolu olsaydı."

Emma, boğazında buz gibi bir korkunun yükseldiğini hissetti. Adamın elindeki silahı tanıdı. Howard'ı öldürdüğü, neredeyse onun da canını alacak olan o gümüş rengi Smith & Wesson .38 Special'dı. Hâlâ polisin nezaretinde olması gerekiyordu. Buraya nasıl gelmişti ki?

Zızzzt.

Emma avucunu masanın üstüne bastırdı. Telefonundan birkaç santim uzağa.

"O telefona dokunacak olursan," diye fısıldadı ihtiyar adam gözlerini bile kırpmadan, "seni vururum. Kızlarımın hayatı üzerine yemin ediyorum, Emma."

Zızzzt.

Emma derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı. "Howard'ın beni öldürmesi gerekiyordu, değil mi?"

Deek bir şey söylemedi.

Zızzzt.

"O yüzden o gece rahatlıkla mermilerini *bulamadığını* söyledin."

İhtiyar adamın "yardım etmek" için o kadar süre beklemesinin nedeni de buydu. Ancak katanalı katil Emma'yı bodrumda kısıtıp da ölümü kesin görünürken...

Zızzzt.

"Keşke böyle olmasaydı." Uzun bir nefes aldı. "Lütfen inan bana, Emma. Bunun için ruhumu bile satardım. Sohbetlerimizden çok keyif alıyordum."

"Arkadaşım olduğunu sanmıştım," diye fısıldadı Emma.

"Hâlâ öyleyim."

“Sana güvenmiştim.”

“Hayır. Güvenmedin.” Adam yüzünü buruşturdu. “Sorun da o ya.”

Emma anlamıyordu.

“Beş kelime,” dedi Deek. “O gece sarf etmiştin. Hatırlamıyor musun?”

Emma... hatırlayamıyordu.

“O yüzden buradayım.” Deek boğumlu parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. “Hapse girmeyeceğim, Emma ve hayatımın geri kalanını da paranoya içinde geçirmeyeceğim. Sen o *soktuğumun* beş kelimesini söylemeseydin, hayatta kalanlar olarak kendi yollarımıza gidebilirdik.”

Şimdi hatırlıyordu.

Deek, Howard’a namlusunu doğrultmuşken ve Emma, Jules’un anahtarlarıyla gitmek üzereyken bir ara ondan şüphelendiğini itiraf etmişti. *Bir şekilde Howard’la işbirliği yaptığından şüphelendim.* Bunu söyledikten hemen sonra o beş kelimeyi eklediğinde ihtiyar adamın gözlerine düşen kederli gölgeyi, anlamlandıramadığı o derin sismik kaymayı hatırladı.

Howard’ın söylediği bir şey yüzünden.

Yarım kalmış bir iş.

Kendi ölüm fermanı.

“Haklıydın. Başından beri.” Deek’in yüzünde zalimce bir sırıtış belirirken silahı hâlâ Emma’ya doğrultulmuş hâldeydi. “İçgüdülerine güvenmeliydin.”

“Mesele de o,” dedi Emma. “Güvendim.”

Adam gözlerini kırptırdı.

Bunu beklemiyordu.

Aralarındaki telefonun vızıldaması kesildi, Shawn’ın arama-sı sesli mesaja düştü. Emma’nın kalbi titredi. Sona yaklaştığının farkındaydı. Hem de çok yaklaşmıştı. Katılaştı ve tüm hisleri-

ni bölümlere ayırdı çünkü yapması gereken bir şey daha vardı. Sona kalan önemli bir şey.

Söyle, Em. Kendini düzeltmeye kalkma.

“Deek, sana bir sorum var.”

Sessizlik.

Adam onu dinliyordu.

“Koca dünyada indirilebilecek milyonlarca e-kitap varken ben *her nasılsa* gidip *Cinayet Dağı*’nı okudum. *Tesadüf* bu ya, kitabın yazarı da bu evde büyümüş. Şansa bak, değil mi?”

Deek dikkatle onu izliyordu.

“Akıllara durgunluk verecek bir tesadüf. Düpedüz çılgınca. Hatta rahatsız edici. Böyle bir inandırıcılık sorunu gördüğüm gerilim kitabına bir yıldızı basarım. Lütfen beni yanlış anlama, gayet mümkün tabii. İnsanlara yıldırım çarpar, birkaç kez pi-yango kazanırlar. Hem kızımın başına gelenlerden sonra hayatın ne kadar tesadüfî, beklenmedik ve boktan olabileceğini biliyorum. Polisin de bununla ilgili bir sıkıntısı yok. Seni seviyorlar. Buralarda ünlüsün, öyle ki o tatlı silahını erkenden geri alabilmişsin. Her taşın altına baktılar, sonra da bana üzerinde fazla durmamamı, öyle yaparsam Howard’ın kazanmasına izin vereceğimi söylediler. Ama yine de *tesadüf* işte.”

Deek bir şey söylemedi.

“Gerçek hayatta tesadüfler olabilir. Ama kurguda buna kötü yazılmış denir.”

Adamın gözleri kısıldı.

“Ta ki ben bunun aslında hiç de tesadüf olmadığını idrak edene kadar.” Emma sesini alçalttı. “Çünkü *Cinayet Dağı*’nı şans eseri okumadım, öyle değil mi?”

İhtiyar adam hâlâ bir şey söylemiyordu.

“Hatırlamıyor musun?” Emma öne doğru eğilirken sesi titrek bir fısıltıdan ibaretti. “Howard’ın boktan kitabını bana öneren sendin.”

Uzakta dalgalar kıyıya vuruyor, binlerce ton deniz suyu kumlara çarpıyordu. İleri. Sonra geri.

İleri. Sonra geri.

Deacon Cowl nihayet omuz silkti. Onunla yüzleşilmesine alışkın değildi ama adapte oluyordu. Parmağını tetikten ayırmadan öne doğru eğilerek Emma'nın duruşunu taklit etti. Pişmanlık yalnızca bir rolden ibaretti ve artık izleri çoktan silinerek yerini donuk bir şeytaniliğe bırakmıştı. Yüzünde sarı dişlerini gözler önüne seren bir gülümseme belirdi ve Emma viskiyle kahvenin kokusunu aldı.

“Peki buna rağmen nasıl oldu da sana karşı avantajlı duruma geçtim, Emma?”

Emma ona gülümseyerek karşılık verdi. “Geçmedin.”

Masanın altında kalan –en başından beri orada duran– sol eliyle şok tabancasının sivri uçlarını ihtiyar adamın testislerine dayayarak kırk bin voltluk elektriği serbest bıraktı.

Deek kıvrandı ve büküldü, damarlı gözleri yuvalarından fırladı, sandalyesinde sallanarak sıcak zencefil çayının bir kısmını duvara sıçrattı. Dişlerinin arasından tuhaf, boğuk bir ses çıkardı. Fincanı hemen yanında yere düşüp paramparça oldu.

Emma şok tabancasını elinde döndürerek ayağa kalktı. “Bu şeyi sevmeye başlıyorum.”

Teşekkürler, Jules.

Belki de kadın haklıydı, kırk bin voltun verilebileceği en beter yer gerçekten de testislerdi. Birinci elden görünce o kadar da eğlenceli olmadığı kesindi. Howard, insanı felç eden bir akımla mücadele etmiş olabilirdi ama bu kırılgan ihtiyar çoktan yere yığılmıştı. Emma adamın testislerinin patlamış mısır gibi infilak etmesini umursamıyordu, sadece kalple ilgili bir hasar vermediğini umuyordu. Deacon Cowl ona canlı lazımdı.

Laika fal taşı gibi açılmış gözlerle onu izledi. *Hasiktir, anne.*

Bunu beklemiyordum.

Emma masanın etrafından dolanıp Deek’in silahını aldı. Adam acıyla kıvranarak Emma’nın ayak bileğini kavradı.

“Yok canım.” Emma adamın elini ezdi.

Deek acıyla haykırdı.

“Tuzagına düştüğümü mü sandın? Göt herif, asıl sen benim tuzagıma düştün.” Ağzı kupkuruydu, sözcükler en az düşünceleri

kadar hızlı dökülüyordu ağzından: “Kariyerin bitmişti. Polislerin Teksas’taki o kötü adamı yakalamasına yardım ettin ama bu yirmi yıl önceydi. Ailen seni terk etti, alkoliğin tekisin ve o zamandan beri yayıncına tek bir kitap bile satamadın. Hepsi senin sözlerin.”

Deek yerde inledi.

“Peki ya katilin teki komşuna saldırırsa nasıl olurdu? Sonra da sen kahramanca araya girip onu vursan? Seni eski görkemine kavuşturacak çoksatar şansı. Hem de öyle sıradan bir katil değil. Her sene binlerce cinayet işleniyor, o yüzden de seninki farklı olmalıydı, tıpkı Stockyard Katili’ninki gibi. Neyse ki Howard Grosvenor Kline tanıdığın biriydi. Evlere izinsiz girme geçmişi olan yazar bozuntusu. Yıllar süren alaylardan sonra nihayet onu en son eleştiren kişinin karşısına çıkıyor. Yepyeni bir başlangıç! O kitabı kesin okurdum. Sense Howard’ı yıllardır tanıyordun, çocukluğundan yetişkinliğine her ânına tanık olmuştun. Ne kadar istikrarsız olduğuna, güvensizliklerine ve onu tetikleyen şeylere. Karakterin geçmiş hikâyesi de elindeydi yani. Deacon Cowl, sen tam da bu gerçek suç hikâyesini anlatmak için *doğmuştun*. Ama bir sorun vardı: O gerçek suç henüz işlenmemiştir.”

Adam sızlandı.

Emma tabancayı onun yüzüne doğrulttu.

“Howard’ı beni öldürmesi için cesaretlendirdin, değil mi? Araştırma için? O boktan korku kurgularını gerçek bir şeyler deneyerek geliştirmesi için. Tıpkı yıllar önce onu yanlışlıkla Laura Birch’ün üstüne saldıran gibi. Ama bu sefer onu bilerek manipüle ettin. Çünkü sonrasında onu öldürecektin.”

Emma bir tepki görmek için adamın gözlerine baktı. Korku. Utanç. Suçluluk.

Herhangi bir şey.

“Beni Howard’ın önüne attın. Onun çocukluğunun geçtiği evde tek başına yaşayan yaşlı, intihara meyilli bir kadın. Ne bir tanık var, ne telefon sinyali ne de silah. Mükemmel kurban.”

Ama ben onun canına okudum.

“O esnada da kendini gizliden gizliye bir anda ortaya çıkıp Howard’ın alnına bir kurşun sıkarak ona ihanet edecek olan kahraman komşu rolüne hazırlıyordun.”

Ama ben sana tornavida sapladım.

Hafife alınmanın, etrafına örülmüş şeytani planları param-parça etmenin insanı tatmin eden bir yanı vardı. Senaryosu yazılmış ölümden kurtulmak, müstakbel katili öldürüp müstakbel kahramanı yaralamak. Emma kontrol edilebilecek biri değildi. Tam bir yıkım güllesiydi.

Tüm o paranoyalarının doğruluğu kanıtlanmıştı.

“Howard teslim olduktan sonra çok istesen de onu tanıkların gözü önünde vuramazdın. Meşru müdafaa olmalıydı. Jules’la benim birlikte gitmemiz için o yüzden ısrar ettin.”

Deek hiçbir şey demedi.

Emma sonunda o zeki ihtiyar piçe karşı bir Adam Asmaca oyununu kazanmış gibi hissediyordu. Onu alt etmişti. Adamın övgüye değer bakışını, keskin gözlemlerini alt etmişti. Yine de hakkını teslim etmeliydi.

“Peşime düşmekle akıllılık ettin.” Bir elinde tabancayı, diğerrinde Jules’un şok tabancasını tutuyordu. “Ama yeterince akıllı değilsin.”

Adam yüzünü buruşturarak doğrulup yere oturdu.

“Belki on sene önce Laura Birch kaybolduğunda da böyle hissetmişsindir?” Olaya o açıdan bakmaya çalıştı. “Onlara seni daha detaylı araştırmaları için yalvardığım hâlde polis Howard’ın söyledikleriyle ilgili bana inanmadı. Paranoya yaptığımı söylediler. Howard’ın kazanmasına izin verdiğimi söylediler. Ama herhalde artık bana inanırlar.”

Odanın diğer ucunu, kitaplığa yerleştirilmiş ses kayıt cihazını işaret etti. Sessizce dinliyor, söylenen her sözü kaydediyordu.

“Selam vermek ister misin?”

Deek suratını asarak yere baktı.

“İnan bana, Deek, ben de ikimiz de kendi yolumuza gide-
lim isterdim. Ama ben de tıpkı senin gibi hayatımın geri kalanı
boyunca sürekli omzumun üzerinden arkama bakıp duracak
ve Shawn’ın hayatını tehlikeye atacaktım. İkimizin peşine düşe-
bilirdin, bunu göze alamazdım.” Ayağıyla adamı ittirdi. “Şimdi
yat yere.”

Tabancayı beline tıktırdıktan sonra şok tabancasının ucu-
nu adamın boynuna bastırdı. Boştaki eliyle yağmurluğunun
ceplerini aradı. Deri cüzdanını, anahtarlarını buldu.

“Bunlara ihtiyacın olmayacak.”

Sonra kablo bağları. Koli bandı.

“Benim için mi? Zahmet etmeseydin.”

Mavi ameliyat eldivenleri.

Emma ıslık çaldı. “Korkutucu.”

İhtiyar adamın en derin cebinde küçük bir cam şişe buldu.
Tentür müydü? Etiketdeki küçücük yazıları okumak zordu. Bi-
raz zamanını aldı, gözleri bir türlü odaklanamadı. Bir sürü kim-
yasal ismin arasında birini tanıdı.

Propofol.

Deek’in aylar önce oynadıkları ilk Adam Asmaca oyunun-
daki kelimesi. Döngü tamamlanıyordu.

“Demek öyle, ha?” Emma küçük şişeyi salladı. “Buraya beni
zehirlemeye geldin. Hem de Stockyard Katili’nin formülüyle.”

Deek nihayet konuştu. Sesi kuru bir gaklamadan ibaretti.

“Zehirledim bile.”

Dünya ayaklarının altından çekilir gibi oldu. Ağzı kupkuruydu. Şişeyi masanın kenarına bırakmak istedi ama becermedi.

Deek izledi.

Emma söylenecek, ona çıkışacak bir söz aradı çünkü bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Şıngının ucunu hissedirdi. Hem adamın ona dokunacak kadar *yakınına* girmesine izin vermemişti. Ses kayıt cihazı her şeyi kaydederken o tehlikeli adamı yirmi dakika boyunca ağır ağır tuzağına çekmişti. Ellerini izlemiş, soluklarını incelemişti. Gümüş rengi iki ucu her an saldırmaya hazır hâldeki şok tabancasını masanın hemen altında, kasıklarının birkaç santim ötesinde gizlemişti.

Ancak şu an onu saran uyuşukluğu, sersemliği inkâr edemezdi. Sanki bir anda rahatsız edici raddede sarhoş olmuştu.

Başından beri seni izliyordum, diye hırlamak istedi.

Nasıl yaptın bunu?

Sesi zayıf çıktı. Çocuksu, hatta hırçın: "Sana inanmıyorum."

Deek cevap vermedi.

"Sana inanmıyorum dedim."

Adam sırtıttı.

"Bir şey söylesene."

Söylemesine gerek yoktu.

Ancak artık kendini tekrar bir araya getiren, tamamen dirseklerden, dizlerden ve çatırdayan eklemlerden oluşan ihtiyar bir kemik yığını gibi ağır ağır ayağa kalkıyordu. Emma, adamın boğazındaki Frankenstein dikişlerini ve tornavidanın şah damarını bir santimetreden kısa bir mesafeyle ıskaladığı yerdeki pembe yara izini gördü. Adam ayağa kalkarken gözleri Emma'nın üzerindeydi; serinkanlılıkla, sakın ve soğuk bir zekâ parıltısıyla izliyordu. Emma o gözlerin penceresinden onu izlediğini hissetti. Sahilde. Hayatının her detayını biliyordu. Shawn'ı biliyordu. Shelby'yi. İnzivaya çekilişini. Kendi kendini mahvedişini. Kitaplara sığmışım, gizliden gizliye içtiği sigaraları, dokuz yüz kalori diyetini, zencefil çayın-

İçine sızan bir korkuyla aniden idrak etti: *Çayım.*

Zencefil çayıma zehir kattı.

Holy Family'de neredeyse iki hafta yatmıştı. Deek geceleri dilediğince Kline evine sızıp Emma'nın çay poşetlerini, şişe sularını, hatta kremasıyla şekerini zehirleyebilirdi. Tam olarak nasıl yaptığı önemli değildi.

Dönüp fincanına baktı.

Boştu. Birkaç dakika önce bitirmişti.

"Üzgünüm," dedi ihtiyar. "Canın yanmayacak."

Adamın boyu bir elliden biraz uzundu ama Emma kendini daha küçük hissediyordu. Sanki Emma düşüncelerinin bulanıklaştığını hissederek büzüldükçe adam büyüyordu. Kalbi yavaşlamıştı. Kasları ağırlaşmış uyuşuyor, sızlamaya başlıyordu.

O soğuk gözler, Emma'nın bayılışını izledi.

-

Bu son bölümü yazmaktan hiç hoşlanmıyorum. Hikâye sona ermeliydi. Canavar ölmüştü. Ama nihayetinde Emma Carpenter da trajik bir biçimde ha-

yatını kaybetti. Howard Grosvenor Kline'in o geceki nam salmış kanlı saldırısında değil.

Ondan iki hafta sonra.

Holy Family'den taburcu olmasının üzerinden çok kısa bir süre geçmişken.

Bu dikkatleri üzerine çeken genç kadının Howard'la var gücüyle mücadele edip üstüne bir de yakın mesafeden yediği kurşundan kurtulması fakat nihayetinde birkaç hafta sonra kendi şeytanlarına yeni düşmesi çok üzücü. Emma doğaçlama yapmış ve şartlara uyum sağlamıştı. Katilinin çocukluğunun geçtiği evin planını ona karşı kullanmıştı. Çalıntı bir araçla kaçma fırsatını güç bela yakalamış olduğu hâlde Strand Sahili'nin birkaç kilometre ötede güvenli ışıklarına gitmek yerine kenara çekip paketinden bir şok tabancası çıkarmayı ve çok sevdiği golden retriever'ını kurtarmak için yeniden tehlikenin içine dalmayı tercih etmişti.

Belki de mesele buydu.

Köpeğinin hayatı için savaşmıştı. Adını bile bilmediği bir FedEx çalışanının ve kapıdaki o iki Strand Sahili polislerinin hayatı için savaşmıştı. Ben oturma odasının zemininde kan kaybindan bilincimi yitirmiş hâlde yatarken benim hayatımı kurtarmak için de savaşmıştı. Howard'ın o gece samuraylara özgü korkunç seppuku töreninin hangi aşamalarını üzerinde denemeyi planladığını bilmek imkânsız. Üstelik elimi yüreğime koyup düşündüğümde bugün hayatta olup bu kitabı yazabiliyorsam bunun tamamen Emma'nın o gece yaptıkları sayesinde olduğuna içtenlikle inanıyorum. Keşke ona teşekkür edebilseydim.

Ama geride kurtarılacak kimse kalmayınca ve Emma, Strand'in puslu yalnızlığında kendi başına kalınca ocak ayının on ikinci günü olanlar oldu.

Emma Carpenter kendi canına kıydı.

—

Emma parmaklarını boğazma daldırdı. Öğürme refleksi onu telaşlandıracak kadar geç geldi. Ama nihayet yüzünü buruşturdu, gözleri sulandı ve sütlü kahverengiye çalan bir sıvı tükürdü. Çay, krema ve mide asidi.

“İşe yaramaz,” dedi Deek. “Çoktan sinir sistemine karıştı.”

Emma öksürdü, tükürdü.

“Emma. Uğraşmayı bırak...”

Genç kadın başını iki yana sallarken boğazı yanıyordu. Midesi boştu. Kendini arındırabildiği kadar arındırdı. Ancak Lai-ka'nın zehirli tabletlerinin aksine Emma çoktan öldürücü dozu özümsemişti zira sıvılar kan akışına katı gıdalardan çok daha hızlı karışırdı.

“Artık çok geç.”

Ona aldırmadı. Ev sallanıyordu. Emma iki büklüm oldu.

“Otur hadi. Neredeyse bitti.” Adamın kemikli ellerini omzunda hissetti. Teksas'taki o dengesiz anestezi uzmanı felç olmuş kurbanlarına akla hayale gelmeyecek şeyler yapmış olabilirdi fakat Deacon Cowl daha nazik biriydi. “Şunu bilmeni isterim ki Howard konusunda yanıldın...”

Emma geri çekildi. Adama bakmayı reddetti.

“O masum birinin canını alma fikrine bile tahammül edemezdi. Ama ben ona mükemmel bir anlaşma sundum: *Kendi canını almanın eşiğinde bir kadın. Zaten ölecektin. Hayatın ya heba olacaktı ya da olmayacaktı.*”

Emma tiksintiyle ürperdi. Adamın sözlerinin soğukluğu, onları söyleyişi.

“Haftalardır seni izliyordu. Sen onun o boktan kitabını okumadan çok daha önce. Dalgakıranın oraya park ettiği arabasında yatıp kalkıyor, büyük eve de elini kolunu sallaya sallaya girip çıkıyordu. Hatta sanırım birkaç gece de eski odasında uyudu. Hiç tekinsizlik falan hissetmedin mi? Laika tuhaf davranmadı mı? Muhtemelen hayalet bir ev arkadaşı gibi dolaşan Howard’ın kokusu yüzündendi.”

Yatak odası. O berbat elektronik sigara ve ter kokusu. Kendi kendine çekilen sifon. Hepsi.

“Ayrıca sana tutulmaya başlamıştı. Laura Birch olayını sil baştan yaşar gibi.”

Hırşşş hırrrrş.

Bilincini yavaş yavaş yitirirken bile tiksintiyle ürperdi.

“Senin etrafında yaşamak hoşuna gitmeye başlamıştı galiba. Bir kadınla yakın mesafede bulunmak. Bence köpeğine bu kadar sinirlenmesinin nedeni de buydu: Senin ona gösterdiğin ilgiyi kıskandı. Fakat sen her gün kendini boğmaya daha çok yaklaşıp da Howard bir türlü işini bitirmeye yanaşmadı. Her ne kadar o tür şeyler yazmaktan hoşlansa da kendisi tam anlamıyla bir canavar sayılmazdı. O sadece sosyal becerileri olmayan, ünlü olmak ve onaylanmak isteyen ama belki de en çok bir kız arkadaşı olmasını arzulayan yalnız, kıskanç bir çocuktu.”

Emma yeni bir şey hissetti. Gücünü apaçık hissettiren bir anlayış sancısı.

“Sonunda da bana fikrini değiştirdiğini, seni öldürmeyeceğini söyledi. Bu da benim için bir sorundu elbette. Onun senden *nefret etmesine* ihtiyacım vardı. Nasıl olursa olsun.”

Emma adamın yüzündeki kasların hareketini kulağının arkasında hissedebiliyordu.

Kırış kırış bir sırıtış.

“Ben de işleri karıştırdım. Sana onun son boktan eseri *Cinayet Dağı*’nı önerdim. Sırf seni kitap hakkında konuşturabilmek için.”

Howard’la internet üzerinden yaptıkları konuşma hâlâ zihninde yankılanıyordu. Sözlerindeki o ihanete uğramışlık hissi. Milyonlarca insan arasındaki bir yabancıydı sonuçta, onun eleştirisi canını neden bu kadar yakmıştı ki? Artık Howard için hiç de bir yabancı olmadığını anlıyordu. Adam onu izliyordu. Üstelik belki de yan odasından. Penceresine çarpan kuşun türünü görecektir ve konuşmalarına gizli, ürkütücü bir ipucu gibi ekleyecek kadar yakından.

Bir daha söylemeyeceğim.

Tamam.

“Katilinin pıllını pırtını toplayıp kasabadan ayrılmak üzere olduğundan bihaberdin,” diye fısıldadı Deek. “Ta ki sen Amazon’da kendi idam fermanını yazana kadar.”

—

Emma’nın kaderi bir anlamda kaçınılmazdı.

Strand’de inzivaya çekilmişti. İşini, kocasını ve hayatını geride bırakmıştı. Deniz kıyısı aslında bir ruhsal yenilenme yeri olabilir. Şahsen ben de *Sessiz Çığlıklar*’ın başarısı bana Dallas’ın keşmekeşinden kaçma imkânı bahşedince aynı sebeple Strand Sahili’ne taşınmıştım. İki kız kızlarımın cennet gibi bir sahil kasabasında büyümesi, karımın kendi ikinci şansını bulması için. Bense kendimi geliştirmeye odaklanabilecektim. Ama üzücü gerçek şu ki, Emma buraya iyileşmeye gelmemişti.

Yok olmaya gelmişti.

Her geçen gün onu yükselip alçalan gri dalgaların altında yok olmaya daha da yaklaşıyordu. Bu

korkunç yola Howard'ın saldırısından aylar önce girmişti. Yani ölümü ne Howard yüzünden oldu ne de ona rağmen. Tek pişmanlığım, onunla önceden konuşamamış olmam.

Bunu o kadar, o kadar çok isterdim ki.

Sadece sıradan bir sohbet. Ya da beyaz tahtada bir tur daha Adam Asmaca. Ya da birbirimize hep söz verip durduğumuz şu yüz yüze zencefil çayı içme meselesi (zencefil çayına bayılırdı). Bunları yazarken uygulanmadan edemiyorum. Ben içten içe kusurları olan yalnız bir adamım. Öyle kolay kolay arkadaşlık kuramam. Emma da benim gibiydi ama bu sıradışı kadınla son bir kez konuşabilmek için her şeyimi verirdim.

Hayatımı borçlu olduğum sevgili arkadaşım.

Emma, benimle konuşabilsen ne derdin?

—

“Siktir git.”

Emma şok tabancasını Deek'in göğsüne dayayarak sinir uçlarını kızartacak yeni bir dalga göndermek istedi ancak adam silahı elinden söküp aldı. Diğer eliyle Emma'nın kolunu şaşırtıcı bir güçle tutup kıpırdamasına engel oldu. Emma çaresizliğinin gitgide yükselişini hissetti, hayvani bir panik duydu. Kaçması gerekiyordu.

“Kes şunu,” diye fısıldadı adam. “Bu benim için de çok zor.”

Emma diğer elini yumruk yapıp savurdu. Adamın omzundan seken yarım yamalak bir yumruk. Deek doğru düzgün tepki bile vermedi.

Kurtul.

Emma, adamın tutuşuna karşı mücadele etti, yere düşerek dizini parkeye çarptı. Deek'e bir kez daha vurmayı denedi ama bu kez büsbütün ıskaladı. Kolu sanki hamurdan yapılmıştı.

“Emma. Dur lütfen.”

Kurtul.

Dönerek serbest kaldı.

“Emma...”

Kadın yerdeydi, dirsekleri morarmıştı, kıyıya vurmuş beceriksiz bir deniz hayvanı gibi tekmeler savurarak kurtulmaya çalışıyordu. Sırtüstü yuvarlandı. Ellерinde belinden çekip çıkardığı bir nesne vardı. İhtiyar adamın çoktan unuttuğuna emin olduğu bir şey.

Silahı.

Şimdi adamın alnına doğrultulmuştu.

Deek'in yüzünde beliren şaşkınlığı gördü. Kısacık bir an. Sonra o buz gibi yargılayıcı ifade geri döndü. Bir silahın namlusuyla yüz yüzeyken bile sesi doğru düzgün titremedi. “Yine de öleceksin.”

“Evet.” Emma sırtıtmayı başardı. Tetiği çekerken yanakları kauçuğa dönmüş, dili ağırlaşmış ve ağzının içinde yabancı bir şey gibi gelmeye başlamıştı.

“Ama önce sen.”

—

Horoz yerine oturdu.

Boş bir *klik* sesi.

“Bu bir cinayet değil,” dedi Deek. “İntihar.”

İnanamamanın dehşeti doldurdu Emma'nın içini. Yine de tetiği çekmeye devam etti. Silindir dönüp dururken boş boş ateş ediyordu –*klik, klik, klik*– ama adam uzanıp silahı zorla elinden aldı. Emma doğru düzgün tutamıyordu bile. Parmakları iyice zayıflamıştı.

“Çok üzgünüm, Emma.”

Deek, lambanın ışığında sanki çizik olup olmadığını kontrol etmiş gibi tabancasını inceledi. Sonra yeniden yağmurluğu-

nun cebine tıktırdı. Boş silahın amacına hizmet etmiş olmasından memnun görünüyordu. *Caydırıcı*, diye düşündü Emma uyuşuk bir hâlde. *İlaç etkisini gösterirken debelenirsem diye...*

“Bırak kendini. Ben seni beklerim.”

Kapa çeneni, demek istedi Emma ama konuşamadı.

“Hem Laika’ya zarar vermeyeceğim.” Hayvanın kulaklarını kaşıdı. “Çok tatlı bir kız o. Tarihteki ilk köpek kozmonotun adını verdin, değil mi? 1957. Çok güzel bir isim.”

Elbette tam tarihi bilecekti.

“Her şeyi ben halledeceğim.” İhtiyar adam iyice ona doğru eğildi. “Tamam mı? Birkaç gün sonra ölümünü intihar olarak kayda geçirecekler, ben de Laika’yı alıp Salt Lake City’ye götüreceğim. Shawn’ı bulacağım. Bir kahraman olduğunu kocana yüz yüze söyleyeceğim. Hayatımı kurtardığını. İkisine de zarar vermeyeceğim, söz. Bana güvenememeni anlıyorum ama sözüm söz. Arkadaşın olarak.”

Karşısındaki rezil bahçe cücesinin onların yemek odasında oturmuş kocasını teselli ettiğini düşününce midesi bulandı.

“Ölmek istedin, Emma. O yüzden buradayız.”

Hayır.

“Açıkçası bebeğimi öldürmüş olsam ben de ölmek isterdim.”

Hayır, hayır, hayır...

Ev batmakta olan bir gemi gibi sarsılıyordu ve Emma sabit durabilmek için zemine tutundu. Dışarıdaki dalgalar muşambanın ardından sağır edici bir gürültü saçıyor, o gürültülü koro zihnini dolduruyordu. Denizin saf gücü. Zaman pıhtılaşmıştı sanki. Çığlık atmaya çalıştı ama ciğerleri pelte gibiydi.

“Üzerinde çalıştığım kitabın adı *Cinayet Sahili*.” Deekraftan Emma’nın ses kayıt cihazını alıp inceledi. “Hayal gücünden yoksun bir ad ama Howard’ın o boktan kitapları artık viral oldu ve yayıncım da buna uyum sağlamak istiyor. Açıkçası ben sadece yeniden çalıştığım için mutluyum.”

Ses kayıt cihazını cebine atarken hüznle gülümsedi.

“Tahmin bile edemeyeceğin kadar çok.”

Odada oradan oraya ışınlanıyor gibiydi.

Emma sersemlikle gözlerini kırptırırken insan gölgesini takip edebilmek için debeleniyordu. Önce... Adam mavi ameliyat eldivenlerini takarken ona bakıyordu: “Kitabımda Howard’ı korkutucu yazmaya çalışacağım. Daha şeytani, soğuk, hesapçı. Katanalı bir Michael Myers gibi. Paçayı sıyrabileceğim her detayı... Bilirsin, polisteki ifadenle çelişmesin diye.”

Sonra... Masanın üstündeki bardakları yeniden diziyordu. “Mecburum.”

Şimdi... Kâğıt havluyla yere dökülen çayı temizliyordu. “Gerçek Howard’ın tam bir *mal* olduğunu sen de en az benim kadar biliyorsun. Aletini fermuarına sıkıştırmadan işeyemezdi bile.”

Emma anlamıştı: *Olay yerini hazırlıyor.*

Aşırı dozla intihar.

“Büyük sır da bu,” diye homurdandı adam temizlemeye devam ederken. “Gerçek yaşamda katillerin çoğu ölümüne sıkıcıdır. Biriyle hapis hanedeki camın ardından röportaj yapmaya kalksan beş dakikadan sonra söyledikleri hiçbir şeyi umursamayacağına bahse girerim. Hiçbiri de zeki değildir. Onlar bizim en alt, en düşük seviyemizdir; hislerini kontrol edemeyen sapıklar, sosyopatlar ya da yatak ıslatanlar. Stockyard Katili gibi gerçek canavarlar mı? Milyonda bir çıkar.”

Bıçaklar, diye hatırladı Emma belli belirsiz.

Bıçaklık.

Arkasındaydı.

Bedenini yukarı doğru kaldırarak mutfak tezgâhına ulaşmaya çalıştı. Uzattığı eli yüzünden bir buçuk kilometre uzaktaydı sanki. Yere düşürene kadar bıçaklığa vurdu. Bıçaklar zemine yayıldı.

Deek odanın öbür ucundan başını kaldırıp baktı, sonra kaşlarını çattı. Bu kez Emma'nın bilgisayarına ışınlanmıştı. "Hadi ama, Emma. Daha yeni temizledim, biliyorsun."

Emma uyuşmuş parmaklarıyla en yakınındaki bıçağı kavradı. Titreyen elini bıçak ihtiyar adama bakacak şekilde doğrulttu. Hele bir ona dokunmaya kalksın, onu lime lime edecekti. Fakat Deek'in ona dokunmasına gerek yoktu ve bunu kendisi de biliyordu. Yapması gereken tek şey kadının ölmesini beklemektir.

Bakışlarını tekrar Emma'nın bilgisayarına çevirdi. Mavi ameliyat eldivenleriyle bir şeyler yazıyordu.

İntihar notu.

"Endişelenme," dedi adam. "Saygın bir şey yazacağım."

Deacon Cowl her şeyi düşünmüştü. Emma o gece kötü adamı öldürüp hayatta kalınca hikâyeyi biraz değiştirmiş olabilirdi ama yazarın acımasız ve pratik bir zekâsı vardı. Howard bununla ilgili bir şeyler söyleyip durmayı seviyordu.

Aptalca bir laf.

Emma şu an hatırlayamıyordu.

Ayrıca o çok değerli beyin gücünü bununla heba etmek de istemiyordu. Çünkü yapabileceği son bir şey kalmıştı. Bıçağın tırtıklı ucunu kolunun ön kısmına götürüp kesti. Teni ikiye ayrıldı ve koyu, katran gibi bir kan sızdı. Emma dehşet içinde bunu bile hissetmediğini fark etti.

Her seferinde bir harf yazdı. Deek odanın öbür ucunda sahte bir mesaj yazarken Emma da kendine ait, daha içten bir mesaj yazıyordu. Kapanmakta olan bilincinden hızlı hareket etmeye çalışırken harfleri sarsak ve çocuksuydu ama adli tıp uzmanının onları bulacağını biliyordu.

Uzaktan sürdürdükleri arkadaşlıkları hep elle yazılmış mesajlarla yürümüştü, öyle değil mi? Bir tane de yolluk bırakıyordu işte.

BENİ DEEK ÖLDÜRDÜ

Bıçağı elinden bıraktı ve sırtüstü yığıldı.

İyi eğlenceler, diye düşündü masanın üstünü titizlikle parmak izlerinden arındırmaya çalışan Deek için. Bu kadar zahmete girdin ama yine de yakalanacaksın.

Emma kendi kafasının içinde yuvarlanıyordu. Uykuya dalmaktan tamamen farklı, rahatsız edici bir histi bu. Beynindeki hücrelerin teker teker sararıp solduğunu, küçük, mavi kuruüzümler gibi büzüştüğünü hissediyordu. Karanlık galip gelmeden önce son bir şey düşündü. Ruhunu baştan başa sızlatan yakıcı bir kalp ağrısı.

Shawn'ın sesli mesajı.

Onu asla dinleyemeyecekti.

T-Mobile ID 20775392

12/01/24 20:02:15

Sesli Mesaj

Selam Em. Benim. Ben.. (DUYULMUYOR) o yüzden polisten yeni numaranı aldım. Senin ta Washington'da olduğunu ve geçen hafta birtakım kötü hadiseler yaşandığını söylediler. Telefonda anlatamazlarmış. Ben sadece... Tanrı'dan iyi olmanı diliyorum. Seni özledim. Her neredeysen. Lütfen beni ara ya da mesaj falan at. Seni çok seviyorum. Hoşça kal.

Bekle.

Benim, şey... Söylemek istediğim bir şey daha var. Daha önce de söylemiştim, biliyorum ama tekrar söyleyeceğim. Şu an çatıda, eskiden yıldızları izlediğimiz yerde oturuyorum ve ben... Bu akşam içimde kötü bir his var. Özellikle de şu an kötü durumda olduğundan endişeleniyorum ve belki de korkunç bir şey yapmadan önce bunu duymaya ihtiyacın vardır.

Dinle beni. Kızımızın başına gelenler *senin suçun değil*.

Seni çok seviyorum, Em.

Lütfen eve dön.

Bir arabanın içindeydi.

Motorun uğultusu. Süspansiyonun gıcırtısı.

Simsiyah bir sahil şeridinde, evinden çok uzaklardaki soğuk ve nemli bir yerde ilerliyordu. Farlar açık değildi. Sürücü yolunu ay ışığıyla buluyordu herhalde. Nokta nokta yıldızlar, kum ve köpüklü dalgalar görünüyordu dışarıda. Arka koltuğa tıktırılmıştı. Emniyet kemeri onu dik tutuyordu.

Yanında bir adam oturuyordu.

Howard.

Emma'nın göğsü korkuyla yükseldi ama o da yolcuydu sadece. O da emniyet kemeriyle dik duruyordu. Boynu ona bakacak şekilde çevrilmişti –kemikleri eklemlerinin kütlemesine neden olacak kadar zorlanmıştı– ve Emma adamın nefesinde elektronik sigara, Mtn Dew ve yeni, topraksı bir koku alıyordu. Çürüme.

Daha fazla nefrete, can yakacak sözlere hazırladı kendini. *Sen hiçbir şey yaratamazsın, Emma. Hayatın boyunca yarattığın tek şey vardı, onu da öldürdün...*

Ama beklediği sözler gelmedi.

Howard kucağında bir avuç parlak çelik tutuyordu. Katanasının parçaları. Uysal bakışlarını önce kırılmış oyuncağına, ardından tekrar Emma'ya çevirdi. "Özür dilerim," dedi.

Emma konuşamadı. Ağzı kupkuruydu.

Yalnız değillerdi. Emma arkalarındaki koltukta Jules Phelps'in yüzünü ellerine gömmüş sessizce oturduğunu fark etti. Bir de adını hatırlayamadığı bir adam vardı. Adamın gözleri ve burnu kesilmişti. Ellerinin kesildiği noktada bilekleri parlıyordu.

Emma gözlerini kapadı.

Jip karanlık sahilde ilerlemeye devam etti.

Howard'm görüntüsü ona doğru eğildi, kemikleri çatırdıyordu. Artık o kadar yakınındaydı ki sakalı Emma'nın yanaklarını gıcıkliyordu. "Tam doz almadın. Bir kısmını kustun." Ön tarafa, şoföre baktı. Sonra Emma'nın kulağına fısıldadı. "Hâlâ başarabilirsin, Emma. Tabii yeterince istiyorsan."

Emma onu duymazdan geldi. Howard'a yeterince maruz kalmıştı. Sonsuzluğa doğru ilerleyen bir yığın cesetle aynı arabadaydı ve elbette yanında istediği tek insan burada değildi. Shawn binlerce kilometre uzaktaydı.

Emma çatlaman sesiyle şoföre seslendi. "Hey."

Deek dikiz aynasından ona baktı.

"O intihar notuna bir şey ekleyebilir misin?" diye sordu konuşurken sersemlikle gevelememeye çalışarak. "Shawn'a bir mesaj. Ben... Onun bana en çok ihtiyaç duyduğu dönemde ortadan kayboldum. Shelby öldükten sonra nasıl yas tutulacağını bilemedim. O yüzden de kaçtım. Onunla birlikte kalıp o hisleri duymaktan korktum ve bu bir bahane değil. Shawn'ın bilmesini istiyorum ki..."

Kelimeler boğazma dizildi. Yüzü uyuşmuş olsa da gözyaşlarının geldiğini hissedebiliyordu.

"Sadece üzgün olduğumu bilmesini istiyorum."

Sessizlik. Kumluk bir yokuşta süspansiyon yaylandı.

Deek başıyla onayladı.

Önüne, karanlık ufka baktı, sonra tekrar dikiz aynasından Emma'ya döndü. "Olmaz," dedi sonunda. "Benim yazdığım daha çok hoşuma gidiyor."

-

İşte oradaydı.

Yeşil Osprey sırt çantası taşlı yolun ortasında duruyordu. Emma çantanın tekrar doldurulduğunu görebiliyordu, en az otuz otuz beş kilo taşla şişmişti. Deacon Cowl, işini sağlama almak için çantayı Emma'nın yaptığından çok daha ağır hâle getirmişti.

Belki de onun versiyonu *gerçekten de* daha iyiydi.

Emma, adamın kırış kırış ellerinin bedenini tutup onu jipten dışarı çıkardığını, taşların üzerine bıraktığını belli belirsiz fark etti. Adanın en kuzey ucundaki kayalardan oluşan setin yüz metre kadar uzağındalardı. Deek'in arabayı güvenle sürebileceği yere kadar gelmişlerdi. Gökyüzü bulutsuz, engin ve yıldızlarla dolu bir boşluktu. Emma galaksileri görebiliyordu. Shawn'a kafaları güzel ve kendi çatılarında kıkırdarlarken takımyıldızları gösterişini hatırladı. *İşte hemen oradaki o büyük küme Kuğu takımyıldızı.*

Şuradaki Yılan.

Şuradaki da Yay.

Deek şimdi ağır sırt çantasını omuzlarına geçiriyordu –önce sağ kol, ardından da sol– ve ardından tokalarını sıkıca bağladı. Emma direnemeyecek kadar zayıftı. Kasları hamur gibiydi. Başını bile dik tutamıyordu. Deek onun ayakkabılarını teker teker çıkarıp bir kayanın üstüne, telefonuyla alyansının yanına koydu. Hoş bir ayrıntıydı.

"Neredeyse unutuyordum."

Hemen yanına Emma'nın gümüş madalyonunu koydu. Kapağı açılmış, daha altı saatlik bile olmayan, kırmızı yanaklı ve esneyen Shelby Lynce Carpenter'in resmi ortaya çıkmıştı.

“Yarın kızlarımı arayacağım konusunda yalan söyledim.” Deek iç geçirdi. “Üzgünüm ama hiç anlamı yok. Kızlar on dört yaşındayken annelerinin elmacıkkemiğini kırdım. Ne ona vurduğumu hatırlıyorum ne de nedenini. Tek hatırladığım ondan çılgınlar gibi özür dilediğim, onu acile götürmeye çalıştığım. Ama Alexis’in anahtarlarımı sakladığını fark edemeyecek kadar sarhoştum. Sonra Annie beni dışarıda bıraktı. Bir hayvan gibi. Ambulans gelirken araç yoluna oturup ağladım. Hayatımın en berbat düşüşlerinden biriydi, yaptığım en büyük hata. Aradan on yıl geçtikten sonra yapılacak bir telefon görüşmesi bunu değiştirmez. Onlar beni hiçbir zaman bağışlamayacak ve ben bunu çoktan kabullendim.” Başını eğip Emma’ya baktı. “Eminim beni anla-”

Durdu.

Sonra kaşlarını çattı. Emma’nın kolunu sertçe kaldırdı ve başparmağıyla kurumakta olan kanı silerek kadının yazdığı harfleri ortaya çıkardı. Tenine kazıdığı mesajı.

Emma hırıldayarak, “Sürpriz, pislik herif,” dedi.

Adam yazıyı inceledi.

Sonra Emma’nın bileğini bıraktı. “Fark etmez. Balıklara yem olacaksın.”

Emma, karşısındaki adama anestezi ilacının hafıflettiği yepyeni bir nefret hissetti. Dikkatle hazırlanmış karışımın artık onu aşırı dozdan öldürmek niyetiyle verilmediğini biliyordu. Yalnızca onu hareket edemez hâle getirmek, çaresiz bırakmak ve suyun altındayken o ağır sırt çantasından kurtulmasını imkânsız kılmak istemişti. Stockyard Katili’ne yeni bir yaklaşım. Ne de olsa Deacon Cowl, hayatını seri katilleri inceleyerek kazanıyordu.

Emma’nın cesedinden kalanlar kıyıya vurduğunda –haftalar, aylar sonra, hatta belki de hiç– tanınmaz durumda olacaktı. Aynalarda hayalini gördüğü o kil suratlı hayaletlere dönecekti;

gözleri ve burnu yenmiş, teni vıcık vıcık bir griye dönmüş olacaktı. Koluna kazıdığı mesaj silinecekti. Sisteminde hiçbir kimyasalın izi kalmayacaktı. Adam her şeyi planlamıştı.

Onu Adam Asmaca'da perişan eden, Emma'nın adını o söylemeden çok önce bilen o kurnaz ve keskin zekâ.

Adam onu doğrulttu. Yıldızların altında göz gözelerdi.

"Bu gece ilk taslağımı bitiriyorum." Emma'yı alnından öptü. Kadın onun zımpara gibi dudaklarını neredeyse hiç hissetmedi. Göğes odaklandı.

Orion.

Boğa.

Mensa.

"Keşke sonu senin için farklı bitseydi."

Emma panik ya da korku hissedemeyecek kadar uyuşmuştu. Zaten o noktayı çoktan geçmişti. Geriye yalnızca göğsünü ıslak çimento gibi dolduran bir keder, ardında bıraktıkları için duyduğu kalp sızısı kalmıştı.

Bir de şu var. Bak, şuradaki yıldız kümesini gördün mü? Benim en sevdiğim o, Andromeda Galaksi-

İhtiyar adamın onu dalgakıranın ucundan nasıl bıraktığından emin değildi. Belki arkadan itmişti. Belki de bir çöp gibi atıvermişti. Tek bildiği kendini birden ağırlıksız hissettiği, soğuk havanın kulaklarında uğuldadığıydı. Sonra kabuklu deniz hayvanlarıyla süslenmiş bir kayaya çarptı. Sonra bir diğerine ve derken bez bebek gibi yüzüstü dönüp taklalar atmaya başladı, kolları bacakları savrularak düştü ve sonunda her yanından buz gibi bir siyahlık tarafından sarılınca artık suyun altında olduğunu idrak etti.

Bir anda.

Amma da hızlı olmuştu.

Tam bir nefes almaya bile zaman bulamamıştı. Şimdiyse batıyordu. Ağır çantası yüzünü yukarı döndürdü ve kendisi karan-

lıgın içinde gitgide daha derinlere sürüklenirken suyun ardında yıldızların silinişini izledi. Parmakları uyuşmuştu, dondurucu deniz suyunun içinde cansızdı. Sırt çantasının kayışlarını çekiştirdi ama çok sıkı bağlanmışlardı. Tırnakları büküldü. Oksijeni tükeniyordu.

Artık anlıyordu: Ona musallat olan, okyanusta boğulup durduğu o kâbus gerçektir. Başından beri gerçektir. Geri kalan *her şey* rüyaydı. Korkunç bir şekilde nihayet, başından beri yazgılı olduğu o soğuk, karanlık yerde uyanmıştı.

Ciğerlerinde hiç hava kalmamış olsa da durumun adaletsizliği karşısında çığlık atmak istedi. Çok mücadele etmişti. O kadar çok mücadele etmişti ki.

Debelendi, çırpındı, tekmeler savurdu.

Hiçbir şey değişmedi. Hâlâ batıyordu.

Ama yine de... çekiştirdi, *çekiştirdi*, sırt çantasının kayışlarından birini söktü. Çat diye açıldı –*evet!*– ve Emma sol omzunu çantadan kurtardı.

Yarı yarıya serbest kalmıştı ama henüz tam anlamıyla kurtulmamıştı. Asıl sorun sağ omzuydu; plastik toka koltuk altına sıkışmıştı. Erişemiyordu. Göremeyeceği kadar karanlıktı. Artık yüzeyin çok altındaydı, Pasifik mezarlığında bir yerlerdeydi. Yıldızların ışığı iyiden iyiye silinirken sırt çantası onu daha da derinlere çekiyordu.

Denedi. Başaramadı.

Yok oluyordu.

Yukarıda yıldızlar tamamen görünmez olmuştu artık. Onlar bile günün birinde ölecekti.

Emma'nın ağzı ve sinüsleri tuzlu suyla dolmuştu ama her nasılsa kauçuk dumanının keskin kokusunu alıyordu. Yanık fren balatalarının. Siyah su aralandı ve alev alev güneş ışığı gözlerini yaktı. Sağına savrulduğunu, araba kayarken bir elini anlık bir içgüdüyle korumak ister gibi Shelby'nin arka koltuktaki bebek koltuğu-

na doğru uzattığını hatırlıyordu ve bu ufacık refleksin o korkunç denkleme bir değişken daha eklediğinin tamamen farkındaydı.

Telefonu ekranı yukarı bakacak şekilde yere düşmüştü. Outlook uygulaması açıktı.

Emniyet kemeri boğazını sıkıyordu.

Çarpışmadan sonraki o olağanüstü sessizlikte Shaw onun omzunu tuttu. “Hasiktir. Neredeyse gidiyorduk.”

Haklıydı da. Ölümcül bir çarpışma gibi görünse de ufak bir darbeden ibaret kalmıştı. Hafif kaza bile sayılmazdı. Emma şimdi o muğlaklıkta Shelby’nin sesini duymayı, sert bir sarsıntıyla uykudan uyandığı için ağlamaya başlamasını bekliyordu. Ama arka koltuktan ses çıkmadı. Hiçbir ses.

Hava çekilir gibi oldu.

“Shelby?”

Emma’nın sözcükleri bakırımsı kanla ağırlaşmıştı. Çarpışmanın ne kadar küçük olduğunun önemi yoktu. Arabada bir bebek varsa *küçük* diye bir şey olmazdı.

Tanrım, lütfen.

Önemli olan yalnızca Shelby’ydi.

Lütfen...

Emniyet kemerini hızla çözdü, kocasından burun farkıyla daha hızlıydı. Kapıyı bunaltıcı temmuz sıcaklığına açtığı sırada tırın şoförü de inmiş, onlara iyi olup olmadıklarını soruyordu. Emma ona aldırmadan titreyen ayaklarıyla gidip arka kapının kolunu tuttu ve çekti...

Lütfen-lütfen-lütfen...

Bebek koltuğunu açtı, Shelby’nin kırılgan, fazlasıyla hafif ve gevşek bedenini kucaklayıp doğrularak arabadan çıktı. Taşlık bankete çöktü ve kızını tutarken başından beri bildiği şeyi idrak etti; atalet, yer çekimi, kinetik güç ve onun Shawn’ın ailesinden kaçınma konusundaki bencil arzuları *tam da o şekilde* bir araya gelerek...

Shelby'nin gözleri açıldı.

Hayattaydı.

Emma kuyrukkemiğinin üstüne sertçe otururken fark etti bunu. İnanamadı. Shelby'nin gözleri berrak bir maviydi, göz-bebekleri soru sorar gibi onunkilere kilitlenmişti. Capcanlı ve meraklıydı. İmkânsızdı bu. Böyle olmamıştı. Ama gerçektir.

Kızını göğsüne bastırdı.

“Buradayım.”

Temiz havayı içine çekti. Tıpkı Shawn gibi sarışındı. Aylardır o tatlı, sabunumsu saç kokusunu duymamıştı. Bir daha hiç duyamayacağından da emindi. O küçücük bedenin kollarında yeniden kıpırdandığını, hem yürek parçalayacak kadar zayıf hem de telaşa düşürecek kadar güçlü bir tutuşla parmaklarını kavradığını hissetti. Başını kaldırıp masmavi gökyüzüne baktı ve tuhaf, boğuk bir haykırış koyuverdi. Bir anda içinden patlayıvermişti; beş aydır bastırılan acı, Shelby'nin o yumuşacık, yeni yeni gelişen parmaklarıyla yüzüne dokunduğu an silinip gitmişti.

“Buradayım.” Emma bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Yine de umurunda değildi. Uzaklarda bir yerde, soğuk ve karanlık bir yerde tırnakları, başka birini suyun altına çeken sırt çantasının son plastik kayış tokasına sımsıkı sarılmıştı.

Shelby hayattaydı.

Shelby iyiydi.

Her şey yolundaydı.

“Buradayım, bebeğim.”

—

Umarım son anlarında huzuru bulmuştur.

Emma Carpenter konusunda bizi teselli edecek tek bir şey var: Her neredeyse artık acı çek-

mediğini bilmek. Kalbim onun için öyle sızlıyor ki... O sessiz ve geçmek bilmeyen acısının yoğunluğu içinde, intihar tek çıkış yolu gibi görünüyordu. Bir ebeveyn olarak insanın çocuğunu bebek yaşıta o şekilde kaybetmesinin nasıl bir şey olduğunu hayal dahi edemem. Böyle bir suçluluk insanın dünyasını sarsan, paramparça eden bir şey olmalı. Emma bizim düşünmeyi bile başaramadığımız şeyle, bildiği tek yolla mücadele etti: kocasını terk edip kontrollü bir bölgede inzivaya çekilerek ve her seferinde küçük bir parçasını sindirmeye çalışarak. Bir dağı yemek gibi. Bazen bunu tek başma yapmak mümkün olmaz.

Howard Grosvenor Kline'a dair bu anlatı, onu durduran ve sonraki haftalarda kendi trajik kaderinin kurbanı olan o cesur kadını anmadan eksik kaldırdı çünkü bu, Howard'ın olduğu kadar Emma'nın da hikâyesi. Bana göre o yalnızca tanımadığı insanların ve köpeğinin hayatını kurtarmak için mücadele eden sıradışı bir kadından ibaret değildi.

Aynı zamanda benim arkadaşımdı.

Umarım ona ne kadar hayranlık duyduğumu biliyordur. Strand'deki miskin öğleden sonralarında uzun mesafeden teleskopla oynadığımız Adam Asmaca oyunlarını hiç unutmayacağım. Beni hep yenerdi! Her seferinde âdeta doğaüstü bir sezgiyle seçtiğim sözcükleri tahmin ederdi. Bugün bile bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Ayrıca beyaz tahta üzerinden yaptığımız sayısız sohbetlerde okuduğumuz kitaplardan, sevdiğimiz filmlerden bahsederdik. Çok keskindi. Sivri dilliydi. Fıkrından dönmezdi. Sessiz, konuşmaya pek gönlü olmayan bir kadın ola-

bilirdi ama bir de onu düşüncelerini yazıya dökmek söz konusu oldu mu görecektiniz. Bugün bile bazen sabahları kahvemi demlerken pencereden Kline evine bakıyorum ve bir yanım beyaz tahtada Emma'nın el yazısıyla bir not görmeyi umuyor. Keşke.

Tanrım, onunla bir kez daha konuşabilmek için cinayet bile işlerdim.

Yalnızca bir kez daha.

Ona şöyle derdim: Kızının başına gelenler senin suçun değil.

Ama belki de -ki bunu söylemek benim için çok zor- onun acısını anlıyor olabilirim. Zira gerçek şu ki bir yanım Emma'nın başına gelenler için hep kendimi suçlayacak. Evet, onun ölümünden daima kendimi sorumlu hissedeceğim. Bir komşu ve arkadaş olarak mantık sınırları çerçevesinde elimden gelen her şeyi yaptığuma eminim -ki o gece ikimiz de birkaç kez birbirimizin hayatını kurtardık- ama yine de keşke ona daha çok yardım edebilseydim. Keşke bilseydim.

Keşke.

İnsanın en büyük savaşları kendi içinde verdiğini söylerler. Doğrudur. Strand Sahili katliamı sırasında Emma, Howard Grosvenor Kline'la -hem kılıcı hem de mermileriyle- girdiği tüm harici cephelerde galip geldi. Ancak Emma Carpenter olaydan iki hafta sonraki o dondurucu ocak gecesinde, berrak ve yıldızlı göğün altında, kendi içinde verdiği o en büyük savaş kaybettili.

SON